

A KATOLIKUS EGYHÁZ ÉS A ZSIDÓSÁG ESZKATOLÓGIAI SZEREPE

A MAI IDŐK JELEI KATOLIKUS ÉRTELMEZÉSBEN

VALLÁSSZOCIOLÓGIAI TANULMÁNYOK

2013

DR. BALOGH SÁNDOR

Emeritus professzor

USA

Mottó:

„Az egyetemes hazugság korában az igazság kimondása forradalmi tett.”

George Orwell

Szent Mihály arkangyal, védelmezz minket a küzdelemben; a sátán gonosz kísértései ellen légy oltalmunk! Esedezve kérjük: „Parancsoljon neki az Isten!” Te pedig, mennyei seregek vezére, a sátánt és a többi gonosz szellemet, akik a lelkek vesztére körüljárnak a világban, Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére! Ámen. (XIII. Leó Pápa imája)

Kézirat gyanánt terjesztve

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ 2012	3
ELŐSZÓ 2013	9
I. A Vatikáni Zsinat és a zsidókérdés	
I/1 ANTISZEMITIZMUS	11
I/2 A II. Vatikáni Zsinat és Biffi bíboros	14
I/3 AZ ÖKUMENIKUS PÁRBESZÉD SIKERTELEN	19
I/4 KI MILYEN MESSIÁST VÁRT?	21
I/5 A Zsinatot félrevezették	31
II. AZ ÜDVTÖRTÉNET ÁDÁMTÓL NAPJAINKIG	
II/1 AZ ÜDVTÖRTÉNET AZ ÓSZÖVETSÉGBEN	36
II/2 MIT JELENT AZ „ÜDVÖZÜLÉS” MA?	43
II/3 SZENT PÁL TANÚBIZONYSÁGA	47
II/4 MIT JELENT MA A KIVÁLASZTOTTSAG?	54
III. APOSZTÁZIA ÉS AZ EGYHÁZ UTOLSÓ PRÓBATÉTELE	
III/1 APOSZTÁZIA	63
III/2 XVI BENEDEK ÉS AZ ESZKATOLÓGIA	67
III/3A FENOMENOLÓGUSOK GYŐZELME	70
III/4 II. JÁNOS PÁL PÁPA	74
III/5 FATIMA	80
III/6A SÁTÁN FÜSTJE	83
III/7 A LITURGIA ÉS A KÖZJÓ	89
III/8 HIT ÉS TUDOMÁNY	92
IV. AZ UTOLSÓ IDŐK	
IV/1 AZ ANTIKRISZTUS	97
IV/2 A ZSIDÓK VÉGSŐ MEGTÉRÉSE	107
IV/3 AZ ANTIKRISZTUS URALMA	105
IV/4 ISTEN ORSZÁGA, A MÁSODIK ELJÖVETEL ÉS AZ ÚJ JERUZSÁLEM.....	106
V. ÜDVTÖRTÉNETI ÖSSZEFOGLALÓ	
V/1 ÖSSZEFOGLALÓ	108
V/2 BEFEJEZÉS	110
VI. FÜGGELÉK.	
VI/1 AZ EGYHÁZÉRT RÓZSAFÜZÉR	112
VI/2 MI AZ AZ ÜDVÖZÜLÉS?	113

* * * * *

ELŐSZÓ

Hosszabb műveknél a szerző általában átfogó tervvel kezd a munkának, mégis az előszót rendszerint a mű befejezése után írják. Jelen esetben sokkal indokoltabb az előszót utólag megírni, ugyanis a szerzőnek az elején semmi elképzelése nem volt, hogy mit is ír majd. A mű eredetileg rövid cikknek indult: a Nostra Aetate zsinati nyilatkozat vallásszociológiai kritikáját akartam megírni.¹ Ezért az előszóban meg kell magyarázni, hogyan is lett egy viszonylag rövidnek szánt cikkből könyv méretű kézirat.

A folyamat egymásba ölelkező láncszemek sorozatához hasonlít. A Nostra Aetate vizsgálása felvetette a zsidók kiválasztottságának a kérdését, ami a próféciák elemzéséhez vezetett. Ez az üdvözülés értelmezésének szükségességét vetette fel, amiből kétféle messiásvárás tényének felismerése következett. Innen Szent Pálhoz jutottam, majd az aposztázia, az Antikrisztus és a Második Eljövétel témái zárták a sort. Ezzel a munka áttekinti az Üdvösségtörténet teljes ívét, Ádámától a Második Eljövételig. A munkafolyamatra jellemző, hogy nem terveztem előre az egyes lépéseket, hanem azok mintegy sugallatszerűen egymásból következtek.

Az évek folyamán beszélgetésekből, cikkekből, könyvekből összegyűjtött megfelelő dokumentációs anyagok és az interneten frissebben fellelt háttér információkkal mintegy felső terv szerint álltak rendbe. Nehéz elképzelni (és elhinni), de az egész egy „belső lokúció” módján végbement természetfeletti sugalmazásnak tűnik. A Magyar Katolikus Lexikon (MKL) szerint belső lokúció a magán-kinyilatkoztatás egyik formája természetfeletti forrásból, angyaloktól, vagy akár „Istentől kapott ismeret, közlés, mely az ember természetes képességeivel nem szerezhető meg, s amely a nyilvános kinyilatkoztatásnál személyesebb jellegű.”² Több híres szent részesült a belső lokúció adományában. A belső lokúció jelenkori legismertebb példái Pietrelcina-i Szent Pió atya és a Kalkuttai Boldog Teréz anya isteni sugallatai, Stefano Gobbi Atya, a Máriás Papi Mozgalom alapítójának a Szűzanyától belső ismeretben kapott üzenetei. Ez persze nem jelenti, hogy csak szentéletű személyek, szerzetesek és papok vagy teológusok kaphatnak magán-kinyilatkoztatást vagy belső lokúciót.

Az MKL szerint „Isten bárkit részesíthet magán-kinyilatkoztatásban [...] Istennek megvan a joga ahhoz, hogy egyeseket (ritkábban közösségeket) magán-kinyilatkoztatással figyelmeztessen vagy erősítsen, buzdítson a hitben.”³ Nem mintha új üzenetre lenne szükség, ugyanis a nyilvános kinyilatkoztatás elegendő az üdvözüléshez, Isten mégis üzen magán-kinyilatkoztatásokban is egyénekhez, az Egyházhoz, az emberiséghez, és szuverén joga bárkit használni eszközül, illetve „postásként”. Az utolsó időkkel kapcsolatban Isten kifejezetten megígérte Dánielnek (12,4), hogy amikor itt lesz az ideje, az addig homályos próféciák értelmét világossá teszi, ami viszont csak magán-kinyilatkoztatás, belső lokúció révén lehetséges. Ez tehát nem új kinyilatkoztatás, hanem a kinyilatkoztatás egy szempontjának a megvilágítása.

Meggyőződésem, hogy belső lokúciók sokkal gyakoribbak, mint gondoljuk, csak legtöbb esetben az emberek vagy nem veszik észre, és saját maguknak tulajdonítják az ötletet, gondolatot, vagy ha gyanítanak is természetfölötti hatást, materialista kultúránkban nem merik nyilvánosan

¹ Fontosnak tartottam hangsúlyozni, hogy az Üdvtörténet nem Ábráhámmal, hanem Ádámval kezdődött, valamint, hogy katolikus értelemben a zsidó vallás nem üdvözítő, azaz a keresztség (legalább vágykereszttség) híján nem vezet a mennyországba.

² *Magán-kinyilatkoztatás* – Magyar Katolikus Lexikon, részlet (tanulságos szócikk, érdemes végigolvasni)

³ Uo.

megvallani, hogy az ilyen gondolat, meglátás honnan származik. Előfordulhat, hogy a közvetítő nem is érti, miről van szó, ahogyan Dániel sem értette a jövendölést, amit Isten utasítására le kellett írnia (Dán 12,8). A belső lokúció tárgya lehet egy ötlet, gondolat, vagy látomás, ami valami információt közöl, de meg kell különböztetni a jelenésektől.⁴ Ezen esetben a lokúció változatos formákat öltött. Volt, amikor egy ötletet jött, hogy a hittel kapcsolatos bizonyos témában forrásanyagot gyűjtsek, vagy „véletlenül” olyan könyv, cikk, adat akadt a kezembe, vagy bukkant elő az internetes böngészés során, amire éppen szükségem volt egy kapott felismerés vagy gondolat bizonyítására, bontakoztatására. Azonban a legmeglepőbb, hogy néha úgy írtam, mintha valaki diktálta volna.

Jellemző, ahogyan a Szentírásból két kulcsfontosságú résszel is jártam, amelyekre „véletlenül” akadtam rá. A Dán 12 megmagyarázza az egész tanulmány alapját. Az angyal a prófécia lejegyzésére utasítja Dánielt, és azt is közli, hogy annak értelme csak az utolsó időkben lesz világos. Elérkeztek volna az „végső idők”? Szinte hihetetlennek tűnik, hogy éppen velünk engedne meg Isten rendkívüli dolgokat megtörténni. Lelkiismeretem szerint Isten megvilágosította számomra, illetve rajtam keresztül, a próféciák azon részének értelmét, amelyek még nem valósultak meg, illetve megvilágosította, hogy mi a zsidók küldetése ma, vagy miért nem tehetők a zsidók testületileg felelősekké Jézus keresztre feszítéséért.

A 2 Tessz 2,3-ban Pál megjövendölte, hogy az Antikrisztus fellépését nagy aposztáziának kell megelőznie. Ez is érdekes, ugyanis a hit krízisének legfelsőbb fokon történt nyilvánvalóan jelentkezése miatt az illetékesek – pl. VI. Pál Pápa – is felvetik a kérdést, hogy ez vajon a már megjövendölt aposztázia lehet-e.

Mindezt saját magamtól, de még mások tanulmányaira hivatkozva sem írtam volna meg soha. Még Dániel jövendölését sem találtam volna meg, nem hogy értelmezni tudtam volna. Nem várom az egyházi hatóságok pozitív állásfoglalását, de ha valaki megfelelőbb magyarázatot talál, azt szívesen elfogadom. Azt hiszem, a sátáni közreműködést el lehet utasítani, marad tehát saját képességem vagy belső lokúció. Én ez utóbbit tartom valószínűbbnek, és remélem, nem tévedek.

A Gondviselés miatt választott ki teljesen érdemtelenül éppen engem erre a szerepre több milliárd ember, vagy tizenöt millió magyar közül, kielégítő válasz aligha adható, de magyarázat talán igen. Utólag visszatekintve, úgy tűnik, hogy középiskolás koromtól mintha az életem egy hosszú távú terv szerint alakult volna. Gimnáziumból a veszprémi szemináriumba jelentkeztem, ahol kiváló filozófiai és valamelyes teológiai háttérrel kaptam, amire később tudtam építeni. A szemináriumból börtönbe, majd mivel szabadulásom után Badalik püspök atya nem tudott szemináriumba visszahelyezni, nőül, menekülés, majd Amerika – itt doktorálás és egyetemi tanári pálya a társadalomtudományok terén, bizonyos ideje nyugdíjas állapot, ami nem jelent nagy gazdagságot, de anyagilag függetlenné tette az embert.

Amerikának fontos szerepe volt, mert itt, angol nyelvterületen, sokkal inkább hozzáférhetőek bizonyos adatok, vélemények és egyházi kiadványok, mint otthon. Közben a magyar egyházzal is tartottam a kapcsolatot a volt veszprémi osztály-, és – a szerzetesrendek bezárása után – szeminarista évfolyamtársam, néhai Mustos István piarista atya, későbbi amerikai püspöki helynök révén, később hazalátogatások, illetve az interneten keresztül. A Gondviselés összehozott a csurgói Szent István ünnepi szoboravatásnál a Világ Győzelmes Királynője,

⁴ Lokúció: természetfeletti közlés a fülön, a képzelőtehetségen keresztül, vagy egyenesen az értelemhez. A lokúció a közlés módja miatt természetfeletti, azaz, a természet normális rendjén kívül esik. (*Modern Catholic Dictionary*, Fr. Hardon, John A. S.J. – ford. B. S.)

Magyarok Nagyasszonya, Szent Korona Lovagrenddel, akik fontos szerepet töltenek be a magyar katolikus szellemi életben. Majd személyesen találkoztam az erdélyi ferences Lukács atyával, aki a dedikált Csíksomlyó Titka⁵ c. könyve és személyes levelezés által nagy hatással volt rám.

Ugyancsak nagy hatása voltak rám Lang Siegfried ORC szerzetes lelkigyakorlatai és a vele folytatott személyes beszélgetések. Siegfried atya osztrák, de lélekben nagyobb magyar, mint sok magyarnak született pap és püspök. Az ő lelkigyakorlatai erősítették meg bennem a magyarság isteni hivatásában való hitemet. Siegfried atya szerint „*talán a Máriás Magyarország, azaz a «Regnum Marianum» Istennek, Máriának, és a szent angyaloknak titkos fegyvere a végső idők apokaliptikus harcára.*”⁶ Ez egy osztrák pap tanúságtétele, aki évenként több lelkigyakorlatot tart Magyarországon. Siegfried atya néhány éve két lelkigyakorlatot tartott amerikai magyaroknak is. Munkásságának célja „*megőrizni a magyarság máriás, keresztény identitását az utolsó idők nagy hitehagyásán keresztül, a két vadállat és a «babiloni nagy kéjnő» idején is (Jel. 13.17), egészen Krisztus Király Eucharisztikus birodalmának földön való megvalósulásáig, a nagy tisztulás után.*”⁷

Ezzel mintegy választ kapunk a kérdés második felére is. Miért pont engem, azaz miért egy magyart választott Isten és a Szűzanya erre a feladatra? Miért egy Közép-európai – létszámban kis – nemzet Amerikába menekült fiát választotta, miért nem egy amerikait, vagy legalább egy németet, franciát, vagy olaszt választott? Amint azt az osztrák szerzetes felismerte, a Regnum Marianum feladata a hitet megtartani a világegyházban, és Isten ügyét diadalra vinni.⁸ Mi vagyunk Isten titkos fegyvere az Antikrisztus elleni harcban! Azért kellett annyit szenvednünk történelmünk folyamán, hogy edződjünk az utolsó összecsapásra. Ez Siegfried atya üzenete. Szerintem ezt is belső lokúció sugallta, akárcsak Szent Pió atya Magyarországról szóló, jól ismert próféciáját: „*Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!*”⁹

Hasonló a Gobbi Atya által kapott üzenet: „*Láthattad fiam, hogy gyermekeim mily hatalmas serege ünnepelte a Pápa felgyógyulását. Fatimai jelenésem emléknapiján tört ellenfele szeretett fiam életére, s vette célba ezzel Szívemet. Ám terve meghíúsult. Ezt az egész világnak jelként adta az Úr, hogy végül is Szeplőtelen Szívem diadalt arat majd általatok: Szeplőtelen Szívemnek magatokat átadott, s velem szüntelenül együtt imádkozó, együtt munkálkodó, együtt küzdő, együtt szenvedő papjaim; és az általatok Szívemhez vezetett, Szívemben élő többi hű gyermekem által... Jézusom Eucharisztikus Szívének békéjét fogja élvezni és kiárasztani az Egyház. Jézusom földi helytartója többet tud Isten e nagy művéről, mint sokan mások. Ő tudja, hogy az Úr e tervében különlegesen fontos helyet foglal el egy nép, amelyet első királyuk, a mai nap szentje, István, majdnem ezer éve már, hogy nekem följajánlva, tulajdonomba adott. Ezért hazáját századok óta már Regnum Marianumnak, az én országomnak nevezik. A Pápa szeme előtt ismeretes a nép*

⁵ Daczó Árpád, OFM, Lukács Atya: *Csíksomlyó titka*, Pallas-Akadémia Könyvkiadó, Csíksomlyó.

⁶ P. Lang Siegfried, ORC: *A MAGYARSÁG ŐT-SEB TITKA*, A keresztény magyarság önazonossága, Mária tulajdonának és örökségének őt hivatása és feladata, Stella Maris Alapítvány, Budapest, 2008., 9.

⁷ U. o., 18.

⁸ Valószínű, hogy Isten mások által is figyelmezteti az emberiséget, de vegyük ezt úgy, hogy ez nekünk, magyaroknak szóló különleges kegyelem.

⁹ *Lejegyezte Pió atya – Marana Tha, 2009/2.*

isteni küldetése, melyért évezredes történetének vértanúi sorával fizetett. Ezért intézett e néphez rövid időn belül több üzenetet és Magyarország védőszentje, István király mellett azért fordult ma hozzám Szívemet megindító szavával, hogy a nép fontos örökségét nekem, Krisztus Anyjának, a szeretett magyar nemzet minden fia és leánya Nagyasszonyának gondjaiba ajánlja. Meghallgatom szeretett fiam kérését, s ezért intézem most üzenetemet általad e népem minden fiához és lányához. Ez a nép évszázadokon át öntestével védte a keresztény Európát a különböző pusztító, nem keresztény hadaktól. Önfeláldozó harcának egyik nagy diadalára emlékezteti ma is a keresztény világot a déli harangszó. A nyugat nemzetei Magyarországnak «a kereszténység védőbástyája» kitüntető címet adták, de nem voltak hálásak e nép mérhetetlen véráldozatáért és emberfeletti szenvedéséért. Ám Isten annál inkább kitüntette e népet azzal, hogy különleges tulajdonomba adta már állama megalapításánál. E korban pedig Szeplőtelen Szívem világraszóló békediadala kiváltságos eszközéül adta. A háború pusztítása után ezen ország Egyháza kapta ellenfelemtől a legérzékenyebb csapásokat. [...] Az isteni irgalom viszont rendkívüli kegyelemforrást is fakasztott az országban, mely már sok éve egyre növekvő mértékben kiárad a föld minden népére. Emlékszel, a sátán e népből választotta eszközét, hogy a Szent Péter Bazilikában összetörje fájdalmas-anyai arcomat. Altemplomában viszont a Pápa tisztelemre felszentelte a Magyarok Nagyasszonya kápolnáját, mely itt a Világegyház szívében hirdeti Mária népe fontos keresztény örökségét, s emlékezteti Isten tervének ismerőit e nép nagy küldetésére. Az én népemnek lelkileg át kell alakulnia, hogy e küldetést betölthesse Isten dicsőségére, az emberiség javára és saját boldogságára. Népemnek minden egyes fiát és leányát aggódó szeretettel hívom anyai Szívemre: A katolikus keresztények ajánlják fel magukat Szeplőtelen Szívemnek. Naponta imádkozzák el szentolvasómat egyenként, vagy családjukkal közösen, a titkain elmélkedve. Törekedjenek Isten mindent átható, szerető jelenlétének és az én anyai segítő jelenlétemnek állandó tudatában élni. Ezzel, és ha Jézusom megváltó áldozatából misehallgatás, áldozás és imádás révén kegyelmi erőt és szent örömet merítenek, le fogják győzni bűnös szenvedélyeiket, nem teszik szeretetlenséggel pokollá egymás életét, nem hagyják magukra a szenvedőket és öregeket, nem emelnek gyilkos kezet születendő gyermekeikre, nem hagyják Isten nélkül felnőni őket, s nem gátolják, hanem segítik őket a legszentebb hivatásuk felé. Anyai szeretettel hívom nem katolikus keresztény gyermekeimet is, hogy Jézusom első követői példájára velem, Jézus Anyjával együtt, egy szívvel, lélekkel állhatatosan imádkozzanak, hogy mihamarabb megvalósuljon országomban Jézusom végakarata, hogy a Krisztus-hívők mindnyájan egyek legyenek a hitben, Isten és egymás szeretetében, egyetlen, szent egyetemes apostoli Egyházának közösségében. Nem keresztény és magukat ateistának valló gyermekeimet is szeretettel hívom az Élet Forrásához, Isteni Megváltójukhoz, aki értük is meghalt, s feljűk is kiáltja: «Aki szomjazik, jöjjön hozzám (...), hogy életük legyen, és b őségben legyen», hogy a sírgödör borzongató sötétsége helyett a boldog örök élet tündöklő fénye ragyogja be sokszor oly nemes törekvésekkel teli életútjukat. Meg kell újulni én népem a hitben, reményben, bűnbánatban és engesztelő szeretetben Isten iránt, Szentségi Jézusom és Szeplőtelen Szívem tiszteletében, hogy a megújító Szentlélek alkalmas eszközeként betölthess nagy, szent, boldogító hivatásodat a teremtő Örök Atya dicsőségére, a megváltás örök művének kiteljesedésére, a szerencsétlen, önmagát pusztító emberiség megmentésére és üdvözítésére.»¹⁰

A nemzetünk hivatását tehát nem magyar kiválasztottak által is megerősítik az égiek, ami magyarázat arra is, hogy miért egy magyart választott ki Isten erre a feladatra. A feladat akkora, hogy bár VI. Pál Pápa már felismerte az aposztáziát, ő sem, utódaival együtt, nem volt képes azt

¹⁰ 1981. augusztus 16. Szent István király ünnepe a Világegyházban.

megszüntetni. VI. Pál Pápa beszélt erről 1977-ben, egy évvel a halála előtt, és Jean Guitton „A titkos VI. Pál” című könyvében találhatjuk meg a 152. és a 153. oldalon. Ennek lényege: „Nagy zavar van ezekben az időkben a világban és az Egyházban, mert a hit kérdésessé vált. Előfordul, hogy visszacseng fülembé Jézus szomorú kérdése szent Lukács evangéliumából: «Amikor az Emberfia újra eljön, talál-e még hitet a földön?» Előfordul, hogy könyveket adnak ki, amelyekben a hitet csupán néhány fontos szempontra leszűkítve tárgyalják és, hogy a püspökségek hallgatnak, mert nem találják különösnek ezeket a könyveket. Szerintem éppen ez az, ami különös. Némelykor újraolvasom az idők végéről szóló evangéliumi részt, és megállapítom, hogy napjainkban feltűnnek a vég egyes jelei. Hogy mennyire vagyunk közel hozzá valóban? Mindig készen kell állnunk, de még mindez nagyon sokáig is eltarthat. Amikor a katolikus világot szemlélem, engem meglep az, hogy olykor uralkodóvá válik a katolicizmuson belül látszólag egy nem katolikus gondolkozásmód, amely holnap talán megerősödik. De ez sohasem fogja az Egyház gondolatát képviselni. Szükséges, hogy fennmaradjon egy kis nyáj, bármilyen kicsi legyen is az.”¹¹

Mi, magyar katolikusok lennénk ez a kis nyáj? A Marana Tha (Jöjj, el, Uram) c. magyar katolikus folyóirat így idézi Szent Pió Atyát: „Mennyire nem törődnek az emberek ezekkel a (végső) dolgokkal! Nagyon hamar be fognak következni, minden várakozás ellenére. Mennyire közönyösek és nem készülnek ezekre az eseményekre, amelyeken hamarosan keresztül kell menniük. Isten ítélete eléri a földet. Atyám haragja kiárad az egész világra. Ezért figyelmeztetem a világot a ti közreműködésetekkel, ahogy már ezt olyan sokszor tettem. [...] Újra és újra figyelmeztettem az embereket és sok lehetőséget adtam a jó útra való visszatérésre, de most a gonoszáguk elérte a tetőpontját és a büntetéssel nem lehet tovább várni. Mondjátok meg mindenkinek, hogy eljött az idő, amikor ezek be fognak következni.”¹²

Az Előszóban még három kérdést kell tisztázni: kinek szól az iromány, mi a célja, és mi a tennivaló? Az első kérdésre a választ megtaláljuk Gobbi atya írásában: „Szeplőtelen Szívem diadalt arat majd általatok: Szeplőtelen Szívemnek magatokat átadott, s velem szüntelenül együtt imádkozó, együtt munkálkodó, együtt küzdő, együtt szenvedő papjaim; és az általatok Szívemhez vezetett, Szívemben élő többi hű gyermekem által.” A hithű Máriás magyar papoknak és püspököknek feladata jó pásztorokként a nyájat megtartani a hitben, és az üdvözülésre vezetni. Ugyanakkor ennek a kis nyájnak – mint kovász a kenyérmasszában, vagy só az ételben – kell az Egyházban jelen lennie, hogy segíthesse az Antikrisztus elleni harcban. Azonban a gonosz nem alszik, és a munkát idő előtti ellentámadásra használhatná fel az Egyház ellen. Ezért úgy éreztem, legjobb, ha egyelőre nem jelenik meg a munka nyomtatásban, hanem személyes kapcsolatok révén, illetve az interneten terjed, mint ahogy az ének is száll „szájról szájra”. A papok és püspökök, akikhez eljut, a maguk bölcsességével kiegészítve, közvetíthetik egymásnak és rájuk bízott nyájnak. Tehát az egész Egyháznak szól az üzenet, de az Egyház erre hivatott felszentelt pásztorainak kell közvetíteniük a hívek felé.

¹¹ Don Gobbi: *Máriás papi mozgalom*, Jegyzet a huszonegyedik olasz kiadáshoz.

¹² Lejegyezte: Pió atya – MARANA THA, 2009./2.

Azt is tisztázni kell, hogy mi NEM célja ennek a munkának. Bár néha szükség van építő kritikára, nem célja az egyháziak támadása, a negatív kritika. A cél inkább tanítás és buzdítás, és ha szükséges, építő kritika. Szent Tamás szerint az építő szándékú kritika – az eltévelyedettek helyes útra vezetése – a felebaráti szeretet megnyilvánulása. A hívek még az egyházi előljárókat is kritizálhatják, ha azok rászolgálnak. Tamás Szent Ágostont idézi a Mt. 18,25-re hivatkozva, hogy a szeretet titkos bűn esetén is megkívánja, hogy ne ártsunk senkinek, és először egymás közt kell a helyesbítést megkísérelni. Azonban nyilvános bűnök, mások megbotránkoztatása vagy téves tanítás esetén Szent Tamás az 1Tim 5,20 szabályt ajánlja: „*a vétkeket mindenki előtt ródd meg, hogy a többi is elrettenjen.*”¹³ Itt azonban nem elrettentés a cél, hanem a megtérés elősegítése, ezért tanácsolom, hogy az esetlegesen eltévedt pásztorokat is próbáljuk szeretettel visszahozni az akolba, és csak a megátalkodottakat szabad nyilvánosan megróni.

A tanítás és buzdítás célja az embereket Mária által Jézushoz vezetni. Nem elég protestáns értelemben fogadni el Jézust, mint személyes üdvözítőnk, hanem meg kell maradni a katolikus hitben, meg kell őrizni a tiszta hitet, be kell tartani a parancsokat, és ha szükséges, felkészülni a vértanúságra. Az általános aposztázia idején nem lesz könnyű ellenállni az Antikrisztus támadásának és a kísértéseknek még akkor sem, ha a pásztorok felkészítik rá a híveket. VI. Pál Pápa szavait idézve, Jézus kell, hogy találjon igaz hitet Országában, mikor újra eljön. Prédikálni kell az üdvözülésről, a túlvilágról, a bűnről, amikről manapság nem sokat hall az ember. A buzdítás pedig az engesztelés és az ima hatékonyabb előmozdításában áll. Imádkozzunk a Szentatyáért, a hithű főpásztorokért és pásztorokért, hogy a hűségben megmaradva tudják vezetni a rájuk bízott nyájat az örök életre, és előkészíteni őket az esetleges vértanúságra. Ugyancsak imádkozzunk az eltévedt főpásztorokért és pásztorokért, hogy térjenek vissza az igaz hithez.

Van egy ima, amit évek óta imádkozom, és úgy gondolom, hogy éppen e célra kaptam az ihletését. Jó pár éve, egyszer egy gyönyörű, napos vasárnap délután, autót vezetve, imádkoztam a Dicsőséges Rózsafüzért, és hirtelen jött egy sugallat – utólag felismerve, egy belső lokúció –, hogy az Egyház élete csak Jézus mennybemenetele után kezdődött, és erről is üdvös volna rózsafüzér imádkozni. Erre, mintha valaki diktálta volna, jöttek egymás után a titkok:

Bevezető titkok¹⁴:

1. Aki a szentségek által az egyház közösségébe felvesz minket.
2. Aki a szentségek által az egyház közösségében megerősít minket.
3. Aki a szentségek által az egyház közösségében üdvözít minket.
1. Aki az Egyházat alapította – „Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat.” (Mt. 16,18)
2. Aki az Egyházat fenntartja – „A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkövé lett.” (Mt. 21,42)
3. Aki az Egyházat irányítja – „Én veletek vagyok a világ végéig” (Mt. 28,20)
4. Aki az Egyházat védelmezi – „az alvilág kapui sem vesznek erőt rajta” (Mt. 16,18)
5. Aki az Egyházat megdicsőíti – a világ végén angyalai „hangos harsonaszóval” összegyűjtik a választottakat (Mt. 24,31)

Azóta imádkozom ezt az Egyházért és a hierarchiáért, hogy jó pásztorai legyenek a rájuk bízott nyájnak. Máriás katolikus körökben az „Egyház Titka Rózsafüzér” címen szoktunk említeni,

¹³ *Summa Theologica, Second Part of the Second Part, Question 33.* Testvéri feddés (ford. B. S.), forrás: <http://www.newadvent.org/summa/3033.htm>

¹⁴ Ft. Bazsó-Dombi Attila javasolta a Bevezető titkokat.

mert az Egyház lényegét is kifejezi. Jelenleg főleg az utolsó két titok aktuális, megvédeni az Egyházat az Antikrisztus támadása ellen, és elkészülni a Második Eljövételre. Ha a Szentatyának sikerül megtisztítani a Vatikánt és megmenteni az Egyházat, akkor Isten ad még időt. Ehhez óriási imahadjárat kell, és a híveknek kell meggyőzni a papságot és a hierarchiát, hogy támogassák a Szentatyát. Ha nem imádkozunk megfelelően, a Szentatyát lehetetlenné teszik, esetleg megölik vagy elüldözik a Vatikánból, és a hivatalt (de nem a hatalmat és a küldetést) ellenpápa veszi át.

Végül meg kell jegyezni, hogy bár a jelek nagyon erősödnek, mégsem tudjuk sem a napot, sem az órát, ezért nem szabad abba hagyni az evilági ügyek intézését sem. Mindent úgy kell végezni, mintha a világ örökké lenne, ugyanakkor lelkileg állandóan készen kell lennünk, mert Jézus mondja: „*Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát.*” (Mt. 25,13) Annyit tudunk, hogy lopva jön, hogy félrevezesse a gyengéket, és nem zárható ki, hogy már köztünk is van. a természetben a katasztrófák megszorodtak, sok helyen fizikai keresztényüldözés dühöng, a közgondolkodást manipulálva pedig szellemi hadviselést viselnek nem csak a kereszténység, hanem a természetes erkölcsi törvény ellen is. Mégis reménykedjünk, hogy Isten több időt az engesztelésre és elkészülésre. Imádkozunk, hogy ez a mű sikeresen szolgálja ezt a célt.

Fejezzük be ezt az Előszót Mindszenti Hercegrímásunk Elmélkedéséből vett idézettel:

„Mi katolikus magyarok voltunk, vagyunk és maradunk. Mária népeként és nemzeteként akarunk élni.

Vissza! Vissza!

Nem a természethez, hanem a történelmi materializmus lobogója alatt száműzött, deportált természetfelettséghez, annak Isten után következő tündöklő ormához, MÁRIÁHOZ!”
(Kis Miskönyv, „B” év, 833. oldal)

2012, pünkösd.

Dr. Balogh Sándor,

* * * * *

Az alábbi kéziratot 2012 pünkösdkor fejeztem be, utána már csak az elírások és helyesírási hibák javítása történt. Így az azóta történeteket egy külön fejezetben foglalom össze.

Az Egyház történelme folyamán talán ez az év az egyik legtömörebb, legmozgalmasabb és legkritikusabb. A mi számunkra talán legfontosabb tanulság, hogy ha igazán szeretjük és támogatjuk Jézus Egyházát, akkor nem a problémák szőnyeg alá seprése a megoldás, hanem azok bátor feltárása. Hiába mész el az orvoshoz, ha nem mondd meg neki, hogy mi fáj. A Szentlélek is csak úgy tud segíteni, ha idejében felismerjük és megvalljuk a problémákat. Vagy az üzletvilágban is ha problémák vannak és a vezetők nem tárják fel a problémákat a részvényesek előtt, az igazgatóság felelős ha az üzlet megbukik. Itt persze nem az Egyház megbukásától kell félni, csupán a hívek megbotránkoztatásától és a lelkek elvesztésétől. Ha Krisztus Egyházának titkolóznia kell, akkor valami baj van!

A szabadkőművességnek még a legradikálisabb formája, a sátánimádók is befurakodását is a Vatikánban mindenki tudta, de senki nem beszélt róla, kivéve Gobbi atya, a Máriás Papi Mozgalom alapítója, és Főt. Malachi Martin, egy exorcista és népszerű író, aki regény formájában írja le a történeteket. Az egyik ilyen regényéről, A Szélseperthe ház (Windswept

house), azt mondta, hogy az események 95 százaléka igaz, a személyeknek pedig 85 százaléka igaz történelmi személy, csak a neveket változtatta meg.¹⁵

Azonban a sajtó, főleg a katolikus sajtó, a szőnyeg alá seprte a problémát, így a Szent Atya nem volt képes, nem kapott elég emberi támogatást, és ezért nyilván nem kérte és nem is fogadta el a Szentlélek támogatását, hogy megtisztítsa az Egyházat. Még az I. János Pál pápa körüli híresztelések, hogy mérgezés áldozata lett, csak suttogva terjedtek, és mint sötét felhő tornyosultak a Vatikán feletti égbolton, de soha nem lettek kivizsgálva. Egy pápa esetleges meggyilkolását is szőnyeg alá söpörték, ahelyett, hogy a következő pápa kivizsgálta és tisztázta volna a kérdést..

Hasonló a helyzet a vatikáni bank korrupciós ügyleteivel, vagy a Vatikán magas rangú egyházi személyeinek állítólagos sex botrányaival, nem is beszélve a világméretű sexbotrányról, amelyet a papság és a püspökök okoztak. Mikor végre 2012. decemberben a vatikáni sexbotrány kitért, hála Isten egy olasz polgári lapnak, hirtelen mindenki arról beszélt, majd Benedek lemondásával éppen olyan gyorsan le is zárult ez a téma! A vatikáni papok, püspökök és bíborosok botrányos élete csendben tovább folytatódhat. És ezek a botrányosan viselkedő sátán imádó főpapok tovább szolgálhatnak, misézhetnek, minden következmény nélkül.. Legalább is egyelőre!

Ha a problémák gyökereit keressük, ez a nagy titkolózás, az igazságtól és a nyilvánosságtól való félelem és a Szentlélekben való bizalom buktatta meg XVI Benedek pápát is. Nem kapott emberi támogatást sem a katolikus sajtótól, sem az egyházi vezetőktől, sem az un informált hívektől, hogy megtisztítsa magát a Vatikánt. Így, míg az Antikrisztus dörömböl a kapun, a Vatikánban minden ment a maga bűnös módján. Benedek, aki pedig annyi jót is tett, mint a rossz kapitány, elsőként menekült a viharba jutott hajóról. Nem volt hite, hogy a hajó nem süllyedhet el, mert a Szentlélek vele és az Egyházzal van.

Az igazság bátor kimondása és a helyzet valós felmérése különösen fontos a mai időkben, mivel számos jel mutat az Antikrisztus idejének a közelségére, ami nagy veszélyt rejteget a felkészületlen hívek számára, és a klérus felelős a hívek megfelelő felkészítéséért.

Ezért teszem fel az egész anyagot az Internetre, a Szent Lélek segítségét kérve, egyrészt, hogy az új pápa végezze el a feladatot, amit elődei elmulasztottak, másrészt mutassa meg az utat, amit a klérusnak és a híveknek követniük kell.

Kérem, imádkozzunk, hogy így legyen.

2013 pünkösd.

Dr. Balogh Sándor

¹⁵ ^{151]} Lásd http://en.wikipedia.org/wiki/Windswept_House:_A_Vatican_Novel. A szereplők igazi neve megtalálható <http://www.traditio.com/tradlib/wind.txt>

I. A II. VATIKÁNI ZSINAT ÉS A ZSIDÓ KÉRDÉS

A zsidó-kérdés nem tipikusan magyar probléma. A Második Világháború és a Holokauszt óta a különböző keresztény egyházak, a katolikus is, egymást versengve meakulpáznak és hoznak határozatokat a zsidókérdésben, és mégis az antiszemitizmus egyre fokozódik világszerte. Egy weboldal felsorol közel harminc különböző, antiszemitizmust elítélő vallási és egyházi megnyilvánulást, több mint hetven antiszemita megnyilvánulást, 84 újság és folyóirat cikket, és 16 antiszemitizmussal foglalkozó web oldalt.¹⁶

Érdekes módon a lista nem említi a zsidók által elkövetett atrocitásokat, mint pl. magyar viszonylatban a Kun Béla vagy Rákosi féle terrort, amik kiprovokálták az esetleges, antiszemitizmusnak tekintett reakciót. Az ilyen, zsidók által elkövetett nemzet illetve népellenes viselkedésre még csak nincs is az antiszemitizmushoz hasonló, etnikumot kifejező szavunk, pedig az elfogultság nem csak a zsidók ellen létezik, hanem van magyarelles, vagy keresztényellenes rasszizmus is. Senki nem beszél Anti-katolicizmusról vagy Anti-magyarizmusról, ami nyilván fontos szerepet játszott pl. a Trianoni békediktátumnál. Ha mégis megpróbálkoznánk ilyen szavat teremteni, a gyűlölet-törvények alapján esetleg még börtönbe zárnák az embert. Az ilyen jelenséget legfeljebb óvatosan körül lehetne írni, mint egy faj vagy vallás tagjai által elkövetett kollektív, negatív jellegű viselkedés, aminek több fajtája lehet. Lehet „trójai faló” féle befurakodáshoz hasonlítani, lehet erőszakos hódításról beszélni, de érdekes módon nem nagyon találunk kifejezetten misszionárius tevékenységet, aminek célja a magyaroknak a zsidó vallásra való békés áttérítése lenne.

Sokkal egyszerűbb és célszerűbb az egyéni viselkedést megnevezni, mint pl. Rákosi esetében hatalommal való visszaélés, hazaárulás, emberölésre való utasítás vagy felbuzdítás, stb. Így, és csak is így lehet elkerülni a rasszizmust.

Ez nem azt jelenti, hogy én egy ilyen szó teremtését vagy népszerűsítését javasolnám. Inkább magát az antiszemitizmus szót is el kellene törölni, legfeljebb, mint gyűjtőfogalmat használni, mert jelen szóhasználatban olyan széles használata van, hogy egy, az interneten megjelent írás szerint „antiszemita az, akít a zsidók antiszemitának neveznek.” Azaz, az antiszemitizmusnak nincs egyetemesen elfogadható, szabatos, mindenki által elfogadott és használt megfogalmazása.

I/1 ANTISZEMITIZMUS

A kollektív „antiszemita” fogalomba belefér az, aki faji alapon ítéli meg az embereket, vagy aki a holokausztot, mint történelmi eseményt tagadja, vagy aki személyes okok miatt nem szereti a zsidókat, mint például azért, mert Kun Béla és Rákosi bérencei és az AVH nagy része zsidó volt, vagy aki a Talmud elvei, vagy aki Jézus keresztre feszítése miatt nem zsidóbarát. Antiszemitizmus olyan kollektív szó, mint pl. a „betegség.” Ha valaki elmegy az orvoshoz, és kéri, hogy adjon valami gyógyszert, mert beteg, az orvos többet akar tudni, hogy mik a tünetek, milyen betegségről van szó. Ugyan így, az antiszemitizmus, mint olyan ellen nem lehet harcolni, mert az nem egy konkrét tünet.

Újabban az antiszemitizmus egy fajtáját törvényekkel próbálják megszüntetni, de nem sok sikerrel. A Wikipedia szerint Izraelben és 15 európai országban börtönnel büntethető

¹⁶ Theology Library, Resources for the Study of Antisemitism, <http://www.shc.edu/theolibrary/antsem.htm>

bűncselekménynek számít a holokauszttagadás. Magyarországon 2010. márciusban írta alá a köztársasági elnök a törvényt.

Ennek ellenére, a Stephen Roth Intézet szerint, amely specializál az antiszemitizmus tanulmányozásában, 2007-ben 6.6%-ot nöött az antiszemitizmus az előző évhez mérten. Azonkívül az erőszakos antiszemitának minősített támadások háromszorosára emelkedtek 2007-ben. „Az antiszemitizmus még mindig egy mélyen gyökerező jelenség sok liberális demokráciában a kormányok és független szervezetek munkájának ellenére. Az zsidóellenes gyűlölet nagyon mélyen beásta magát a muzulmán országokban is,” írja a jelentés.¹⁷ A jelentés nem említi az egyházak már említett igyekezeteit az antiszemitizmus csökkentésére, ami a várakozások ellenére, a gyakorlatban inkább növeli az antiszemitizmust.

Ebből nyilvánvaló, hogy a jelenlegi módszerek nem oldják meg a problémát. Így pl. a 6.6%-os adat a kollektív fogalomra vonatkozik, de abból nem tudjuk, hogy ebből mennyi reakció egyes eseményekre, amelyek személyesen érintik az embert, mennyi az Izrael- Arab konfliktusra reakció, stb. Ezért még a legjobb orvos sem tudna megfelelő gyógyszert előírni az antiszemitizmus megelőzésére, mert nem tudja, mi okozta az antiszemitizmus emelkedését.

Vegyünk egy konkrét példát. Pár éve, titkos politikai manőverezések után nyilvánosságra került, hogy izraeli befektetők, mint Ronald Lauder, a Zsidó Világszövetség elnöke, Joáv Blum izraeli származású magyar állampolgár vezetésével nagy beruházásokkal egy King City névvel egy „mega” játékkaszinó komplexumot akarnak létesíteni a velencei tó melletti Sukorón. A tömeges tiltakozásoknak gyakran volt állítólagos „antiszemita” színezete. Kérdés: mindenki antiszemita, aki ellenzi a zsidó befektetők kezdeményezését, egy játékkaszinó építését?

Van, aki az adókedvezmények miatt minden külföldi, így Izrael befektetők szerepét, vagy a játékkaszinókat elvből ellenzi, vagy aki ellenzi a tó környezetére káros építkezéseket, vagy fél az erkölcsi kártól, amit a kaszinó a nemzeti erkölcsöt romboló, ilyen esetekben szinte szabályszerűen megjelenő prostitúció intézmény okozna, és félti a magyar lányokat és jövőző anyákat, hogy csak néhány lehetséges okot említsek.

Ezeket a gyakran jogos félelmeket nem oldja fel egy antiszemitizmust vagy faji gyűlöletet büntető törvény. Az ilyen törvények és a gyakori politikai nyomás legfeljebb a felszín alá kényszeríti a félelmeket, és azok esetleg más formában, esetleg erőszakosabb formában, másutt törnek felszínre. Sőt, a törvények csak erősítik az emberekben a gyanút, hogy valami cionista összeesküvés áll az ilyen törvények mögött.

Joe Sobran, neves konzervatív amerikai újságíró panaszkodott pár éve, hogy még Amerikában is, a szabad sajtó hazájában, sok újságíró félelmében kénytelen véka alá rejteni véleményét a zsidókérdéssel kapcsolatban. Így, ilyen félelem mellett, soha nem lehet nyilvánosan megvitatni a problémákat! Még azt sem merik sokan felvetni, hogy mi az antiszemitizmus, pedig legalább ezt kellene nyíltan tisztázni. Szerencsére a Wikipedia szerkesztői bátran állnak hozzá a kérdéshez.

¹⁷ <http://www.worldjewishcongress.org/antisemitism.html>

A Wikipedia szerint „Az antiszemitizmus (szó szerint: szemita-ellenesség) rendkívül bonyolult jelenség, mely mint fogalom több különféle szellemi áramlatot – hitet, filozófiát, gondolkodás- és cselekvésmódot, attitűdöt és ezeknek alapjait – foglalja össze. Az antiszemitizmus követőjét antiszemitának nevezik ennek a kifejezésnek a használói.”¹⁸

Hogy a bonyolult fogalmat kicsit érthetőbbé tegyék, az antiszemitizmusnak három típusát szokás megkülönböztetni:

„A vallási alapú antiszemitizmus (megkülönböztető elnevezése: Anti judaizmus) eredetileg az izraelita vallással, híveivel, gyakorlóival való szembenállást jelenti.

Az etnikai alapú, rasszista jellegű antiszemitizmus többek között, de nem kizárólag a nemzetiszocializmus és újnácizmus tanainak eredményeképp, azon emberek gyűlöletét jelenti, akik valamilyen vonatkozásban zsidók (például „faji” értelemben), vagy magukat annak tartják, vagy mások annak tartják őket.

Az anticionizmus elsősorban a cionizmus eszméinek tagadását, egy speciális, szűkebb értelemben az Izrael állam politikai-fizikai megsemmisítésére irányuló ideológiát jelenti.¹⁹

Ez azonban leegyszerűsíti az anticionizmus megfogalmazását. Mint látjuk majd, van a zsidóságon belül is egy erős anticionista mozgalom, akik a cionizmust Isten terveivel ellenkező, erőszakos ideológiának tartják, és vannak anticionisták, akik a cionisták nemzetellenes és nemzetromboló tevékenységét ellenzik. Magyarországon is volt és van ilyen mozgalom, ami nem antiszemita, hanem nemzeti önvédelem. Magyarországon is, mint legtöbb országban, Amerikát sem kivéve, az anticionisták nagyon szépen megférnek az asszimilált zsidókkal, akiknek vallása zsidó, de identitásuk magyar.

Ugyancsak a Wikipedia cikk szerint vannak elméletek, amelyek szerint a nácik és a cionisták együttműködtek a holokauszt kivitelezésében. Történészeink nem csak ehhez a kérdéshez, de még a tényleges áldozatok számának kérdéséhez is félnek hozzányúlni, ne hogy antiszemitának bélyegezzék őket, ami nem csak könnyen végezne karrierjükkel, hanem országokban, ahol vannak Anti-rasszista törvények, könnyen börtönbüntetést is kaphatnak.

Ez nem azt jelenti, hogy szabadon tagadjuk a holokausztot. A magyar történész, Grüll Tibor szerint, „A soá immár visszavonhatatlanul az európai, sőt a világtörténelem diskurzusának királyvizévé vált, amely hajszálpontosan szétválasztja egymástól a kereszténységet és álkereszténységet, az embertelent és emberit, a barbarizmust és humanizmust, a kegyetlenséget és könyörületességet, a rabságot és szabadságot. Erről kellene beszélnünk, felnőttként, szabadon.”

Beszéljünk tehát, felnőtt módra, szabadon.

A holokausztot antiszemita pogányok, pogány szellemben követték el (esetleg Cionista közreműködéssel?), azért a keresztények, akiknek semmi közük nem volt hozzá, ugyan úgy nem felelősek, ahogy a mai zsidók nem felelősek Jézus haláláért. A fent említett három antiszemita típus közül az elsőt, az Anti-judaizmust kizárhatjuk ezen az alapon.

¹⁸ <http://hu.wikipedia.org/wiki/Antiszemitizmus>

¹⁹ U. o.

Az anticionizmus játszhat szerepet, de mivel az „antiszemita” kifejezés nem tesz különbséget cionista és nem cionista zsidó közt, ez sem lehet a teljes magyarázat.

Így marad a harmadik lehetőség, rasszizmus, amit esetleg lehet kimagyarázni egyes vélt vagy valós sérelmekkel, amit a németek esetleg elszenvedtek, de a megoldás, ártatlan zsidók megkülönböztetés nélküli összeszedése és elpusztítása, csak rasszista alapon történhetett.

A Holokauszt körüli vita két téma körül csoportosul: volt-e holokauszt egyáltalán, és hány áldozata volt a Holokausztnak. Van egy harmadik kérdés, amiről csak félve beszélnek, pedig nem csak a történelmi hitelesség, hanem a zsidóság viszonya a nem zsidó társadalmakhoz is sokban függhet ettől. A kérdés maguknak a zsidóknak a szerepe a Holokauszt kiprovokálásában és folyamatában.

I/2 A II. VATIKÁNI ZSINAT ÉS BIFFI BÍBOROS

A keresztény-zsidó viszony alakulásában a Vatikáni Zsinat által jóváhagyott Nostra Aetate kezdetű nyilatkozat az Egyház és a nem keresztény vallások kapcsolatáról mérföldkőnek tekinthető. Azonban a nyilatkozat több problémát okozott, mint amit megoldott. A kérdés dogmatikai részét hagyjuk hivatalos teológusokra, itt csak a szociológiai problémákra fogunk rámutatni, később pedig foglalkozunk majd a bibliai háttérrel.

Ezekkel a sorokkal kezdődik a nyilatkozat: *„I. Korunkban [innen a cím, Nostra Aetate], amikor az emberi nem egysége napról napra szorosabbá válik és sokasodnak a különböző népek közötti kapcsolatok, az Egyház fokozott figyelemmel veszi szemügyre, milyen kapcsolata legyen a nem keresztény vallásokkal. Mivel feladata, hogy az emberek, sőt a népek közötti egységet és szeretetet ápolja, most elsősorban azt veszi fontolóra, ami az emberekben közös és közösségre vezeteti őket.”*

Szociológus szemmel nézve, ebből már nyilvánvaló, hogy a zsinati Atyák nem tárgyilagosan, az igazságot és csak az igazságot keresve álltak hozzá a kérdéshez, hanem azzal indultak, hogy bármi módon is, de közelebb hozzák egymáshoz a különböző vallásokat.

Ez nem egy megvetendő cél, de először is, *„az emberek, sőt a népek közötti egységet és szeretetet ápolni,”* legfeljebb következik az Egyház alapvető feladatából, ami az emberek tanítása és megkeresztelése, de Jézus soha nem adta a „népek közti egység ápolását” mint célt az Egyháznak. Másodszor, az előítéletes hozzáállás, azaz, hogy *„elsősorban azt veszi fontolóra, ami az emberekben közös és közösségre vezeteti őket,”* soha nem vezet eredményre, mert elmulasztják megvizsgálni az esetleges buktatókat, hogy azokat ki tudják kerülni. Így történt ebben az esetben is. A problémák szőnyeg alá seprése eleve meghiúsítja a kezdeményezés sikerét.

Egy hasonlattal élve, ez olyan, mint amikor valaki egy luxus kishajót akar vásárolni, és megnézi a kajútban, hogy milyen kényelmesek az ágyak, a konyhában mekkorák a szekrények, de azzal nem törődik, hogy a hajó alján egy lyuk van, vagy a motor nem indul be. Vagy ha csak az eladót hallgatjuk meg, és nem nézünk utána, hogy a kishajó valóban olyan állapotban van-e, mint az eladó elmondja. Vagy vegyünk egy másik hasonlatot, ami egy másik oldalát világítja meg a problémának. Ha egy orvost csak az egészséges tünetek érdeklik, és nem hallgatja meg a betegség tüneteit, az nem jó orvos. Így egy misszionárius is nem elégedhet meg, ha tanulmányozza a megtérítendő nép vallásos tanainak a miénkhez hasonló vonásait. Tudnia kell azt is, hogy mit kell kijavítani, hogy e teljes igazságot megismerjék a népek.

Sajnos, a Nostra Aetate zsinati nyilatkozat teljes dogmatikai légüres térben született. Avery Dulles, Dulles amerikai külügyminiszter fia, anglikánból áttért katolikus teológus és bíboros szerint

„A Második Vatikáni Zsinat ... nem igyekezett megválaszolni minden kérdést. Különösen nyitva hagyta a kérdést, hogy a Régi Covenant érvényben van-e napjainkban?”²⁰

Pedig ezt nagyon fontos mind a zsidóság, mind az Egyház számára bibliai és teológiai alapon tisztázni. Később a bibliai jövendölések alapján megkísérlem majd tisztázni, amit a Zsinat elmulasztott. Ezért a következő fejezetben megtárgyaljuk ezt a teológiai kérdést, és egy választ javasolni a prófécia alapján.

Az egyoldalú, és a probléma lényegének megvitatása és tisztázása nélküli hozzáállás mellett ebben az esetben az u. n. „tükörképtévedést” is elkövezték. A negatívumokat a szőnyeg alá seperve, és csak a mi szempontunkból nézett pozitívumokat vizsgáljuk, többi vallást úgy kezelik, mintha a katolikus vallás tükörképei lennének, és feltételezik, hogy minden vallásnak ugyanazok a problémái és az értékrendje: *„Az összes nemzet ugyanis egy közösség, közös az eredetük, hiszen Isten népesítette be az emberi nemmel a föld színét, ugyanaz a végső céljuk is, tudniillik Isten, akinek gondviselése, jósága és üdvözítő terve mindenkire kiterjed, s végül a választottak összegyűlnek a szent városba, melyet Isten ragyogása fog megvilágítani, s ahol a nemzetek az Ő világosságában fognak járni.”*

Mi persze hisszük mindezt, de nem biztos, hogy más vallások is hiszik ezt, vagy hozzánk hasonló hangsúllyal hiszik. Mi hisszük, hogy a végső rendeltetés, amiért Isten teremtette az embert, az üdvözülés, a mennyországba jutás és Isten dicsőítése, valóban közös. De a Zsinati Atyák nem vették figyelembe a nyilvánvalót: különböző vallások más célokat, más ideológiát követhetnek, és más értékrend alapján élhetnek. Így, mikor felsorolják, ami a katolikus vallásban fontos, elszigetelik magukat a többi vallástól. *„Az emberek a különböző vallásoktól várnak választ az emberi lét rejtélyeire, melyek ma épp úgy, mint régen a szíve mélyén nyugtalanítják az embert: mi az ember? Mi az élet értelme és célja? Mi a jó és mi a bűn? Honnan ered a szenvedés és mi a célja? Melyik út vezet az igaz boldogsághoz? Mi a halál, az ítélet és a halál utáni megfizetés? S végül mi az a végső és kimondhatatlan misztérium, mely átöleli létünket, melyből eredünk, s mely felé tartunk?”*

Ez igaz a katolikus vallás esetében, de, mint látni fogjuk, a különböző vallások más célt követnek, más utat járnak, mást várnak a messiásuktól, és más eszközöket használnak céljaik elérésére. Így a NOSTRA AETATE mintegy álmvilágban élve, olyan egyházakat hív meg párbeszédre, amelyek nem léteznek. A létező egyházakat pedig nem vagy érdeklí, ami minket érdekel, vagy más választ adnak az élet-halálkérdésekre. Még a keresztény vallásokon belül is, akik hisznek a túlvilági életben, alapvető ellentét van az odajutást illetően: a hit egyedül üdvözít-e, vagy a tettek, jó cselekedetek által jutunk-e a mennyországba?

„A katolikus Egyház semmit sem utasít el abból, ami ezekben a vallásokban igaz és szent. Őszinte tisztelettel szemléli ezeket az élet- és magatartásformákat, tanításokat és erkölcsi parancsolatokat, melyek sokban különböznek attól, amit ő maga hisz és tanít, mégis nem ritkán tükrözik annak az Igazságnak sugarát, aki megvilágosít minden embert... Buzdítja tehát gyermekeit, hogy okosan és szeretettel folytatván a párbeszédet és együttműködve más vallások

²⁰ Avery Cardinal Dulles, The Covenant With Israel, <http://www.firstthings.com/article/2008/08/the-covenant-with-israel---42>

követőivel, tanúskodjanak a keresztény hitről és életről; s ismerjék meg, becsüljék és támogassák a náluk található lelki, erkölcsi és társadalmi-kulturális értékeket.”

Kicsit humorosnak hangzik, hogy a résztvevő püspök és bíboros urak nem tudták, hogy “kettőn áll a tangó!” Ezért hiúsult meg minden, egyre kétségbeesettebb próbálkozásuk a nem-keresztény, sőt, még a keresztény vallásokkal a majdnem minden áron való párbeszédet beindítani. A Zsinati Atyák úgy látszik, elfelejtették, hogy az apostolok és apostolutódok küldetése nem párbeszéd és együttműködés, hanem apostolkodás. Az Egyház küldetését Jézus így határozta meg: „Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére,²⁰ és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”²¹

Szintén, ¹⁵“Aztán így szólt hozzájuk: "Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. ¹⁶Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik.”²²

Ez egyben azt is mutatja, hogy az Egyház egyetemes intézmény, nincs kivétel, minden népnek hirdetni kell az evangéliumot. Nem köthet az egyház bármiféle egyezséget bármelyik partikuláris, nem keresztény egyházzal, legyen az Indiában vagy Kínában, vagy szétszórva a világ minden országában. Nem oszthatja fel a Vatikán a világot országokra, földrészekre, vagy “világvallásokra.” Minden embernek, mint egyének természetjogból eredő joga van megismerni az Örömhírt, megkeresztelkedni, és csatlakozni az egyedül üdvözítő valláshoz illetve egyházhoz. XXIII János Béke a Földön című enciklikájában kifejti, hogy minden joghoz kapcsolódik egy megfelelő kötelezettség. Ebben az esetben az állam kötelessége ennek a jognak szabad gyakorlását biztosítani, és az Egyháznak kötelessége ennek a jognak gyakorlását tevékenyen segíteni. A misszionárius munkát és az egyének megkeresztelését nem cserélhetjük ki egyházak közti párbeszédre, és a párbeszédre nem helyettesíthetjük az üdvözítő hitet. Ha mégis, az Egyház megszegi a Jézus által adott küldetést illetve parancsot. Ha pedig az apostoli munkát evilági sikerre és jólétre összpontosítja, akkor visszatér a Jézust keresztre feszítő farizeusi álláspontra, arra, hogy Jézus országa ebben a világban kell, hogy megvalósuljon.

Ez ellen az ökumenikus-pacifista-párbeszédeskedő szellem ellen prédikált **Giacomo Biffi bolognai kardinális, akit a pápa kért fel 2007-ben a vatikáni nagyböjti lelkigyakorlat tartására. Biffi „arra figyelmeztette a katolikus egyház vezetőit, hogy készüljenek fel „az Antikrisztus megjelenésére”. A vitatott nyilatkozatairól ismert bíborost ezúttal XVI. Benedek kérte fel arra, hogy üzenetével nyissa meg a nagyböjti meditációt a Vatikánban. A főpap a Vatikáni Rádió beszámolója szerint arról beszélt, hogy az egyházat egy „pacifista, környezetvédő és ökumenizmust hirdető” politikus feltűnése fogja megkísérteni...**

Egy száz évvel ezelőtt élt orosz ortodox szerző, Vlagyimir Szolovjev utolsó művéből idézve arra figyelmeztette az egyházvezetőket, hogy közel van az idő, amikor még a kereszténységben belül is lesznek, akik a hitet egyszerű „értékcsokorrá” igyekeznek degradálni...”²³

Fontos megkülönböztetni a hitet és az értékcsokrot, amit egy vallás képviselhet. Csak ha az értékcsokrot, bizonyos erkölcsi normákat vesszük figyelembe, amiket a

²¹ Mt 28,19-20.

²² Mk 16,15-16.

²³ http://www.hetek.hu/hit_es_ertekek/200703/a_kardinalis_az_antikrisztusról

természet-törvényből is megismerhetünk, Jézusban, mint spirituális Megváltóban való hit nélkül hiába beszélünk testvériségről, párbeszédről és ökumenizmusról. Ez a szellem teljesen elhanyagolja az életszentség hangsúlyozását, és minden figyelmet egy félremagyarázott, társadalmi igazságosságra alapozott felebaráti szeretetre irányítja.

A Bíboros idézi Szolovjevét: „*E kis könyv megírásakor legfőbb szándékom az volt, hogy idejekorán felhívjam a figyelmet arra a csábító maszkra, mely mögött a feneketlen gonoszság rejtőzik.*” A Bíboros figyelmeztetése talán nem jött későn, hogy a Vatikán véget vessen ennek a Csábítónak a befurakodásának az Egyház legmagasabb köreibe. „*Ha tehát a világ felé való nyitás és a mindenkivel folytatott párbeszéd érdekében a keresztények bagatellizálják az üdvösség tényét, akkor ők maguk képeznek akadályt a Krisztussal való személyes találkozás előtt, és az Antikrisztus oldalán találják magukat*” – szögezte le XVI. Benedek pápa és a vatikáni bíborosok előtt mondott üzenetében a bolognai kardinális.

Giacomo Card. Biffi nagybőjti lelkigyakorlata a pápa (ajtónyílásban) és a bíborosok előtt Fotó: AP

Tehát katolikus részről a párbeszédnek csak egy célja lehet: az emberek üdvözülése, és az üdvösségre való út megmutatása a többi vallásnak, oda elvezetni a minden embert, és Isten üdvözítő kegyelmének közvetítése. Minden más párbeszéd, csak azért, hogy beszéljünk egymással, bagatellizálja Jézus üzenetét a pokolról és a mennyországról, még ha a II. Vatikáni Zsinat is áll mögötte!

Itt egy fontos kérdést kell felvetni. A II. Vatikáni Zsinatot sokan kritizálják. Bennünket itt egyedül a Nostra Aetate Nyilatkozat érdekel, amely „*Buzdítja ... gyermekeit, hogy okosan és szeretettel folytatván a párbeszédet és együttműködve más vallások követőivel, tanúskodjanak a keresztény hitről és életről; s ismerjék meg, becsüljék és támogassák a náluk található lelki, erkölcsi és társadalmi-kulturális értékeket.*” Biffi Bíboros szerint vigyázni kell, hogy ne bagatellizáljuk a párbeszéd érdekében az Egyház küldetését, amelynek célja a mennyországba való vezetés. Az nem elég, hogy mi megismerjük a más vallásokban található értékeket, ha azok nem követik az üdvözüléshez vezető egyedüli utat. Az isteni parancs szerint az Egyház és

minden párbeszéd célja a túlvilági üdvözülés előmozdítása, minél több ember számára elérhetővé tétele kell, hogy legyen. Sajnos, a tapasztalat szerint nem csak az ökumenikus mozgalom, hanem az Egyház pasztorális gyakorlata is elbogatellizálja a mennyországot és az üdvözülést.

Kérdés, hogy ez mennyire a Zsinat hibája? Ratzinger Bíboros szerint a II. Vatikáni Zsinatot el kell fogadni, mint törvényes és érvényes Zsinat, aminek határozatai tévedhetetlenek és kötelezőek minden hívőre.²⁴ Ezen mint XVI Benedek sem változtatott. Mi történt akkor az ökumenikus mozgalommal? A magyarázat bonyolult, több ága van. Először is, meg lehet különböztetni zsinati határozatot és nyilatkozatot. A Nostra Aetate nem *határozat*, hanem *nyilatkozat* volt, nem egy tant, hanem egy álláspontot, ahogy mondják, „politikailag korrekt” álláspontot fejezett ki. Az is figyelemreméltó, hogy a Zsinat gyakran elmulasztott bizonyos tanokat hangsúlyozni, és így a tévedés inkább mulasztással, mint deklarációval történt, amivel lehetővé tette a tanok elferdítését egyoldalú értelmezéssel, vagy a mulasztás kihasználását téves konklúziók levonására. Úgy tűnik, a zsinati Atyák nagyon bíztak a *Catolice dicitur, catolice intelligitur* elvben, azaz amit katolikusok mondanak, azt katolikus szellemben kell érteni. Így feltételezhatték, hogy ha pl. párbeszédet ajánlanak, azt katolikusok katolikus módra, azaz nem elbogatellizálva gyakorolják. Sajnos, nem így történt. Mikor azt mondjuk, hogy **egyhangúan** elfogadtak egy határozatot, elképzelhető, hogy nem mindenki ugyanazt értette a határozat alatt, és lehettek olyan zsinati atyák is, akik súlyos fenntartásokkal, „mental rezervációval” szavaztak IGENT!

A Biffi bíborost idéző cikk, a szónok üzenetének súlyát aláhúzó, idéz egy olasz véleményt: *a la Republica szerint a nagyböjti szónok kiválasztása a múltban iránytűt jelentett a vatikáni politikához. .. A 78 éves Biffi kardinális ugyan már nem számít pápaesélyesnek, de felkérése minden bizonnyal azt jelzi, hogy a pápa osztja nézeteit – véli az olasz napilap.*²⁵

Végül a cikk összegezi a Bíboros üzenetét, aki többször is Szolovjevet, az „elfelejtett orosz prófétát” idézi, „*aki megjövendölte a 20. századi nagy tragédiákat. Az orosz misztikus író, aki Dosztojevszkijnek is közeli barátja volt, a „Három beszélgetésben” úgy mutatja be az Antikrisztust, mint a pacifizmus, a környezetvédelem és az ökumené fő szószólóját: aki ökumenikus tanácsot hív össze, keresi a kiegyezés lehetőségét a különböző keresztény felekezetek között úgy, hogy mindegyiknek tesz valamennyi engedményt. Tömegek fogják követni, kivéve katolikusok, ortodoxok és protestánsok egy kis csoportját, akik majd azt mondják neki: „Te mindent megadsz nekünk, kivéve azt, ami igazán érdekel minket: Jézus Krisztust.” Ez a leírás – tette hozzá Biffi a Vatikáni Rádió összefoglalója szerint – figyelmeztetésértékű a számunkra: ma valóban fennáll annak a veszélye, hogy olyan kereszténység alakuljon ki, amelyben Jézus, a kereszt és a feltámadás csak másodlagos lesz.*

„Biztos, hogy ha megelégednénk azzal, hogy a kereszténységről mint közös értékekről beszéljünk, jobban elfogadnának bennünket a tévéműsorokban vagy a polgári társaságokban. De ez azt is jelentené, hogy lemondunk Jézusról, a feltámadás felkavaró tényéről. Nagyjából így foglalható össze Szolovjev figyelmeztetése a mai kor keresztényei számára” – tette hozzá az olasz kardinális.

²⁴ Cardinal Joseph Ratzinger with Vitterio Messori, THE RATZINGER REPORT, Ignatius Press, 1985, 28-9 o.

²⁵ Lásd #7.

„Isten Fiát – folytatta – nem lehet olyan projektek sorozataként értelmezni, mely élvezi a ma uralkodó világi gondolkodásmód jóváhagyását. Ugyanakkor ez nem jelenti az értékek elvetését sem, ezeket az értékeket viszont figyelmes vizsgálatnak kell alávetni. Vannak abszolút értékek – hangsúlyozta Biffi – mint a jóság, az igazság és a valóság vagy a szépség. Aki ezeket befogadja és szereti, az Krisztust is szereti, még ha erről nincs is tudomása, mert Krisztus maga az igazi Valóság, a Szépség és az Igazságosság. Aztán vannak a relatív értékek, mint a szolidaritás, a békeszeretet, a természet tisztelete. De ha ezeket abszolutizáljuk, elszakítva vagy egyenesen szembeállítva az üdvösség tényének kijelentésével, akkor ezek az értékek a bálványimádásra fogják sarkallni az embereket, és akadályt képeznek az üdvösség útján.”

Persze a kardinális itt nem a farizeusok szerinti, azaz evilági üdvösséget érti, hanem a krisztusi, katolikus üdvözülést, Isten színről színre való látását a halál után, amely az egyedüli abszolút jó az ember számára!

I/3 AZ ÖKUMENIKUS PÁRBESZÉD SIKERTELEN

A Zsinat 1965. októberben adta ki a NOSTRA AETATE nyilatkozatot, és mivel a Zsinat elvárása ellenére, tíz évig semmi nem történt, és a párbeszéd zsidók által való elfogadása egyre váratott magára, 1974. decemberben elsején a Vatikán kiadott egy újabb „vezérvonalat” a NOSTRA AETATE céljainak megvalósítására.²⁶

Újabb tíz év eltelt, és 1985-ben két újabb dokumentum készült, hogy hogyan kell a zsidó kérdést helyesen tálni.²⁷ Az első 1985. májusban, Willebrand Bíboros aláírásával, majd június 24-én „jegyzetek” a májusban kiadott dokumentumhoz, a bizottság titkárának, Mons. Mejiának az aláírásával jelent meg.

Még egyszer tíz év, minden jelentősebb eredmény nélkül. Közben Vatikán minden szalmaszálba kapaszkodott, hogy legalább a párbeszéd látszatát fenntartsa. 1998-ban Havannai Apostoli Nunciaturán tartott fogadáson a Kubai Egyházak Tanácsa képviselőit üdvözlő beszédében a pápa külön üdvözölte a Tanácsban mint megfigyelők jelenlevő zsidó delegáció tagjait, mintha azok a párbeszéd miatt lettek volna jelen: „Jelenlétetek ékes kifejezése a testvéri párbeszédnek, amelynek célja a zsidók és a katolikusok közti jobb megértés...”²⁸ Ez legfeljebb olyan értelemben igaz, hogy pusztán jelenlétük „ékes kifejezése” annak, hogy udvariasságból, vagy érdeklődésből jelen vannak ugyan, mint az Egyházi Tanács része, de a párbeszéd nem érdekli őket, mert akkor mint zsidók találkozoznának a pápával, nem az Egyházak Tanácsa részeként. Ez is mutatja, hogy a zsidókkal való párbeszéd félrevezető, legjobb esetben önáltató fikció.

Egy kanadai internetes folyóiratban egy Tóth Judit nevű személy elkeseredetten elemzi a párbeszédnek nevezett, de lényegében egyoldalú folyamatot, és kiemeli, hogy míg az Egyház

²⁶ GUIDELINES AND SUGGESTIONS FOR IMPLEMENTING THE CONCILIAR DECLARATION “NOSTRA AETATE” (#4), lásd http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/anti-semitism/guidelines_for_Nostra_Aetate.html

²⁷ COMMISSION FOR RELIGIOUS RELATIONS WITH THE JEWS; NOTES on the correct way to present the Jews and Judaism in preaching and catechesis in the Roman Catholic Church; http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/relations-jews-docs/rc_pc_chrstuni_doc_19820306_jews-judaism_en.html

²⁸ [Http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/documents/rc_pc_chrstuni_doc_16031998_shoah_en.html](http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/documents/rc_pc_chrstuni_doc_16031998_shoah_en.html)

minden tőle telhetőt megtett az antiszemitizmus csökkentésért, a zsidók nem hagytak ki egyetlen sértő szót sem a Talmudból.²⁹

Ezért II. János Pál Pápa egy végső lépésre szánta el magát és az Egyház nevében bocsánatot kért a zsidóságtól. Pápasága alatt állítólag több mint 100 esetben kért bocsánatot régmúlt eseményekért különböző csoportoktól, amelyekben legfeljebb katolikus személyek voltak hibásak, de nem az Egyház. Az Emlékezés és Kibékülés c. Vatikáni dokumentum egy lábjegyzetében megemlítenek három esetet: 1985-ben a pápa bocsánatot kért az afrikaiaktól, ahogy azokkal bántak, 1992-ben az amerikai indiánoktól, majd 1995-ben Csehországban bocsánatot kért a morváktól, „minden katolikus nevében a sérelmekért, amit a nem-katolikusoknak okoztak a történelem folyamán.”³⁰ Annak nem találtam nyomát, hogy a magyaroktól a nyugati hittérítők által elkövetett tettekért, vagy a Sámán Pereken meghurcoltak, vagy a kommunizmus alatt kivégzettek utódaitól, vagy a Mindszentyvel való bánásmódért, vagy a békeüspökök kinevezéséért bárki is bocsánatot kért volna.

Egy amerikai protestáns író a N. A.-nak írt válaszában, „zsidó barátai” nevében kevesli, amit a Zsinat csinált, amennyiben nem fejezte ki elég határozottan az Egyház büntudatát. Míg egyes rabbik, mint pl. Mark Tannenbaum, elégedettek, mások, mint Rabbi Polish Dávid, elégedetlen ezzel az „egyoldalú nyilatkozattal, amely olyan bünt kíván megbánni, saját feltételeik mellett, amelyet el sem ismer.”³¹

Ezért 1998-ban, a 2000-s Szent Év meghirdetését kimondó *Incarnationis mysterium*,³² Bullában, a pápa meghirdette az „Emlékezet megtisztítása” címen ismert programot, és 1998-ban levélben köszönte meg és gratulált Cassidy bíborosnak a Zsidókkal való vallási kapcsolatok bizottsága által készített, „Emlékezés és elmélkedés a Shoah-ról”³³ című dokumentumért. A levél felhívja az Egyház fiait és leányait, hogy tisztítsák meg szíveiket, megbánva a múlt hibáit és hűtlenségeit. [Az Egyház] ugyancsak hívja őket, hogy „helyezzék magukat alázatosan az Úr elé, és vizsgálják meg magukat a felelősségért, ami őket is terheli, korunk gonoszságaiért.” Érdekes, hogy az Egyháznak és a katolikuságnak semmi köze nem volt ehhez, legfeljebb sokan a katolikusok közül is, szenvedő alanyok voltak, a zsidókkal együtt.

Maga a dokumentum azzal az „erős elhatározással” végződik, hogy „*egy új jövőt fogunk építeni, amelyben nem lesz Júda-ellenesség a keresztények között, vagy keresztényellenesség a zsidók közt, hanem közös és kölcsönös tisztelet, ahogy az illik azokhoz, akik ugyanazt a Teremtőt és Urat imádják, és akiknek a hitben ugyanaz az atyjuk, Ábrahám.*”

Kár, hogy a dokumentumot csak Cassidy bíboros és két katolikus kollégája írta alá, és nem találunk egyetlen zsidó aláírást. Megint egy példája az egyoldalú párbeszédnek, ahol mi ígérünk, és engedünk, anélkül, hogy bármit is kapnánk cserébe.

Úgy látszik, sokan tiltakoztak, mert úgy érezték, hogy „az egyszerű bocsánatkérés azt a látszatot kelti, hogy az egyház elfogadja ellenségeinek a vádjait,” ezért 1999-ben egy, az

²⁹ http://www.hazankert.com/200705_megbekeles.html

³⁰ Memory and reconciliation, 1999, végjegyzet #19.

http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/cti_documents/rc_con_cfaith_doc_20000307_memory-reconc-itc_en.html

³¹ Claud Nelson, "A Response to 'The Declaration on the Relationship of the Church to Non-Christian Religions,'" [http://www.jcrt.org/archives/02.3/ronan.shtml#_ftnref19].

³² http://www.vatican.va/jubilee_2000/docs/documents/hf_jp-ii_doc_30111998_bolla-jubilee_en.html

³³ Shoah a „Holokauszt” héberül. Lásd

[Http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/documents/rc_pc_chrstuni_doc_16031998_shoah_en.html](http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/documents/rc_pc_chrstuni_doc_16031998_shoah_en.html)

Emlékezet és kibékülés című újabb dokumentumban meg illetve ki kellett magyarázni a bocsánatkéréseket.³⁴ Az akkor még bíboros Ratzinger így magyarázza meg a zsidókkal kapcsolatos részt: „... Míg [a dokumentum] megjegyzi, hogy a Holokauszt 'a náciizmus, egy pogány ideológia következménye volt,' megengedi, hogy meg kérdezzük, vajon a náci zsidóüldözését nem tette-e könnyebbé a zsidóellenes előítélet, amely egyes keresztény fejében és szívében volt beágyazva.”³⁵ Szerintem a helyes válasz erre a kérdésre nemleges kell, hogy legyen.

Nincs pontos adatom, de úgy tűnik, hogy a Vatikán több időt és figyelmet szentelt a zsidó kérdésre, mint a papok és egyes püspökök pedofiliás viselkedésének megelőzésére illetve kivizsgálására és helyrehozására. Mégis, mint láttuk, az antiszemitizmus egyre terjed.

Végül (de nem utoljára), a párbeszéd sikertelenségét igazolja egy 2009. február 7-én, szombaton kelt MTI híradás:

“Egy vatikáni forrás szerint felújítja a párbeszédet a katolikus egyházzal az izraeli Nagyrabbinátus, amely január végén "meghatározatlan időre" megszakította hivatalos kapcsolatait a Vatikánnal egy holokauszttagadó püspök rehabilitálása miatt.

A közelebről meg nem nevezett forrás szerint a kapcsolatfelvételre február végén vagy március közepén kerül sor, és része lesz egy pápai audiencia is.

Korábban, jövő csütörtökön XVI. Benedek pápa megbeszélést tart a nagyobb amerikai zsidó csoportok szervezetének (CPMAJO) képviselőivel, és beszédet mond előttük a holokausztról és a holokauszt tagadásának veszélyeiről - közölte a forrás.

Ez lesz az első találkozó a katolikus egyházfő és zsidó vezetők között azóta, hogy kipattant az ügy, amely azzal fenyegetett, hogy aláássa a fél évszázados zsidó-katolikus párbeszéd eredményeit.”

Milyen komoly volt az a fél évszázados párbeszéd, amelynek eredményeit az Egyház belügye, egy egyetlen püspököt érintő fegyelmi intézkedés, alááshat? Az egyedüli konkrét eredmény az Egyház megalázása és a cionizmusnak való *de faktó* alárendelése lett.

I/4 A PRÓFÉCIÁK ALAPJÁN KIK MILYEN MESSIÁST VÁRTAK

Valaki valahol valamit nyilván elhibázott. Eddig láttuk, hogy a különbségek szőnyeg alá seprése nem vezetett célhoz. Nézzük tehát, miben különbözik a két vallás?

A Vatikán II zsinat a zsidó és más, nem keresztény vallás kérdése mellett sok figyelmet szentelt, az ökumenikus szellemet előmozdítandó, a keresztény egyházakkal való viszonyra. Azonban ennek nem fektette le a teológiai alapjait. Így, pár évtizedet késve, a Nemzetközi Teológiai Bizottság, Ratzinger bíboros vezetésével egy tanulmányt adott ki a vallások teológiájáról.³⁶ Sajnos, a dokumentum nincs rajt az interneten, még angolul sem, hanem az amerikai Katolikus Hírszolgálat lapja, ORIGINS, közölte le, illetve a nem előfizetőknek ott lehetett megvásárolni.³⁷

A közel húszezer szavas dokumentum az üdvözülést, és a vallásoknak az üdvtörténetben betöltött illetve betöltendő szerepét elemzi, katolikus szempontból. Az „üdvözülés” szó több mint százszor szerepel, anélkül, hogy azt egyszer is meghatároznák. Feltételezik, hogy mindenki

³⁴http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/cti_documents/rc_con_cfaith_doc_20000307_memory-reconc-itc_en.html

³⁵ <http://www.churchinhistory.org/pages/purifying-memory/purifying-memory.htm>

³⁶ “Christianity and the World Religions,” (Kereszténység és a világvallások), International Theological Commission, 1997.

³⁷ *ORIGINS*, CNS DOCUMENTARY SERVICE, AUGUST 14, 1997.

tudja, hogy az mit jelent. Persze mi, katolikusok, megértjük. A protestánsok is megértik. A zsidók is megértik. Azonban a szó nem egyértelmű: minden vallás mást ért alatta, ugyan az a szó mást és mást jelent a különböző vallásoknak. Még a Bibliában is, mást jelent az Ószövetségben, és mást az Újban.

A Keresztény Válaszok című honlap szerint az üdvözülés (salvation) a zsidóknak Egyiptomból, és általában a rosszból vagy veszélyből való kiszabadulást (Kiv 14,13) jelenti. Az Újszövetségben speciálisan a bűnösségtől és a bűn szennyétől Jézus által való megtisztítás kifejezésére használják. Nekünk ez a „nagy szabadulás.” (Zsid. 2,3) 38 Tehát itt is megkülönböztetik a két különböző jelentést.

Ha megnézzük az értelmező szótárt, ezeket az értelmeket találjuk az „üdv” szócsoport alatt: lelki üdvösség, valaminek a java, jóléte, boldogsága, hasznos, célravezető eszköz.

Az amerikai protestáns történész-teológus, Reinhold Niebuhr, összekapcsolja az üdvözülést a messiás fogalmával.³⁹ Reinhold két féle társadalmat illetve kultúrát különböztet meg. Vannak társadalmak, amelyek elégedettek, ahogy vannak, vagy legalább is elfogadnak, saját emberi erejükben bízva, egy természetes fejlődési folyamatot, bárhova is vezessen a folyamat, és nincs szükségük messiásra. Ilyen társadalom volt például a görög. De vannak olyanok is, amelyek valami kinyilatkoztatás hatására érzik, hogy van valami küldetésük, vagy valami isteni ígéret folytán, segítséget várnak egy messiás személyében. Hogy egy társadalom várjon egy messiást, valami ígéretre vagy kinyilatkoztatott céltudatra, kitűzött célra van szükség. Ilyen társadalom volt az izraeli. Történelmük azzal kezdődött, hogy Isten kiválasztotta Ábrámot, és Izrael földjére vezényelte, és utána próféciaák sorozata erősítette meg a küldetéstudatukat. A messiás szorosan kapcsolódik a küldetéstudathoz. Csak olyan messiást ismernek fel és fogadnak el, amely a küldetéssel vagy céllal van kapcsolatban.

A bibliai messiási küldetést illetve az üdvösségfogalmat legjobban egy internet cikkben találtam:

„üdvösség: I. A fogalom. A héb. Bibliában az 'üdvösség' értelmet a jesa, jesuah, tesuah szavak hordozzák (a jasa többől, amely a. m. 'tágas', 'tágassá tenni', 'megszabadítani, megmenteni'); a LXX-ban szótéria, szótérion (a szódzó 'meggyógyítani, megmenteni, megőrizni' jelentésű többől) a Vg-ban salus, salutare, amely eredetileg katonai fogalmat jelölt: 'valaki számára teret biztosítani, az elnyomót fegyverrel elűzve, valakit az ellenség hatalmából kiszabadítani'. Ebben az értelemben Izr. bírái közül némelyek 'szabadító' címet viselnek...

... Tágabb értelemben felfogható ez az üdvösségvárás az eljövendő boldogság idejeként is, amire Izr. várakozott, de szűkebb értelemben úgy is, mint a jövő várásának az a formája, amikor a boldogság idejének elérkezte Isten győzelmének gyümölcse; ez a győzelem jelenthet szabadulást az elnyomástól, az ellenség hatalmából, valamilyen nyomorúságból és a bűnből. Rokon értelmű az üdvösséggel a megváltás, de ez egy kissé jogi színezetű; az (örök) élet is felfogható az üdvösséggel rokon értelműnek, ha ez utóbbi a minden gondtól, bajtól mentes, örökké tartó lét teljessége. „⁴⁰

³⁸ <http://www.christiananswers.net/dictionary/salvation.htm>; A web oldal ezt a Herbert Haag: Bibliai Lexikon, Szent István Társulat, 1989-ből vette át.

³⁹ Reinhold Niebuhr, THE NATURE AND DESTINY OF MAN, A Christian Interpretation, 2. kötet. 1., "Human destiny and History;" AZ EMBER TERMÉSZETE ÉS SORSA, 2. kötet, „Az emberi sors és történelem,” 1-33 old.

⁴⁰ Mi az az üdvözülés? - http://www.gyakorikerdesek.hu/kultura-es-kozossag_vallas_574789-mi-az-az-udvozules; eredetileg Herbert Haag: Bibliai Lexikon, Szent István Társulat, 1989

Mint szociológus, meg tudom állapítani, hogy adott esetekben melyik értelem alkalmazható, mert az elvárás és a megjelenő messiás közti megegyezés, valamint az *üdvözülés* szó különböző jelentéseinek elemzése és összehasonlítása a különböző vallásokban a vallásszociológia hatáskörébe tartozik.

Tehát az üdvösség szó egyáltalán nem egy értelmű, mint ahogy azt a “Kereszténység és a világvallások” írás feltételezi. Még az Ó és az Újszövetség sem használja azonos értelemben. Sok prófécia van a messiásról, de az Ószövetségben, a Paradicsomból való kiűzés és Isten ígérete után, nem találtam egyet sem, amely kifejezetten Ádám bűnétől való megszabadításáról, illetve a halál utáni örök boldogságáról és Isten direkt látásáról, azaz az egyén üdvözüléséről szólna. Legtöbb prófécia elsődleges értelemben erről a világról, és Izraelről mint népről szól, bár van, amely “tágabb értelemben” megengedi azt az értelmezést, hogy személyre vonatkozóan értelmezzük. Azonban még ezek is a végső dicsőséget és a szabadulást a korabeli elnyomás alól való szabadulásként értelmezhetők. A jövődölésekben nincs szó egy magasabb, természetfeletti létrendbe való átmenetről, vagy az Ádámnak adott ígélet beváltásáról illetve a mennyország megnyitásáról.

Zakariásnál például nyolc versben beszél a “Seregek Ura,” de semmi nyoma hogy az Úr a mennyországról, Isten túlvilági országáról, vagy egyéni üdvözülésről beszélne (Zak 8,1-8). Ezeket mind az Újszövetség, és azon belül is, főleg Szent Pál adja hozzá a kinyilatkoztatáshoz.

Dániel jövődölése ugyan csak érdekes.

“És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, a mely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik.(Dan. 7,14)

Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt lévő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének; az ő országa örökkévaló ország, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik.(Dan7,27).

És azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át, hanem szétzúzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké. (Dán. 2,44)

A hatalom egy nép vezetőjének adatik... ami megáll örökké. Ez sem az egyén boldogulásáról szól, hanem a nemzetről, és lehet értelmezni úgy, ahogy a zsidók értelmezik, hogy az a még eljövendő Messiásról és annak a koráról szól, vagy a katolikus értelmezés szerint, hogy ez a “második eljövételről” szól, amikor az egyének megváltása már megtörtént. De semmi esetre nem Jézus történelmi, első eljövételét látszik megjövendőlni.

A fent idézett magyarázat szerint “Az ÚSz-ben. Az ÚSz szerzőinek meggyőződése, hogy a Názáreti Jézus az ósz-i üdvösség beteljesedése. Ez már abban kifejeződik, ahogy Simeon – Deutero-Izajás hatására – a kis Jézust köszöntötte ... Jóllehet Lk 1,71 kk. némileg még az ósz-i felfogást tükrözi (az ellenség kezéből kiszabadulva szolgálni Istennek), Mt 1,21 Jézus nevének magyarázatakor már sokkal határozottabban érzékelteti, mint az ÓSz, hogy az üdvösségvárás negatív értelemben a bűntől való szabadulást jelenti (vö. Lk 1,77; 7,49 kk.; 1Tim 1,15), amely más helyeken úgy szerepel, mint szabadulás az Isten (eszkatológikus) haragjától és az ítélettől...”

Pozitív értelemben az úsz-i üdvösségvárás tárgya mindenekelőtt az élet; a boldogság a. m. átkerülni a halál országából az élet országába (Ef 2,5), Isten mennyei országába (2Tim 4,18), aminek eredményeképpen az ember részesévé válik Isten dicsőségének (2,10). Jól lehet ez az élet

eszkatológikus és a boldogságunk még csak „reménybeli” ... bizonyos értelemben mégis adva van (elővételezett eszkatológia: Ef 2,5.8), mert az üdvösség folyamatosan fakad abból az életből, amely Krisztus feltámadásával elkezdődött.”⁴¹

Nem vonjuk kétségbe, azonban azt, hogy *“a Názáreti Jézus az ósz-i üdvösség beteljesedése,”* azonban igazi küldetését csak utólag lehet belemagyarázni illetve kiolvasni az Ószövetségi próféciaíkból. Az amerikai protestáns „Open Bible” kiadás egy függelékében pl. harminc nyolc ószövetségi jövendölést sorol fel azt igazolni, hogy Jézus életét és működését a prófécia megjövendölték, és párhuzamosan adja meg az újszövetségi helyet, ami igazolja a prófécia beteljesedését. Így pl. Iz 7,14 megjósolja, hogy a Megváltó szűztől születik, és Lk 26,27, 30, 31 szerint ez beteljesedett.⁴²

Azonban számos más jövendölés más eseményekre vonatkozik, amit nehéz értelmezni, mert, mint Dulles bíboros írta, sok jövendölés annyira összefonódik, sőt, látszólagos ellentmondásokat is tartalmaz, hogy nehéz a pontos értelmet megtalálni, kibogozni még utólag is.

Erre jó és közismert példa a Templom elpusztítása és a világ vége (Mt. 24,1-2). Ezt nevezik *“prófétai látomásnak,”* ahol az eseményeket mintegy kétdimenziós síkban látja a próféta, és az időbeli viszonyokat és távolságokat nem lehet megkülönböztetni. A prófétai látomást gyakran a távolban látható hegycsúcsokhoz hasonlítják, és a hegycsúcsok közti völgyek, és a csúcsok közti távolság kimaradnak a látomásból. A Szent István Társulat kiadású Biblia (1979) fent hivatkozott verseihez csatolt „Jegyzetek” is erről szólnak:

Mt. 24,1 - Mt. 24,2

(Vö.: [Mk 13,1-2](#); [Lk 21,5-7](#).) Jézus e beszédben, amely az ötödik Máté evangéliumában, két dolgról szól: Jeruzsálem pusztulásáról és a világ végéről. Ez a két jövendölés sokszor egybeolvad, s mintegy egy síkba vetítve látjuk az eseményeket. Ezt nevezik prófétai látomásnak, ahol a közeli és távoli jövő eseményei nem választhatók szét egymástól. Sőt azt is állíthatjuk, hogy Jeruzsálem pusztulása előképe a világ végének, mert ekkor szűnt meg hivatalosan az Ószövetség szerepe az üdvtörténetben. Ezt pedig az Ószövetség prófétái erős, kozmikus színezetű képekben jövendölték meg. Ez volt "Jahve napja". Ezt a prófétai stílust használja Jézus Jeruzsálem pusztulásának és a világ végének a jellemzésére. Irodalmi szempontból csodálatos alkotás ez a beszéd, melynek előterében áll a templom pusztulása, míg mögötte látható a világítélet.

Azonban itt vigyázni kell. A magyarázat szerint *„ekkor szűnt meg hivatalosan az Ószövetség szerepe az üdvtörténetben.”* Kérdés, hogy az „ekkor” mire vonatkozik. A múlt idő („szűnt”) arra enged következtetni, hogy Jeruzsálem pusztulásával az Ószövetség üdvtörténeti szerepe megszűnt. Viszont ha Jeruzsálem pusztulása előképe a világ végének, akkor az Ószövetség csak a világ végével teljesedik be, különben rengeteg jövendölés lenne az Ószövetségben, ami nem teljesedett be Jeruzsálem pusztulásáig, tehát téves volt. Viszont azt tudjuk, hogy minden bibliai jövendölésnek be kell teljesedni. Valószínűbb, hogy az Ószövetség és az Újszövetség egy egységet alkotnak, és mindkettő csak a Második Eljövettel illetve az Új Jeruzsálem létrejöttével teljesedik be. Ezért időszerű az Ószövetséget még mindig. Az Újszövetség és az Ószövetség kölcsönösen segítenek megérteni egymást, főleg az Antikrisztus szerepét. Ha az

⁴¹ Mi az üdvözülés... U. o.

⁴² THE OPEN BIBLE edition, Nashville, 1975, 1207-1211 oldalak.

Ószövetség Jeruzsálem pusztulásával beteljesedett volna, akkor mi értelme van még mindig hivatkozni rá?

A világ végével kapcsolatos eseményekre még két szabály vonatkozik, amit Dániel prófétánál olvasunk. A 12. fejezet foglalkozik ezzel, így a fejezetből több verset kiemelek

Dániel, 12. fejezet - A végső idők leírása

1Abban az időben fölkel Mihály, a nagyfejedelem, néped fiainak oltalmazója; mert olyan szorongattatás ideje következik, amilyen még nem volt soha, amióta nemzetek vannak. Abban az időben megszabadul néped, mind, aki be van írva a könyvbe. 2Akik a föld porában alszanak, azok közül sokan feltámadnak, némelyek örök életre, mások gyalázatra, örök kárhozatra. 3Akkor az érteni tudók ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnék örökkön-örökké, miként a csillagok.

4Te meg, Dániel, zárd el ezeket a szavakat, pecsételd le a könyvet a végső időkig. Sokan eltévelyednek, és a gonoszság növekedni fog." 5Ekkor én, Dániel, azt láttam, hogy két más valaki is áll ott: az egyik a folyó innenső partján, a másik pedig a folyó túlsó partján. 6Akkor megszólítottam azt a gyolcsruhába öltözött férfiút, aki a folyóvíz fölött állt: "Mikor lesz vége ennek a sok csodálatos dolognak?" 7Erre a gyolcsruhába öltözött férfi, aki a folyóvíz fölött állt, jobbját és balját az égre emelte. S hallottam, amint megesküdött az Örökkévalóra: "Egy idő, két idő és egy fél idő múlva ez mind beteljesedik, akkor, amikor az az erő, amely a szent népet szétszórta, nem lesz többé." 8Hallottam ugyan a szót, de nem értettem, azért újra megkérdeztem: "Uram, hogy állunk ezekkel a végső dolgokkal?" 9Így válaszolt: "Eredj, Dániel, mert el vannak zárva, és le vannak pecsételve ezek a szavak a végső időkig. 10Sokat kiválasztanak, megtisztítanak és próbára tesznek, ám a gonoszok tovább folytatják gonoszságukat. A gonoszok közül senki se jut el a belátásra, de az értő szívűek meg fogják érteni. 11Attól az időtől kezdve, amint megszűnik a mindennapi áldozat, és felállítják a vést hozó undokságot, ezerkétszázkilencven nap lesz. 12Boldog, aki bízni tud, és megéri az ezerháromszázharmincötödik napot. 13Te meg menj és légy nyugodt! Amikor véget érnek a napok, te is fölkelsz a végső napon kijelölt sorsodra."

A 9. vers magyarázata szerint „Az angyal csak annyit közöl a jövőre vonatkozólag, amennyit Isten népének tudnia kell, hogy bizalommal tekinthessen a jövőbe: Isten nem hagyja magára választottait, és végül az igaz ügy fog diadalmaskodni.”

Tehát az új szabály a próféciaíráról, hogy azokat csak akkor értjük meg, mikor arra szüksége van Isten népének. A Jézusra vonatkozó jövendölések sem voltak világosak, míg azok meg nem valósultak. Így, az utolsó időkre vonatkozó jövendöléseket Isten angyala, Gábiel, csak akkor világosítja meg, mikor aktuális lesz, hogy ne izguljunk idő előtt. Végül van még egy szabály, „a gonoszok akkor sem fogják megérteni, ...csak az értő szívűek.” Ez az idő eljött, és az alábbiakban eszerint értelmezzük Isten üdvözítő tervét. De nem azért, hogy feleslegesen izguljunk, hanem azért, hogy kellőképpen felkészüljünk!

Mivel eddig egyes próféciaák igazi jelentése le volt pecsételve, a farizeusok sem látták, hogy ők a végső időkre ígért Antikrisztust várták, és Jézus jött helyette. Tehát Isten teljes tervében az is benn volt, hogy bizonyos jövendölések értelme homályos legyen addig, amíg azok vagy meg nem valósulnak, mint ahogy a százados Jézus halála után felismerte, hogy „Valóban

Isten Fia volt,”⁴³ vagy nincs itt az ideje megvilágítani és kifejtteni azok igazi jelentését illetve értelmét.

Ha ezt belátjuk, nem lehet a farizeusokat, akik az ószövetségi próféciaik alapján előítélettel voltak Jézus iránt és Jézus halálát követelték, egyértelműen Isten-gyilkossággal vádolni! Jézus túlment az ószövetségi próféciaik ígéretein, és bizonyos mértékig jogos volt a farizeusok, köztük Saul, a későbbi Szent Pál kiábrándulása, mint azt látni fogjuk. Dániel 12,9 verse szerint ez le volt pecsételve, el volt rejtve előttük. Ez valahogy olyan volt, mint amikor a kisgyerek hintalovat vár karácsonyra, és egy igazi lovat kap, és elsírja magát, “Anyám, én nem ilyen lovat akartam!” A zsidóság nagy részében nem volt igény egy ilyen, “csupán” az egyéni bűnöktől megszabadító messiásra, míg folyik a rómaiak által való megszállás. Ők egy olyan messiást vártak, aki csak az idők végén jelenik majd meg, az Antikrisztus formájában. Hogy ez mennyire így van, Szent Pál is tanúsítja. Mint majd látni fogjuk, az Efezusiaknak írt levél 3. fejezetében Pál leírja, hogy Jézus igazi küldetése titok volt, és ő kapta a kegyelmet, hogy kinyilatkoztatásban, tehát egyenesen neki adott információ alapján, megismerje a nagy misztériumot. Isten tehát gyakran titokban tart dolgokat, és csak akkor fedi fel, mikor aktuális. Most így vagyunk a végső időkre vonatkozó próféciaikkal.

Hogy ez mennyire így volt, elemezzük ki az adventi mind a három ciklus (A, B, C évek) 4 vasárnapjára előírt olvasmányokban felolvasott jövendöléseket. Lényegében három fajta jövendölést találunk: A nagybetűkkel kiemelt rész, amelyeket ha szó szerint értelmezzük, evilági javakra és ajándékokra és esetleg az utolsó időkre vonatkozik, amelyek Jézus életében nem történtek meg, vagy csak átvitt, szimbolikus értelemben, pedig a zsidók ezeket várták. A **vastag betűsek** Isten közvetlen tetteire; és az aláhúzottak a világ végére, illetve a második eljövételre, amelyek egy kivétellel, ami a néhány vak és sánta csodálatos meggyógyítását illeti, nem történt meg. Viszont ezt lehet másképpen is értelmezni, hogy a feltámadás után nem lesznek vakok és sánták, tehát mindenki ép, teljes testtel fog feltámadni. Vannak olyan részek is, amelyeket lehet többféleképpen értelmezni, van, amit lehet Jézusra vonatkoztatni, amit **vastag betűvel ÉS aláhúzással** jelölök, van, amit az Egyházra, és van, ami nem világos még ma sem. Azonban sehol egyetlen szó nincs Ádám eredeti bűnétől való megtisztulásról, a mennyek országáról, a természetfeletti üdvözülésről, vagy a Szentháromságról. Azonkívül az A-1 idézet kifejezetten azt mondja, hogy ez az „utolsó időkre” vonatkozik, míg az A-2 Jézus személyére. Tehát még a liturgisták előtt sem volt világos a próféciaik jelentése, mert legalább fele az adventi olvasmányoknak nem a karácsonyi eseménnyel, azaz Jézus első eljövételével kapcsolatos.

A év-ádvént 1. vasárnapja Iz (2,1-5) Izajásnak, Ámosz fiának látomása Júdáról és Jeruzsálemről.

2 Az utolsó időkben az Úr házának hegye szilárdan áll majd a hegyek tetején, és magasabb lesz a halmoknál. ODA ÖZÖNLENEK MIND A NEMZETEK, 3 felé tart számos nép, és így szól:

*"Rajta, menjünk fel az Úr hegyére, **Jákob Istenének** házához, hogy tanítson meg minket útjaira, és így az ösvényein járhatunk. Mert a Sionról jön a törvény és Jeruzsálemből az Úr tanítása."*

4 Ő TART MAJD ÍTÉLETET A NEMZETEK között, és igazságot szolgáltat számtalan népnek. Ők meg ekevassá kovácsolják kardjukat, és lándzsájukat szőlőmetsző késsé. Nemzet nem emel kardot nemzet ellen, és nem tanul többé hadviselést. 5 Jákob háza, gyertek, járjunk az Úr világosságában!

⁴³ Mt 28,54

A-2 Iz (11,1-10) Vessző kél majd Izáj törzsökéből, hajtás sarjad gyökeréből.
2 Az Úr lelke nyugszik rajta: a bölcsesség és az értelem lelke; a tanács és az erősség lelke; a tudás és az Úr félelmének lelke,
3 s az Úr félelmében telik öröme. Nem aszerint ítél majd, amit a szem lát, s nem aszerint ítélkezik, amit a fül hall,
4 hanem igazságot szolgáltat az alacsony sorúaknak, és méltányos ítéletet hoz a föld szegényeinek. Szája vesszejével megveri az erőszakost, s ajka leheletével megöli a gonoszt.
5 Az igazságosság lesz derekán az öv, s a hűség csípőjén a kötő.
6 Akkor majd együtt lakik a farkas a báránnyal, és a párduc együtt tanyázik a gödölyével. Együtt legelészik majd a borjú s az oroszlán, egy kis gyerek is elterelgetheti őket.
7 Barátságban él a tehén a medvével, a kicsinyeik is együtt pihennek; és szalmát eszik az oroszlán, akárcsak az ökör.
8 A csecsemő nyugodtan játszadózhat a viperafészeknél, s az áspiskígyó üregébe is bedughatja a kezét az anyatejtől elválasztott kisgyerek.
9 Sehol nem ártanak, s nem pusztítanak az én szent hegyemen. Mert a föld úgy tele lesz az Úr ismeretével, mint ahogy betöltik a vizek a tengert.
10 Azon a napon az Izáj gyökeréből támadt sarj zászlóként áll majd a népek előtt. Keresni fogják a pogány nemzetek, és dicsőséges lesz a nyugóhelye. [top](#)

A-3 iz (35,1-6) Örüljön a pusztá és a kiaszott vidék, ujjongjon a sivatag és viruljon!
2 Virulva viruljon, mint a liliom, és örömeiben ujjongva daloljon! Mert övé a Libanon dicsősége, a Kármel és a Sáron pompája; meglátják az Úr dicsőségét, Istenünk ragyogó fenségét.
3 Erősítsétek meg az elernyedte kezeket, és a roskadozó térdeket szilárdítsátok meg!
4 Mondjátok a csüggedt szívűeknek: "Bátorság! Ne féljete! Nézzétek, **eljön Istenetek, eljön, hogy bosszút álljon és megfizessen. Maga az Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nektek.**"
5 Akkor megnyílik a vakok szeme, s a süketek füle hallani fog.
6 Ugrándozik majd a sánta, mint a szarvas, és a némák nyelve ujjongva ujjong. Mert vizek fakadnak a pusztában, folyóvizek a sivatagban.

A-4 iz (7,10-14) Az Úr újra szólt Acházhoz. Azt mondta:
11 "Kérj magadnak jelet az Úrtól, a te Istenedtől, akár az alvilág mélységeiből, akár felülről a magasból."
12 De Acház így válaszolt: "Nem kérek jelet, nem kísértem az Urat."
13 Erre a próféta azt mondta: "Halljátok hát, Dávid háza! Nem elég nektek, hogy próbára tesztitek az emberek türelmét, még az én Istenem türelmét is próbára tesztitek?"
14 Ezért az Úr maga ad nektek jelet: **Íme, a szűz fogan, fiút szül, és Immánuelnek nevezi el.**

B-1 iz (63,16-17) mert te vagy a mi atyánk. Mert Ábrahám nem tud rólunk, és Izrael nem ismer minket; te Uram, te magad vagy a mi atyánk, régtől fogva "Meváltónk" a neved.
17 Miért hagytad Urunk, hogy letérjünk útjaidról, és hogy megkeményítsük a szívünk, ahelyett, hogy félve tiszteltünk volna? Fordulj felénk újra, a te szolgálaidért, örökrészed törzseiért.

B-2 iz (40,1-5) "Vigasztaljátok meg népemet, vigasztaljátok meg!" - ezt mondja Istenetek.
2 "Szóljatok Jeruzsálem szívéhez és kiáltásotk oda neki: Véget ért szolgáltságának ideje, bocsánatot nyert a gonoszsága, hiszen kétszeresen sújtotta az Úr keze minden bűnéért."
3 Egy hang kiált: "Készítsetek utat a pusztában az Úrnak, egyengessétek Istenünk ösvényét a

sivatagon át.

4 Minden völgyet töltsetek fel, minden hegyet és halmot hordjatok el. Ami egyenetlen, váljék egyenessé, a hegyek ormai legyenek olyanok, akár a völgy.

5 Akkor megnyilvánul majd az Úr dicsősége, és minden ember látni fogja. Igen, az Úr szája mondta ezt így."

iz (40,9-11) Menj föl egy magas hegyre, te, aki jó hírt viszel Sionnak; emeld föl erősen hangodat, te, aki jó hírt viszel Jeruzsálemnek. Emeld fel hangod! Ne félj! És hirdesd Júda városainak: Nézzétek, a ti Istenetek!

10 Íme, Isten, az Úr, eljön hatalommal, karja mindent uralma alá vet. Győzelmének jutalma halad a nyomában, előtte meg a győzelmi jelvények.

11 Mint a pásztor, úgy legelteti nyáját. Karjaira veszi bárányait, az ölében hordozza őket, és nagy gonddal vezeti az anyajuhokat.

B-3 iz (61,1-2) Az Úr lelke nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, és meggyógyítsam a megtört szívűeket. Hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadságot a börtönök lakóinak.

2 Hogy hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszújának napját. Hogy megvigasztaljam mind a gyászolókat.

iz (61,10-11) "Ujjongó örömmel örülök az Úrban, lelkem ujjong az én Istenemben, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, s az igaz élet köntösébe burkolt, mint a vőlegényt, aki koszorút visel, és mint a menyasszonyt, aki ékszerekkel díszíti magát.

11 Mert amint a föld megtermi növényeit, és a kert kisarjasztja a veteményeket, úgy sarjasztja ki az Úr az igazságosságot, és a magasztalást, minden nép színe előtt."

B-4 2sam (7,1-5) Amikor már a házában lakott a király, és az Úr nyugalmat adott neki köröskörül minden ellenségétől,

2 a király így szólt Nátán prófétához: "Nézd, magam cédrusfából készült házban lakom, az Úr ládája meg sátorban lakik."

3 Erre Nátán azt mondta a királynak: "Vigyél véghez mindent, ami szándékodban van, mert veled van az Úr."

4 Még akkor éjszaka történt, hogy az Úr szózatot intézett Nátánhoz:

5 "Menj, és mondd meg szolgálóknak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Te akarsz nekem házat építeni lakóhelyemül? 2sam (7,8-11) Ezenkívül mondd még meg szolgálóknak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek Ura: Elhoztalak a legelőről, a juhok mögül, hogy népem, Izrael fejedelme légy.

9 Veled voltam minden vállalkozásodban, és minden ellenségedet megsemmisítettem előtted. Nagy nevet szerzek neked, olyat, mint a föld nagyjaié.

10 S MEGHATÁROZOK NÉPEMNEK, IZRAELNEK EGY HELYET, ÉS ODA TELEPÍTEM. EZEN A HELYEN FOG MAJD LAKNI, ÉS NEM HÁNYÓDIK TÖBBÉ IDE-ODA. A GONOSZOK NEM SZORONGATJÁK, MINT EDDIG,

11 ATTÓL AZ IDŐTŐL KEZDVE, HOGY BÍRÁKAT RENDELTEM NÉPEM, IZRAEL FÖLÉ. MEGSZABADÍTOM MINDEN ELLENSÉGÉTŐL. AZ ÚR NAGGYÁ TESZ, S HÁZAT ÉPÍT NEKED AZ ÚR.

C-1 [jer \(33,14-16\)](#) Igen, jönnek napok - mondja az Úr -, amikor majd teljesítem ígéretemet, amelyet Izrael házának és Júda házának tettem:

15 **Azokban a napokban és abban az időben igaz sarjait sarjasztok Dávidnak**, aki jogot és igazságot teremt az országban.

16 Azokban a napokban megszabadul Júda, és biztonságban él Jeruzsálem. És ez lesz a név, ahogyan a várost hívják: "Az Úr a mi igazságunk!"

C-2 [bar \(5,1-9\)](#) Jeruzsálem, vesd le a gyász s az ínség ruháját, s öltsd magadra mindörökre Isten dicsőségének szépségét!

2 Öltsd fel Isten igazságának köntösét, s tedd fejedre az örök dicsőség koronáját,

3 mert az Isten ismertté teszi fényességedet mindenütt az ég alatt.

4 Isten ezt a nevet adja neked örökre: "Igazságosság békéje" és "Jámborság dicsősége".

5 Kelj föl, Jeruzsálem, állj a magaslatra, és tekints keletre! Nézd, mint gyűlnek egybe fiaid, napkelettől napnyugatig a Szentnek szavára, és ujjonganak, mert Isten megemlékezett róluk.

6 Gyalog távoztak, ellenség hajtotta őket, de Isten vezeti vissza, s úgy hozza őket, mint királyi sarjakat.

7 ISTEN PARANCSOT ADOTT, HOGY HORDJÁK EL MIND A MAGAS HEGYEKET S AZ ÖRÖK HALMOKAT, A VÖLGYEKET MEG TÖLTSEK FEL, HOGY SÍK LEGYEN A FÖLD, ÉS IZRAEL BIZTOSAN HALADHASSON ISTEN DICSŐSÉGE ALATT.

8 AZ ERDŐK ÉS AZ ILLATOS FÁK ISTEN PARANCSÁRA MIND ÁRNYÉKOT NYÚJTANAK IZRAELNEK.

9 Isten vezeti majd Izraelt örömben, dicsőségének fényében, s kíséretül adja nekik irgalmát és igazságosságát.

C-3 [szof \(3,14-18\)](#) Dalolj, Sion leánya, zengi éneket, Izrael! Örülj és ujjongj egész szívedből Jeruzsálem leánya!

15 Nem hajtja végre rajtad az ítéletet az Úr, elűzte ellenségedet, Izraelnek az Úr a királya, ne félj többé semmi rossztól!

16 Azon a napon így szólnak majd Jeruzsálemhez: Ne félj, Sion! Ne lankadjon kezed!

17 Veled van az Úr, a te Istened, az erős Szabadító! Örül majd neked nagy örömmel, újjáéleszt szeretetével, örül majd neked ujjongó örömmel,

18 mintha ünnepet ülne. A balsorsot elfordítottam tőled, hogy ne viseld többé a gyalázatot.

[szof \(3,14-18\)](#) Dalolj, Sion leánya, zengi éneket, Izrael! Örülj és ujjongj egész szívedből Jeruzsálem leánya!

15 Nem hajtja végre rajtad az ítéletet az Úr, elűzte ellenségedet, Izraelnek az Úr a királya, ne félj többé semmi rossztól!

16 Azon a napon így szólnak majd Jeruzsálemhez: Ne félj, Sion! Ne lankadjon kezed!

17 Veled van az Úr, a te Istened, az erős Szabadító! Örül majd neked nagy örömmel, újjáéleszt szeretetével, örül majd neked ujjongó örömmel,

18 mintha ünnepet ülne. A balsorsot elfordítottam tőled, hogy ne viseld többé a gyalázatot.

C-4 [mik \(5,1-4\)](#) De te, (Betlehem) Efrata, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled születik majd nekem, aki uralkodni fog Izrael felett. Származása az ősidőkre, a régmúlt időkre nyúlik vissza.

2 Ezért elhagyja őket az Úr, míg nem szül, akinek szülnie kell, és testvéréhez, Izrael fiaihoz vissza nem tér a maradék.

3 Föllép és legelteti nyáját az Úr erejében, az Úrnak, az ő Istenének fenséges nevében.
Letelepedhetnek, mert hatalmát kiterjeszti egészen a föld határáig.
4 Ő maga a béke lesz.

Ez az elemzés, ami elismerten nagyon szubjektív, egyrészt problematikus, mert nem tudja, hogy értelmezze a bosszúálló Isten fogalmát, ami többször is szerepel a jövendölésekben, másrészt cáfolni látszik, vagy legalább is nagyon kérdésessé teszi a Nostra Aetate zsidókra vonatkozó sorait:

“Az Egyház misztériumát szemlélve e Szent Zsinat emlékeztet arra a kötelékre, mely az újszövetség népét lélekben összeköti Ábrahám törzsével.

Krisztus Egyháza ugyanis elismeri, hogy hitének és kiválasztottságának kezdetei Isten üdvözítő misztériumának megfelelően már a pátriárkáknál, Mózesnél és a prófétáknál megtalálhatók. Vallja, hogy a Krisztus-hívők a hitben Ábrahám fiai, rájuk is vonatkozik Ábrahám meghívása, s hogy az Egyház üdvösségét a választott nép egyiptomi kivonulása titokzatosan jelezte.”⁴⁴

A “titokzatos jelzés” valójában azt jelenti, hogy más próféciaíkhöz hasonlóan, ebben az esetben is csak utólag, a prófécia beteljesedése után lehet a végső értelmezést levonni. Az Egyház üdvözítő szerepét pedig az egyiptomi kivonuláshoz hasonlítani az Egyház isteni küldetésének nagyfokú leredukálása, egy sokkal alacsonyabb szintre.

Így megállapíthatjuk, hogy abban az időben azok voltak “a hitben Ábrahám fiai,” akik Jézusban egy csalót láttak.

Még az Ábrahámnak adott ígéret is nagyon kétértelmű:⁴⁵

“¹Az Úr így szólt Ábrámhoz: "Vonulj ki földedről, rokonságod köréből és atyád házából arra a földre, amelyet majd mutatok neked. ²Nagy néppé teszlek. Megáldalak és nagygyá teszem nevedet, s te magad is áldás leszel. ³Megáldom azokat, akik áldanak téged, de akik átkoznak téged, azokat én is megátkozom. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.”(Ter 7,1-3)

Az egyenes értelmezés megint Izraelre, mint népre és „a föld minden nemzetségére” vonatkozik, és lehet a Dánielnél látott prófétai látomás elve szerint értelmezni, de csak utólag lehet kiolvasni, hogy egyénekre illetve egyéni üdvözülésre vonatkozik. Azonban legvalószínűbb jelentése az Egyházra vonatkozik. Még Zakariás isteni sugallatra történő jövendölése Keresztelő Szent Jánosról, (Lk 1,68-79) is kétértelmű. Sehol nem magyarázza meg, hogy az ellenség nem a Római vagy valami más birodalom, hanem a Sátán!

68. *"Áldott legyen az Úr, Izrael Istene, mert meglátogatta és megváltotta népét.*

69. *Erős szabadítót támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házában.*

70. *Amint meghirdette szentjei által, prófétái ajkával ősidőktől fogva: megszabadított ellenségeinktől s mindazoktól, akik gyűlölnék minket,*

71. *irgalmas volt atyáinkhoz és megemlékezett szent szövetségéről,*

72. *s az esküről, ami Ábrahám atyánknak esküdött: megadja azt nekünk,*

73. *hogy ellenségeinktől megszabadulva félelem nélkül szolgáljuk őt,*

74. *szentségben és igazságban színe előtt életünk minden napján.*

⁴⁴ Nostra Aetate #4.

⁴⁵ Függelék II.-ben aláhúзва csatolom az összes Ábrahámnak adott ígéretet, és nincs benn egyetlen olyan, amely kifejezetten az újszövetségi Messiás szerepére, vagy egy nem ezen a világon létező Isten országára vagy az egyéni üdvözülésre utalna.

75. *Te pedig, gyermek, a Magasságbeli prófétája leszel: az Úr előtt haladsz, hogy előkészítsd útját,*
 76. *s az üdvösség ismeretére tanítsad népét, mely a bűnösök bocsánatában van,*
 77. *Istenünk mélységes irgalmából, mellyel meglátogatott minket a magasságból Fölkelő,*
 78. *hogy világítson a sötétségben és a halál árnyékában sínylődőknek, és lépteinket a békesség útjára vezesse."*

Simeon éneke (Lk 2,29-32) nem annyira kétértelmű, mint inkább homályos az ószövetségi próféciaik ismerőinek:

29. *"Bocsásd el most szolgádat, Uram, Szavaid szerint békességben,*
 30. *Hiszen már látták szemeim az üdvösséget, Melyet minden nép számára rendeltél:*
 31. *Világosságul a pogányok megvilágítására és dicsőségére népednek, Izraelnek."*
 32. *Atyja és anyja csodálkozva hallgatták, amit mondott.*
 33. *Simeon áldotta őket és így szólt anyjához, Máriához: "Sokak romlására és föltámadására lesz ő Izraelben: jel, amelynek ellenszegülnek -*
 34. *s a te lelkedet is tőr járja át - hogy így megnyilvánuljon sok szív érzése."*

Ez annyira homályos prófétai látomás, hogy még Mária és József is "csodálkoztak" azon, amit Simeon fiúkról mondott. Az egyik értelem az Ábrahámnak adott ígéret, a másik, ami Jézus kereszthalála, azaz a megváltás befejezése után, sőt, csak Szent Pál írásaiból lett nyilvánvaló: az egész emberiségnek, pogányoknak és zsidóknak az Ádámtól eredő büntől való megszabadítása. Simeon Éneke legalább is olyan szöveg, amit így is lehet értelmezni, főleg azért, mert ez is nem egyéni üdvözülésről szól, hanem Izrael dicsőségéről. Ebbe már bele lehet olvasni a katolikus értelemben vett egyéni üdvözülés fogalmát, és a sátán uralmától való megszabadítást, de nem nyilvánvaló. Ezért, a Zsinat állítása, hogy "a Krisztus-hívők a hitben Ábrahám fiai," csak nagyon korlátolt értelemben érvényes. Ilyen kétértelmű jövendölés, amit csak 2000 évvel később fedeztek fel, gyenge alap, hogy az Egyház megváltoztassa hitét, gyakorlatát és terminológiáját ha csak nem értelmezzük ezt is a Dánieli értelemben, hogy ezt csak akkor fedezték fel, illetve találták ki az aposztata teológusok, amikor eljött az ideje az Antikrisztus eljövetele előtti aposztáziának.

I-5 A ZSINATOT FÉLREVEZETTÉK

Hogy mégis miért fogadott el a Zsinat egy ilyen gyenge alapokra épült és potenciálisan káros Nyilatkozatot? Előzőleg már tárgyaltuk Biffi bíboros kritikájával kapcsolatban ezt a kérdést, Azonkívül ez nem egy dogmatikai Zsinat volt, hanem pasztorális, tehát a hittételeken nem volt sem változtatás, sem új hittétel bevezetése. De ezen belül, a Nostra Aetate nyilatkozat inkább politikai Nyilatkozat, mint teológiai dokumentum vagy pasztorális tanítás. XXIII Jánosnak Bea bíborosnak adott utasítására a Zsinatnak kellett valamit, bármit, nyilatkozni a zsidó kérdéssel kapcsolatban,⁴⁶ és két csoport, a pro and anti csoport küzdelméből egy kompromisszumos dokumentum került ki, ami elég homályos ahhoz, hogy bármit bele lehessen olvasni.

A Nyilatkozat végleges elfogadását megkönnyítette két tényező. Az egyik, a zsinati tanácsadók közé befurakodott, zsidóból kikeresztelkedett Österreicher, aki tagja volt a fiatal zsidó fenomenológus csoportnak, akik a 20. század elején lépetek be az Egyházba, hogy azt megreformálják, mint az később részletesebben tárgyaljuk.

⁴⁶ Walter M. Abbott, S. J., szerkesztő, THE DOCUMENTS OF VATICAN II, Guild Press, 656-7 oldalak.

A másik tényező volt egy rosszul megfogalmazott és végrehajtott szociológiai tanulmány, amely elhitette a zsinati Atyákkal, hogy az Egyháznak a keresztre feszítéssel kapcsolatos tanítása a fő oka az antiszemitizmusnak. Az így kialakított büntudatnak fontos szerepe volt a Zsinat munkájában.

Mikor a Vatikáni II: Zsinat a „judeo-kereszténység”⁴⁷ szellemét megerősítette a Nostra Aetate zsinati, és az azt követő számos más dokumentumban, a tények, illetve az antiszemitizmus okainak tüzetes tanulmányozása helyett téves feltételezésekre alapította az Egyház álláspontját.

Az első tévedés egy „tudományos” szociológiai tanulmány volt,⁴⁸ amelynek előzetes eredményét a szerzők megküldték minden zsinaton résztvevő püspöknek, és a tanulmány az amerikai ADL (egy zsidó szervezet) vezetői szerint „kritikus volt” a Nostra Aetate elfogadásában.⁴⁹

Rodney Stark, ismert szociológus, szociológia tankönyvében 9 oldalon át ismerteti a tanulmányt, amelyben „az antiszemitizmus okait kutatják,” mint a tudományos kutató munka példaképe. Leírja, hogy 1959 karácsonyán német fiatalok horogkeresztet festettek egy zsinagóga falára. Anélkül hogy tudták volna, vagy kikutatták volna a fiatalok vallási hovatartozását, tehát minden dokumentált alap nélkül, ez az eset arra ösztönözte a másodéves egyetemista Starkot és Glock nevű professzorát, hogy „bebizonyítsák” (ne csak megvizsgálják!), hogy **a kereszténység befolyásolja az antiszemitizmust, „a zsidók Jézus megfeszítésében játszott szerepéért”**. Ez az előzetes feltételezés volt a kutatás alapja. Tehát elismerten, kiindulásuk sem volt semleges.

Az eredmény világosan bizonyítja, hogy a vallásosságnak (amit Stark vallásos dogmatizmusnak nevez) nyilvánvaló kapcsolata van az antiszemitizmussal. De nem a keresztfeszítés miatt! Ez volt az eredmény, amit megküldtek a zsinati atyáknak:

Antiszemitizmus	Vallásos dogmatizmus			
	Magas [522]	közepes[421]	alacsony[310]	összesen
Magas	52%	34%	20%	106
Közepes	39%	48%	53%	140
Alacsony	9%	18%	27%	54
Összesen	100%	100%	100%	

Tehát az erősen vallásos csoportnak több mint fele antiszemita, míg a másik két csoportnak körülbelül a fele közepesen antiszemita. Azonkívül a magas fokúan antiszemiták aránya közel a duplája az alacsonyfokúakénak. Eszerint a vallásosság egyenes viszonyban van az antiszemitizmussal, tehát valóban befolyásolhatja a zsidókról kialakult véleményeket.

⁴⁷ Sokan fából vaskarikának tartják ezt a kifejezést, ami csak az utóbbi évszázadban lett divatos. Egyrészt azért, mert csak egy féle kereszténység van, amely magába foglalja az Ószövetségi Szentírás tanait is, tehát nincs szükség jelzőre. Másrészt Jézus új vallást alapított, és új törvényt adott. Tehát volt egy bizonyos törés a két vallás között. Harmadszor, a zsidó vallás ma is létező, önálló vallás, így a kötőjeles kifejezés zavart okozhat a két egymástól független vallás viszonyát illetően. Negyedszer, a „katolikus” egyetemes, a judeo-keresztény név partikuláris. Ötödször, a kereszténység az Ádámnak adott öskinyilatkozásig megy vissza, míg a judeo csak Abrahámig. Végül, mint majd látni fogjuk, a névnek az üdvözülés mibenlétének értelmezéséhez is van kapcsolata.

⁴⁸ Charles Y Glock and Rodney Stark, “Christian beliefs and Anti-Semitism, 1966, ismertette a 24-33 oldalakon: Rodney Stark, SOCIETY TODAY, Second Edition, CRM Books, Del Mar, California, 1973.

⁴⁹ U. o. 32. o.

Azonban a tanulmánynak, ahogy azt Stark tudományos modellként ismerteti és ajánlja, két súlyos hibája van. Először, nem választja szét a keresztire feszítés hatását az egyéb lehetséges hatásoktól, mint pl. a Talmud Jézus és keresztényellenes kifejezései, amelyek szintén befolyásolhatták a „dogmatikusabb” keresztények véleményét a zsidókról. Ez az „egyetlen tényező” tévedés, mikor a viselkedés okául előre kiválasztott tényezőkön kívül más esetleges tényezők befolyását nem vesznek figyelembe. Így a tanulmány csupán a kutató személy előítéletét igazolja, tehát nem „tudományos.”

Másodszor, legalább is az idézett ismertetés szerint, csak feltételezik, de egyáltalán nem bizonyítják, hogy a keresztire feszítés vádja, ami a kiinduló és alapvető feltételezés volt, bármi szerepet is játszik az antiszemitizmusban. A kérdések közt egyáltalán nem szerepel olyan kérdés, ami a keresztire feszítésre vonatkozna. Ehelyett van egy másik kérdés, ami direkt befolyásolhatja a „dogmatikusabb” alanyok véleményét. Az utolsó előtti kérdés így hangzik: **„Mivel zsidókat nem kötelez a keresztény erkölcsiség, ők olyan dolgokat is csinálnak, amit keresztények általában nem csinálnak.”** Így, ha erre igenlő, azaz a zsidóság szempontjából negatív választ adnak, akkor ezt is úgy értelmezi a tanulmány, hogy a keresztény egyházak zsidógyűlöltre tanítják híveiket.

Ezt az eredményt kivetítve, megállapították, hogy Amerikában kb. 17.5 millió ember mutat zsidóellenes tüneteket vallási meggyőződésük miatt. Ezt az eredményt küldték el a zsinati atyáknak.

A Zsinat sikeres befolyásolásától felbuzdulva, Glock és Stark két évig körbe járták Amerikát, beszédeket és szemináriumokat tartani egyházi vezetőknek, újságíróknak és szerkesztőknek. Munkájuk sikeres volt, mert sok hitoktatási tankönyvet és más kiadványokat át kellett írni, és minden szinten átnevelési kampányokra volt szükség.

Stark „legsikeresebb érve” az Egyházak felé az volt, hogy

„a tény az, hogy legtöbb tagotok – legaktívabb tagjaitok – még mindig a zsidókat vádolják Krisztus megöléséért és azt hiszik, hogy minden zsidó a pokolra van kárhoztatva. Sokan azt is hiszik, hogy a zsidók csalnak, lopnak és hazudnak. Ha nem ezt akarjátok, hogy a hívek higgyék, komoly problémátok van, bárhol is tanulták ezeket a hiedelmeket.”

Mindezt a „sikert” egy előítéletre épített „tudományos” tanulmány alapján érték el, anélkül, hogy bebizonyították volna, hogy a zsidók szerepe a keresztire feszítésben egyáltalán befolyásolta a hívők antiszemita érzelmeit, vagy azt, hogy *„minden zsidó a pokolra van kárhoztatva.”* Ezt csak úgy szorgalomból tette bele Stark a propaganda hadjáratába. Az idézett forrás szerint azt sem említik a végső konklúzióban, hogy milyen választ kaptak az egyetlen kérdésre, amire alapították a vallásos emberek véleményét: *„Mivel zsidókat nem kötelez a keresztény erkölcsiség, ők olyan dolgokat is csinálnak, amit keresztények általában nem csinálnak.”* Ezt is figyelembe kellett volna venni, és esetleg a zsidókat is lehetett volna figyelmeztetni, hogy az ilyen viselkedés is hozzájárulhat a zsidók iránt érzett negatív véleményekhez.

Az Aetate Nostra helyesen menti fel a zsidóságot az Isten-ölés vádja alól: *„Jóllehet a zsidó hatóságok követőikkel együtt Krisztus halálát követelték, mindaz, ami az Ő szenvedésében történt, sem az akkor élő zsidóknak, sem a mai zsidóknak nem számítható be megkülönböztetés nélkül.”* A vád nyilván játszott bizonyos szerepet a történelem folyamán, de az nem lehetett az antiszemitizmus egyedüli, vagy fő okozója.

A Glock és Stark féle, keresztire feszítéssel kapcsolatos felfogással szemben Grüll Tibor, magyar történész véleménye sokkal megalapozottabbnak tűnik, bár az idézet utolsó mondata kétes. A zsidóság kollektív elvettetésének véglegessége nem egy valószínű értelmezés, sőt, ellenkezni látszik Szent Pál írásaival.

„A hagyományos teológiában a zsidósággal szembeni előítéletek nem közvetlenül a Jézus halála miatti szemrehányásból, hanem abból a tényből fakadtak, hogy a zsidóság döntő többsége nem fogadta el és nem ismeri el Jézust Messiásnak. A középkori katolicizmus célja a "keresztény Európa" megvalósítása volt. Ebbe a koncepcióba nem volt beilleszthető az a zsidóság, amely hitetlenül viszonyult a keresztény egyház üzenete felé (...) Az európai zsidóság történelmi démonizálásában a döntő szerepet nem az istengyilkosság vádja, hanem az úgynevezett szubsztitúciós teológia játszotta, amelynek lényege, hogy az Isten tervében az egyház foglalta el az ószövetségi Izrael helyét, mert a zsidóságnak mint nemzetnek üdvösségre vonatkozó nemzeti és kollektív elvettetése végleges.”⁵⁰

Érdekes megjegyezni, hogy a Nostra Aetate egyáltalán nem válaszol erre a „szubsztitúciós elvre,” még csak azt sem írja, hogy a zsidók előtt is nyitva van a keresztény szellemben vett üdvözülés. Csupán állítja, hogy a zsidók választottsága nem szűnt meg a kereszténységgel. Azonban Dulles Bíboros felhívja a figyelmet, hogy Szent Ágoston, Szent Tamás, sok más teológussal egyetemben, tagadják, hogy a zsidó rítusnak és szertartásoknak a katolikus értelemben vett üdvözítő szerepe lenne. Már pedig a zsidó vallásnak a rítusok betartása lényeges eleme.

Benedek pápa érdekesen fejezi ki a zsidók ártatlanságát Jézus haláláért, vagy legalább is a zsidó ellenes bosszú alaptalanságát legújabb könyvében, amit 2011 nagybőjtjében adtak ki. A Szentatya hangsúlyozza, hogy Krisztus vére nem ugyanaz, mint Ábelé. „Ez nem kiált égbe bosszúért és büntetésért. Ez nem mások *ellen* ontatott ki, hanem másokért, mindenkiért.” Tehát mindenki, a zsidók is, azok is, akik megölték, Jézus halála által lettek megváltva!

A demokratikus szellem fejlődésével pedig a későbbi zsidó generációk felelőssége egyre elfogadhatatlanabb érv lett keresztény körökben. Ma már valójában nagyon kevés katolikus vallja, hogy a gyermek felelős az apa bűneiért. Azonban ez nem igazolja az Aetate Nostra üzenetét, azaz a két vallás közti lényeges különbségnek a szőnyeg alá seprését.

Ami az antiszemitizmus okait illeti Mazeh moszkvai főrabbi állítólag megjegyezte, a zsidó Trockijra utalva - akinek eredeti neve Bronstein volt - hogy "A Trockijok csinálják a forradalmat, és a Bronsteinek fizetnek érte."⁵¹ Úgy látszik, hogy a zsidó kérdés tragédiája, hogy az ártatlan zsidók fizetnek a radikális, "nem-zsidó zsidók" bűneiért. Churchill híres angol politikus egy **1937**-ben írt, és nagyobb nyilvánosságot csak most kapott írásában éles kritikával fejtette ki: "**az antiszemitizmusról részben a zsidók tehetnek.**"

“A cikket a Cambridge-i Egyetem történésze, **Richard Toye** fedezte fel az egyetem Churchill-gyűjteményében. A dokumentumokból kiderül, hogy a *‘Miként harcolhatnak a zsidók az üldöztetés ellen című’* vitairatot Winston Churchill 1937-ben készítette el, és abban az akkor megerősödő antiszemita mozgalom történetét írta meg. A rövid összefoglalást azonban annak

⁵⁰ http://www.hetek.hu/hit_es_ertekek/200104/a_hit_cselekedetek_nelkul_halott

⁵¹ Prager, Dennis, és Tellushkin, Joseph. Why the Jews? The Reason for Antisemitism, Simon and Shuster, 1983, 63. o.

elkészülte után Sir Winston titkára nézte át, aki szerint azt `nem tanácsos` megjelentetni, így ezért elsüllyeszthették a többi irat között.”⁵²

A Zsinat hozzáállásában a fő tévedés az volt, hogy a fogalmakat és a nem keresztény vallások, főleg a zsidóság tanait, szerepét, módszereit és a katolicizmushoz való viszonyukat, nem tanulmányozták, és nem fogalmazták meg helyesen. Egyoldalúan csak a „pozitív” tényezőket vették figyelembe, mint az elején láttuk, mert ha tárgyilagosak és mindkét oldalt figyelembe veszik, akkor az ellentmondások nyilvánvalóak lettek volna, és nem lehetett volna ezt a „politikailag helyes” nyilatkozatot kiadni, és az egész *párbeszéd* kezdeményezés eleve dugába dült volna. Viszont mivel az alapok nem voltak meg, az egész kezdeményezés, az elvek feladása miatt, nem csak sikertelen volt, hanem káros is.

⁵² http://kkbk.blog.hu/2009/08/18/elokerult_churchill_antiszemita_pamfletje_mult_kor_cikk

II. AZ ÜDVTÖRTÉNET ÁDÁMTÓL AZ ÚJ JERUZSÁLEMIG

II-1 AZ ÜDVTÖRTÉNET AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

A „judeó-keresztény” szó új, a 20. században, főleg a Zsinat után elterjedt jövevényszó az egyház terminológiájában, amire általában az egész kereszténységet, de főleg a katolicizmust „átkeresztelték.” Ezzel az üdvtörténetet nem Ádámtól, illetve Ábelig⁵³ vezetik vissza, hanem megállnak Ábrahámnál, és a keresztény és zsidó vallásokat mintegy egy szintre hozzák. Az új név és értelmezés visszavitte az Ószövetség homályos, kétértelmű világába az eddigi világos, tiszta, az Újszövetségen és főleg Szent Pál tanításán alapuló, egyéni, természetfeletti üdvözülést ígérő hitet. Az üdvözülés fogalmának a bagatellizálása persze súlyos következményekkel jár a teológiában és pasztorációban.

Ez az Ószövetségre jellemző judeó-keresztény kétértelműség nem a hittételek tagadásában mutatkozik meg, hanem azok elhomályosításában, minden tétel kétértelművé tételében. Az üdvözülés fogalma annyira elhomályosodott, hogy bár a terminológia ismerős, alig lehet ráismerni a hagyományos katolikus hit lényegére. Az üdvözülés fogalma, ami a kereszténység lényegét képezi, a judeó-kereszténységben egészen más, mint a hagyományos kereszténységben. Ez persze azt vonja maga után, hogy a judeó-keresztény vallás bizonyos mértékig azonosul a zsidó messiásfogalommal, és legalább is pasztorálisan egyre inkább az evilági üdvözülésre helyezik a hangsúlyt. Bár nem tagadják, hogy Jézus az üdvözítő, de ezt bagatellizálják azzal, hogy a hangsúlyt a lelki üdvözülésről áthelyezik az evilági jócselekedetekre, társadalmi igazságosságra, és felebaráti szeretetre. Kétségtelen, hogy ezek is fontosak, de a lelki üdvözülésnek, mint fő célnak, vannak alávetve a hagyományos katolikus értelmezés szerint. Ezzel szemben, a zsidó-kereszténység egyre jobban hasonul a zsidó tanokhoz, akik még mindig azt az üdvözítőt várják, aki ebben a világban teremti meg Isten országát, és aki az ószövetségi próféciaik szerint, Izraelt megszabadítja és világhatalomra juttatja.

Egy érdekes kérdés merült fel Jézus és a zsidósággal kapcsolatban. Adrian G. Gilbert, angol kutató aki „ösi rejtélyek kutatására” specializálta magát, a Napkeleti bölcsek c. könyvében nem csak a napkeleti három bölcse kérdésével foglalkozik, hanem Jézus életének korai szakaszát is rejtélyesnek tartja:

Ha az evangéliumi történetet tárgyilagosan nézzük, nyilvánvalóvá válik, hogy a zsidó főpapok Jézust aposztatának, hitehagyottnak tekintették. Ez nemcsak azért lehetett így, mert meglehetősen rugalmas nézetei voltak a mózesi törvénnyel kapcsolatosan, hanem mert tanításai nyilvánvalóan a judaizmuson kívül eredtek. Ezek után viszont egy további kérdés merül fel: mik lehetek ezek a források? Hogyan kerülhetett velük kapcsolatba

⁵³ Lásd Zsid 11,4. Itt Pál Ábelt említi, mint az első embert, aki hite szerint adott áldozatot az Úrnak, ugyan is Ádám és Éva színéről színre látták Istent, nem hit alapján ismerték. A patrisztika korában az Atyák javasolták, hogy az üdvtörténetet kezdjék Ábellel, Ádám és Éva után az első igaz személy, aki hit alapján várja a megváltást. A Patrisztika tanítása szerint az Egyházat úgy is fel lehet fogni, mint 'az emberiség ahogy Isten kegyelme megérintette, *Ecclesia ab Abel*.' (<http://www.philosophyandscripture.org/Issue2-2/Baum/Baum.html>). A Zsinat is megemlékezik Ábelről az Egyházzal szóló írásban: "ahogyan a Szentatyáknál olvassuk, Ádámtól és az igaz Ábeltől az utolsó választottig mind összegyűlnek az Atyánál az egyetlen Egyházban" (Lumen Gentium, #2). Tehát eszerint az Egyház nem Ábrahámtól, hanem Ádámtól, illetve Ábeltől kezdődne. Ugyancsak lásd John McDade SJ, The sacrifice of Christ, Pastoral and Homiletic Review, March 2002.

*Jézus? Erre szerettem volna rájönni, és ezért érdekelt annyira a napkeleti bölcsek története. Úgy tűnt számomra, hogy valamiféleképpen kapcsolatban vannak a tudásnak e titkos forrásával.*⁵⁴

Azonban Gilbert fordítva fogja meg a kérdést. Jézus állt az ősi, bibliai azaz tóra-i alapon, és mint Isten Fia, nem volt szüksége titkos forrásokra vagy tanokra, amelyek keleten virágoztak. A talmudista zsidó vezetők tértek el a bibliai forrásoktól. Egyes kutatók szerint a Babiloni Fogság alatt szedtek fel bizonyos, a bibliai szemlélettől eltérő tanokat és szokásokat, amiket bedolgoztak a Talmudba mint törvényt.⁵⁵ Ez a babiloni-talmudista hagyomány már Jézus életében létezett, és Jézus ezekre utalhat Márk evangéliumában, mikor szembeállítja Isten parancsait és az emberi hagyományokat.⁵⁶

¹Egy alkalommal köré gyűltek a farizeusok néhány Jeruzsálemből való írástudóval együtt. ²Látták, hogy egyik-másik tanítványa tisztátalan, vagyis mosatlan kézzel eszi a kenyeret. ³A farizeusok és általában a zsidók ugyanis nem esznek addig, amíg meg nem mossák a kezüket könyökig, így tartják magukat a vének hagyományaihoz. ⁴És ha piacról jönnek, addig nem esznek, míg meg nem mosakszanak. S még sok más hagyományhoz is ragaszkodnak: így például a poharak, korsók, rézedények leöblítéséhez. ⁵A farizeusok és írástudók tehát megkérdezték: "Miért nem követik tanítványaid az ősök hagyományait, miért eszik tisztátalan kézzel a kenyeret?" ⁶Ezt a választ adta nekik: "Találón jövendöl rólatok, képmutatók, Izajás, amikor így ír: Ez a nép ajkával tisztel, ám a szíve távol van tőlem. ⁷De hiábavalóan tisztelnek, mert tanaik, amelyeket hirdetnek, csak emberi parancsok. ⁸Az Isten parancsait nem tartjátok meg, de az emberi hagyományokhoz, a korsók és poharak megmosásához és sok ehhez hasonlóhoz ragaszkodtok." ⁹Majd így folytatta: "Szépen semmibe veszitek Isten parancsát, hogy hagyományokat állítsátok a helyére."

Ugyan ez az ellentét még ma is létezik a farizeusok utódai és Jézus Egyháza között. Az Egyház és a Torát követő zsidóság bibliai alapokra épülnek. Azonban a Talmud csak „emberi törvények” (Mk, 7,7). Így, a talmudi zsidósággal nincs meg a „közös lelki örökség,” amit a Zsinat feltételez. Ennek ellenére a zsinati atyák feltételezték, hogy a zsidó és a többi „világvallások” is lényegében a katolikus illetve keresztény valláshoz hasonlóak, és csak néhány részletben van különbség. Ez is része a „tükörkép tévedésnek.”

A tükörkép tévedésnek jó példája a már említett „Kereszténység és a világvallások” c. Vatikáni dokumentum 57 [a továbbiakban Kvv]. A kísérő levél szerint a dokumentum a vallások közti párbeszédhez szükséges (#2) „vallások teológiájának” próbálja lefektetni az alapjait, aminek alapján ki tudják értékelni a különböző vallásokat.⁵⁸ A dokumentum alapkérdése az

⁵⁴ Adrian G. Gilbert, NAPKELETI BÖLCSEK, (ford. Pálffy Éva) Larus Kiadó, Budapest, 1997, 7. o.

⁵⁵ Az Ószövetségi Biblia ugyan előírja bizonyos körülmények közt a kötelező kézmosást, de csak a Babiloni Talmud tette kötelezővé abban a formában, ahogy Márk Evangéliuma elmondja. Lásd a különböző szabályokat http://hu.wikipedia.org/wiki/Talmud#Miqv.C3.A1.C3.B3t_.28Ritu.C3.A1lis_f.C3.BCrd.C5.91k.29_.E2.80.93_.D7.9E.D7.A7.D7.95.D7.90.D7.95.D7.AA. Részletesebben ismerteti a helyzetet az angol nyelvű Wikipedia cikk (http://en.wikipedia.org/wiki/Ritual_washing_in_Judaism)

⁵⁶ Mk 7,1-13.

⁵⁷ International Theological Commission: “Christianity and the World Religions” (Nemzetközi Teológiai Bizottság, “Kereszténység és a világvallások”), 1997. A Documentum kiadása idején Ratzinger bíboros volt a Bizottság elnöke..

⁵⁸ ORIGINS, CNS DOCUMENTARY SERVICE, AUGUST létezik." A II. Vatikáni Zsinatnak üdvösség eszközeit hiánytalanul csak Krisztus katolikus Egyházában, az üdvösség egyetlen eszközében érhetjük el. Hitünk szerint ugyanis a Péter vezetése alatt álló egyetlen apostoli kollégiumra bízta az Úr az új Szövetség összes javait, hogy létrehozza Krisztus egy testét a földön; melybe teljesen be kell épülnie mindazoknak, akik valamilyen módon már Isten népéhez tartoznak." (lásd #830-at is).

egyes vallások „üdvözítő szerepe,” (#4) azaz az üdvözüléshez vezető út meghatározása, és a vallás közvetítő szerepe.

Ez, katolikus szempontból, teljesen jogosult kérdés. A Kvv több kritérium szerint kategorizálja az utakat (lásd #9-12). Lényegében három út lehetséges: egyházközpontú, krisztusközpontú, és istenközpontú, vagy az ezzel majdnem párhuzamos, kizárólagos, bezárólagos, és pluralista. A katolikus vallás az egyén üdvözülését tekinti az élet fő céljának, és mivel csak az Egyházon keresztül van üdvözülés (Extra ecclesiam nulla salus) az Egyház fő feladata az egyéni üdvözülés előmozdítása. Tehát egyházközpontú vallás vagyunk.⁵⁹ A protestáns vallások krisztusközpontú, de nem kizárólagos vallások. Ezek után egy lehetőség marad: a többi vallás istenközpontú, azaz híveik, az ő tanaik szerint, Jézus közvetítése nélkül üdvözülnek.

Azonban sem a Zsinat, sem a fenti dokumentum nem fogalmazza meg az „üdvözülés” szót a különböző vallások szempontjából, hanem ezt a kulcs szavat az általunk használt, azaz a katolikus értelemben látszik alkalmazni a többi vallásokra is. Így feltételezi, hogy a másik vallásoknak is híveik mennyországba jutása a legalapvetőbb kérdés. Azonkívül, fel sem vetve a lehetőségét, hogy azok maguk is kizárólagosnak tekinthetik magukat, a Kvv feltételezi, hogy a protestánsok és a többi világvallás hajlandók a „kizárólagos” katolikus egyházzal párbeszédet folytatni. Azonban a zsidó vallás Istenközpontú, egyes értelmezések szerint kizárólagos, és a megígért üdvözülést ebben a világban várják beteljesedni, tehát nincs közös témájuk a katolikusokkal.

Így, ha lényegében minden vallás az üdvösséget tekintené fő célnak, a Kvv szerint csak a cél eléréshez alkalmazott módszerek különböztetnék meg a vallásokat. Azonban ez nem így van. A probléma ott kezdődik, hogy a Kvv sehol nem fogalmazza meg, mit ért „üdvözülés” alatt. A Vatikáni Zsinat is több helyen írt az üdvözülésről, de sehol nem határozza meg, mit is jelent az üdvözülés. A Katekizmus sem ad megfelelő definíciót, bár hét pontban (1023-1029) gyönyörűen ír a mennyországról,⁶⁰ de azt nem kapcsolja össze az üdvözülés fogalmával.

Ezt fontos megjegyezni, ugyanis az üdvözülés nagyon többértelmű szó, és gyakran nehéz megállapítani, hogy melyik értelmet használja valaki. A modern, aposztata gyakorlatban ez az előnye, ha nem határozzák meg egy szó jelentését. Így mindenki azt ért alatta, amit akar, tehát lehet párbeszédet folytatni valakivel, ugyanazokat a szavakat használva, de anélkül, hogy azonos fogalmakat használnánk. Persze az ilyen párbeszéd tulajdonképpen nem is párbeszéd, hanem két monológ, mindegyik mondja a magáét, anélkül, hogy figyelne rá, és megértené, amit a másik mond!

VI Pál pápa összekapcsolja az üdvözülést Isten Országával, de ez sem vonatkozik egyértelműen a halál utáni életre, a mennyországra. Ez azért probléma, mert sokan, katolikus

⁵⁸ Mivel papjaink nagyon ritkán prédikálnak a mennyországról, érdemes a Katekizmus teljes szövegét csatolni. Lásd a Függelék az ökumenizmusról szóló határozata kifejtő: "14,1997, VOL. 27: NO. 10

⁵⁹ **Katekizmus, 816** "Ez Krisztus egyetlen Egyháza, (...) melyet Üdvözítőnk föltámadása után Péternek legeltetésre átadott, és őrá meg a többi Apostolra bízta terjesztését és kormányzását (...). Ez az Egyház a világban mint alkotmányos és rendezett társaság a Péter utóda és a vele közösségben élő püspökök által kormányzott katolikus Egyházban. Az üdvösség eszközeit hiánytalanul csak Krisztus katolikus Egyházában, az üdvösség egyetlen eszközében érhetjük el. Hitünk szerint ugyanis a Péter vezetése alatt álló egyetlen apostoli kollégiumra bízta az Úr az új Szövetség összes javait, hogy létrehozza Krisztus egy testét a földön; melybe teljesen be kell épülnie mindazoknak, akik valamilyen módon már Isten népéhez tartoznak." (lásd #830-at is). Lásd még Lumen Gentium, #14.

⁶⁰ Mivel papjaink nagyon ritkán prédikálnak a mennyországról, érdemes a Katekizmus teljes szövegét csatolni. Lásd a Függelék, 3.

papok és püspökök is azt vallják, hogy az Isten országa ezen a földön létezik, amit Jézus kifejezetten tagadott Pilátus előtt, de VI. Pál szavai nem zárnak ki egyértelműen:

9. A legfőbb „Jó Hír”, az evangélium lényege az üdvösség. Isten nagy ajándéka ez. Azt jelenti, hogy az embernek szabadságot ígér mindentől, ami rajta zsarnokoskodik, szabadságot elsősorban a bűntől és a Gonosztól. Ez a szabadság együtt jár azzal az örömmel, hogy ismerjük Istent és ő ismer minket, láthatjuk őt és bízunk benne. Mindezek már Krisztus földi életében elkezdtek megvalósulni; halála és feltámadása végleg megfizette üdvösségünk vételárát, de a történelem során sok szenvedés között kell türelemmel kitartani, míg csak minden be nem teljesül Krisztus végső eljövételében, amelynek időpontját senki sem tudja, kivéve az Atyát.

A legnagyobb áldozatok árán is...

10. „Isten Országát” és „üdvösséget”: ez a két szó kulcsfontosságú, ha meg akarjuk érteni Jézus tanítását. Az Isten Országát és az üdvösséget Isten ingyenes kegyelméből és irgalmából nyerjük el, de nekünk magunknak is erőfeszítést kell tennünk érte..⁶¹

De VI. Pál sehol nem fejti ki, hogy hol van ez az Isten Országát, ebben az életben, ahogy a zsidók várták és még mindig várják, vagy a halál után? Ismerem a *Catolice dicitur, Catolice intelligitur* elvet, de a Zsinat utáni események és az egyre növekvő aposztázia annyira összezavarták a fogalmakat, hogy ma már nem lehet ebben az elvben sem hinni. Sem arra, hogy *Roma locuta, causa finita!* Sajnos, mindent meg kell vizsgálni és kérdőjelezni, még azt is, ami a Vatikánból jön. Sajnos, a magisztérium se az, ami szokott lenni, mint azt rövidesen bemutatjuk.

Ez szórszálhasogatásnak tűnik, de erre van szükség, hogy felismerjük az aposztáziát.

Isten országát a Katekizmus a Második Eljövettel kapcsolja össze: *„677 Az Egyház az Ország dicsőségébe csak ezen utolsó Húsvéton át léphet be, melyben követi Urát halálában és föltámadásában.[1190] Az Ország tehát nem az Egyház történelmi diadala által fog beteljesedni[1191] állandóan növekvő fejlődés útján, hanem Istennek a gonosz utolsó támadása fölötti győzelme által”*

1993-ban az Olasz Rádió javasolta, hogy 2. János Pál adjon egy rádió vagy TV interjút „élőben.” A Szentatya elfogadta a javaslatot, és Vittorio Messori választották, hogy írásban adja be kérdéseit. A pápa elfoglaltsága miatt a személyes interjú elmaradt, de ahogy ideje engedte, hónapokon át, részletesen válaszolt írásban a kérdésekre, aminek egy könyv lett az eredménye. A magyar cím *Atlépni a remény küszöbén*. A könyv, a pápa saját szavaival, érdekes betekintést ad a pápa lelki világába, hitébe, világfelfogásába.

Vittorio Messori, egy újságíró, több kérdést szentel az üdvösség témájának. Az első kérdés az volt, hogy az üdvösségtörténet miért látszik olyan bonyolultnak?⁶² Miután a Szentatya a racionalizmus filozófiáját okolja, Vittorio megismétli a kérdést: „Követem a filozófiai érvelést, de megismétlem a kérdést az ‘üdvörténetről.’” Így a Szentatya nem tudja kikerülni a válaszadást, és János evangéliumának 3. fejezetéből idéz:

¹⁴Amint Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is, ¹⁵hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. ¹⁶Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. ¹⁷Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak.

⁶¹ VI. Pál papa, *Evangeli Nunciandi*, <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=121>

⁶² John Paul II, *Crossing the Threshold of Hope*, New York, 1994, 50-60 o.

Majd megjegyzi, hogy a modern, 'felvilágosodott' racionalista elmének ezt nehéz megérteni és elfogadni. Az Isten szeretet, és az üdvözülés örök életet jelent. A modern eszme szerint minden csak értelem, a szeretet alárendelt szerepet játszik, és a racionális-materialista világban a szeretet nem játszik szerepet! A racionalizmus szerint a „boldogságot ezen a világon kell, hogy tapasztaljuk... A kereszténység szerint a világ nem lehet a boldogság eredete. Gyakran inkább az ember veszte.” (55. o)

Majd elmondja, hogy „az üdvösség története nagyon egyszerű. Az egy történet, ami kibontakozik az emberiség korai történelmében, az első Ádámtól Jézus Krisztusig, a második Ádámgig, és végződik a világ történelmének végső beteljesedésével, mikor Isten lesz minden a mindenben.(1Kor 15,28)” (58. o)

Tehát a Szentatya is elismeri, hogy más a keresztény, és más a modernista vagy a zsidó üdvözülés fogalma. Legalább is dogmatikailag. Csűr, csavar, ficáncol mint a hálóba került hal, és nem tudja rászánni magát, hogy egyenesen kimondja, hogy van két féle üdvösség fogalom, és a mienk a mennyek országával kapcsolatos. Gyakorlatban egyre kevesebbet foglalkoznak papjaink a pokollal és a személyes bűnökkel, illetve az erényekkel és a mennyországgal, ami a jók jutalma. Egyre nagyobb a hangsúly a katolikus egyházban is az itt és most való boldoguláson. Több papot és diakónust megkérdeztem, mikor prédikáltak utoljára a mennyországról, és legtöbbször nem is emlékezett rá, hogy egyáltalán valaha prédikált-e róla, és olyan értetlenül nézett rám, mintha nem értette volna a kérdést. Az Egyház egyre jobban csúszik az ószövetségben hangsúlyozott evilági Isten országa felé. Pedig a Katekizmus szerint Isten Országa csak a Második Eljövettel valósul meg (#677).

Az üdvözülés szó különböző jelentéseit jól lehet érzékeltetni a 30-as években a rádió és televíziós programjairól közismert amerikai püspök, Fulton Sheen hasonlatával. Sheen szerint az emberi élet olyan, mint egy kétemeletes ház, amelynek van egy pincéje. A földszint a testi életet jelenti, ahol az evilági problémák, étkezés, ruházkodás, lakáskérdések a fő probléma. Az első emelet jelképezi a szellemi életet, irodalmat, filozófiát, életbölcseletet. Innen jobb a kilátás, többet látunk, mint a földszintről. A második emelet jelképezi a lelkiéletet, ahol a kinyilatkoztatás ismerete révén, még jobb a kilátás, látjuk az egész örökkévalóságot. Majd hozzáadja a pincét, az alagsort, ami jelképezi a különböző szenvedélyeket, alkohol, kábítószer, felelőtlen szexualitás, ahol az ember valaminek a rabszolgája. Innen abszolút nincs kilátás, ez olyan, mint egy börtön.

Akik Isten országát e világban látják, azok hasonlóak ahhoz a személyhez, akik a földszinten laknak, vagy legfeljebb az első emeleten, míg a keresztény üdvösségfogalom megnyitja a második emeletet, ahonnan még Istent is látjuk, vele egyesülünk. Ugyanakkor az alkoholistáknak a korcsma jelenti az üdvözülést, míg a kábítószer használónak a következő „fix.”

Az „üdvözülés” szónak már az Ószövetségben is több értelme volt. Magyar nyelven a legrészletesebb magyarázatot az interneten találtam. Valaki megkérdezte, „Mi az az üdvözülés?” Pár válasszal alább, minden név nélkül, egy kiváló választ találunk,⁶³ amely szerint már az Ószövetségben is több jelentése volt a szónak. Az egyik, főleg az ószövetségi értelemcsoport, a

⁶³ teljes egészében csatoljuk mint FÜGGELÉK II; http://www.gyakorikerdesek.hu/kultura-es-kozosseg_vallas_574789-mi-az-az-udvozuless. A web oldal ezt Herbert Haag: Bibliai Lexikon, Szent István Társulat, 1989-ből fordította és vette át.

nemzetre vonatkozik, és politikai illetve katonai felszabadulást jelent, a másik, főleg az újszövetségi, eszkatológiai, a bűntől való szabadulással, illetve az egyén halál utáni létével, a túlvilággal kapcsolatos.

Ezzel kapcsolatban érdekes megjegyezni, hogy Avery Dulles, a protestánsból áttért teológus és bíboros, Dulles néhai amerikai külügyminiszter fia, felveti a kétféle kovenant lehetőségét.

„A Második Vatikáni Zsinat ... nem igyekezett megválaszolni minden kérdést. Különösen nyitva hagyta a kérdést, hogy a Régi Kovenant érvényben van-e napjainkban. Vagy van-e két kovenant, egy a zsidóknak és egy a keresztényeknek? Ha igen, akkor a két kovenant csak két fázisa az egyedüli, fejlődő kovenantnak, Isten egyedüli üdvözítő tervének?”⁶⁴

Tehát a Zsinat a politikailag nyilván kényes kérdést a szőnyeg alá seprte, és a kényes kérdés felvetése nélkül szavazott meg bizonyos véleményeket. Lehetséges, hogy van két kovenant, vagy az egyetlen kovenantnak különböző időkben beteljesedő részei vannak? Lehetséges, hogy a két üdvözülés fogalom két különböző kovenanttal van kapcsolatban? Szerintem itt kell keresni a megoldást.

Majd a bíboros megjegyzi, hogy a kérdés eldöntéséhez meg kell különböztetni kétféle kovenantot: szerződést, amelynél két egyenrangú fél szerződést köt, és adományozottat, amelyet egyik fél egyoldalúan ad valamit a másik félnek. Ez szintén lehet feltételes és abszolút. Például ha az apa a 18. születésnapjára vesz a fiának egy autót, az abszolút. Ha megígéri, hogy ha jeles lesz a bizonyítványt, akkor a gyerek kap egy autót, az feltételes, de mind a kettő egyoldalú. Viszont amikor az apa lealkudja a kocsit 25 millióról húszra, és aláírja a papírokat, az autó két egyenlő fél közti szerződéses kovenanttal cserél gazdát.

Mivel Istennel senki sem egyenrangú, itt szerződéses kovenantról nem lehet szó, csak adományozottokról. Isten az Ő nagy jóságában és bölcsességében ígér bizonyos adományokat. Ennek alapján kell a kovenantokat osztályozni, mert az abszolút kovenant visszavonhatatlan, míg a feltételes megszűnhet, ha a másik fél nem teljesíti a feltételt. Végül egy ígélet automatikusan vége tér, ha az ígért esemény megtörténik, vagy az ígért tárgyat az adományozott megkapja.

Dulles bíboros megjegyzi, hogy a látszólagos ellentmondások ellenére, semmit nem szabad a Szentírásból kidobni vagy kihagyni, tehát olyan magyarázatot kell találni, ahol a különböző részek mind harmóniába kerülnek. A jövendölések óvatos tanulmányozásával ezt meg lehet tenni, és meg lehet találni a választ, mint látni fogjuk. Ez nem lesz egyszerű, mert mint Dulles bíboros írta, a különböző kinyilatkoztatások, a feltételes és az abszolút ígéletek bonyolult szövevénye az egyik ok, amiért nehéz eldönteni, hogy a kovenant még életben van-e, és ha igen, melyik ígélet, vagy az ígéletnek melyik része? Így először is szét kell bogozni a különböző jövendöléseket. Ezt úgy tudjuk megcsinálni, ha alkalmazzuk a fent ismertetett elvet a prófétai jövőről.

A zsidók egy része politikai szabadítót várt, akik a római hatalomtól vártak felszabadulást, és mivel Jézus, várakozásaik ellenére, mint Isten Fia, ezt nem tette meg, megmaradtak zsidónak, míg a másik részük elfogadta Jézust, mint természetfeletti Szabadítót.

Ha megnézzük a korabeli zsidó történelmet, olvashatjuk, hogy a zsidóság először is földrajzilag megoszlott, Palesztina, Egyiptom és Babilon közt, majd krisztus születése táján egy

⁶⁴ Dulles, U. o.

görög író szerint „a zsidók befurakodtak minden államba úgy, hogy ma már nehéz olyan helyet találni a világon, ahol az ő törzsüket ne fogadták volna be, és nem dominálnának.”⁶⁵

Ez felveti a kérdést, ha mind egy helyen maradtak volna Palesztinában, nem tudtak volna jobban ellenállni a római hatalomnak? Ez azért is fontos, mert miután Róma lerombolta a Templomot, a palesztinai zsidóknak csak egy kis töredéke maradt életben. Így a virágzó, babiloni pogány társadalomban és kultúrában élő zsidóság képviselte a zsidóság jövőjét. A Talmudnak két forrása volt, és a fontosabb Babilonból származik, magán hordva az emigrációban élő, önvédelemre kényszerült kisebbség lelkületét.

A földrajzi megosztás mellett a palesztinai zsidóság még több szektára is osztódott, mint a farizeusok, szaduceusok, essenek, és a zelóták. Az essenekről maradtak fenn a Holt-tengeri tekercsek, amelyekből, a Holt-tenger partvidékén fekvő Khirbet Qumranban folytatott ásatásokkal együtt jó képet kapunk az essenes szektákról: részletesen tanulmányozták a próféciákat, és szigorú, majdnem önsanyargatásig menő askétizmus volt jellemző életmódjukra. A római elnyomást ők is ellenezték, de az adatok szerint inkább védekezésre összpontosították tevékenységüket. Ezek közül kerülhetek ki Jézus követőinek egy része, bár a Szentírás sehol nem említi őket név szerint.

Ezzel szemben voltak a zelóták, akik legjobban, és legerőszakosabban ellenezték a római uralmat. A két csoport közt voltak a farizeusok és szaduceusok.

A palesztinai zsidóság, főleg a zelóták vezetésével, lázongott a római elnyomás ellen, és zsidók ezrei pusztultak el a rómaiak kegyetlensége miatt. A lázongás pedig egyre erősödött, és „fanatikusok ezrei járták az országot és hirdették a rómaiaktól megszabadító messiás eljövételét.”⁶⁶ Jézus ebbe a korba született bele. A tragédia az, hogy mindegyik csoport az Ószövetségi prófétákra illetve, mint fentebb láttuk, a homályos és bonyolult próféciákra hivatkozhatott.

A zsidóságnak egy része, részben Keresztelő Szent János hatására, aki nyíltan hirdette, hogy eljön majd aki „a Szentlélekben és tűzben fog keresztelni,”⁶⁷ elfogadták az Ószövetségi próféciák újszövetségi átfogalmazását bár akkor még elég homályos volt, és Jézust, mint az Ádám által elkövetett bűn következményeitől való megszabadító krisztust. Ezek lettek Jézus első tanítványai. Szent Pál megtérése is ezt mutatja: a keresztényeket üldöző Saul politikai megváltót várt, és mikor a kegyelem rávezette, hogy a Megváltó a bűntől, Ádám és Éva bűnének a következményétől szabadítja meg az emberiséget, Jézus leghívebb követője és tanítványa lett.

Visszatérve a két kovenant és két üdvözülés kérdésére, már Jézus életében fontos szerepet játszott ez a kettősség. Az Újszövetségben többször van szó a régi és az új törvényről. Ez vajon csak a törvénynek nevezhető szabályokra vonatkozik, vagy külön törvények szabályozzák a két fajta üdvözülést? Vagy a két törvény, a két ígéret, a két kovenant Isten csodálatos üdvözítő tervében egy egységes rendszert alkot, amelynek részei kiegészítik egymást? Szent Pál külön megjegyzi, hogy a farizeusok, és ő maga is, mást várt, mint amit kaptak. Az Apostolok Cselekedeteiben (26,6-7) van leírva, hogy mikor Agrippa előtt védekezve ezt mondta: *Most meg azért állok itt és várom ítéletemet, mert reméltem Isten atyáinknak tett ígéretében, pedig tizenkét törzsünk is abban reménykedik, hogy elnyeri ezt, ha éjjel-nappal állandóan teljesíti szolgálatát. E miatt a reménység miatt vádolnak engem a zsidók, király.* Tehát a

⁶⁵ Abram Leo Sachar, A History of the Jews, New York, 1967, 78. o

⁶⁶ U. o. 117. o.

⁶⁷ Lk 3,16. Lásd még Paul Johnson, A History of the Jews, New York, 1988, 122 o.

farizeusok, maga Saul is, úgy értelmezték az atyáiknak tett ígéretet, hogy a Messiás a római megszállóktól szabadítja meg őket. Ez lenne az egyik kovenant. Az ilyen értelmű, evilági ügyekkel foglalkozó kovenant nem teljeseedett be, tehát napjainkban is érvényes. A másik kovenant az eredeti büntől való természetfeletti Szabadító elküldése. Ez beteljesedett, és Szent Péter beszéde szerint a zsidókra is vonatkozik.⁶⁸ Azóta a zsidók is csak a „Jézus Krisztus nevében” való keresztség által üdvözülnek.

Tehát lesz valaki, akit a zsidók a Messiásnak ismernek el, és aki a zsidóknak világi hatalmat biztosít, és ez nincs feltételhez kötve, tehát abszolút. Ez valósul meg majd az Antikrisztussal. Az üdvözülés ígérete mindenkinek szól, de feltételes: csak azok üdvözülnek, akik élnek ezzel az eszközzel, azaz megkeresztelkednek.⁶⁹

II-2 MIT JELENT AZ „ÜDVÖZÜLÉS” MA?

Itt össze kell foglalni és tisztázni az üdvözülés fogalmának alakulását, ugyanis az csak Szent Pál leveleiben lett egyértelműen leszögezve. Mint azt más forrásokból tudjuk, sok népnek voltak olyan fogalmai és szabályai, amelyek a forrásként többet feltételeznek, mint a korlátolt emberi értelem önmagától fel tudna fedezni.⁷⁰ Azonban itt csak a Szentírásra szorítkoznak, figyelmen kívül hagyva más nemzeteknek és egyéneknek esetleg adott kinyilatkoztatást, amire a Nostra Aetate is utalni látszik: „2. *A népeknél a legősibb koroktól fogva napjainkig megtalálható annak a titokzatos erőnek bizonyos észlelése, mely jelen van a dolgok folyamatában és az emberi élet eseményeiben, sőt, olykor ismernek egy Legfőbb Lényt, s még Atyát is. Ez az észlelés, illetve elismerés bensőséges vallási érzülettel hatja át életüket. A kultúra haladásához kapcsolódó vallások pedig egyre árnyaltabb fogalmakkal s mind kiműveltebb nyelvezettel igyekeznek válaszolni ugyanezekre a kérdésekre.*”

Az Ószövetségben olvassuk a bűnbeesés történetét, a Paradicsomból való kiűzést, és az első örömhírt, a proto-evangéliumot, mikor Isten megígérte a sátán hatalmának megtörését, illetve a megváltást. Itt Isten illetve a Szentírás nem megy részletekbe, azok fokozatosan alakulnak ki. Mint láttuk, ezt az örömhírt egyes teológusok Ábel nevével illetve személyével kapcsolják össze. Mindenesetre az üdvtörténet Ádámmal és/vagy Ábellel kezdődik.

A Szentírás szerint több ezer év telt el, amíg Isten próbára tette Ábrámot, és miután az kiállta a próbát, kész volt egyetlen fiát, Izsákot feláldozni Istennek, kiválasztotta, hogy Ábrahám néven egy új nemzet atyja legyen. Az üdvtörténetnek ez nem kezdete, csupán egy új fejezet az Ádámmal kezdődő üdvtörténetben. Ábrahám népével Isten kötött egy alkut, hogy amennyiben megmaradnak az egyistenhit mellett, Isten segíti és védi őket. Az egyistenhit fontos volt, hogy mikor eljön a Megváltó, az emberiség készen legyen fogadására. Időközben Isten néha küldött nekik prófétákat, hogy ébren tartsa a zsidókban az alku feltételeit, és időnkint biztatásként megújította ígéretét, és beleszótt új, a Megváltó eljövételére vonatkozó ígéreteket. Azonban az ígéret még nem volt világos, a próféciákra jellemző távlatok keverése homályos képet adott a zsidóknak. A kép csak fokozatosan tisztult ki.

Az Angyali Üdvözlettel a várakozási idő beteljesedett, és egy másik korszak kezdődött. Az Angyali Üdvözlet kezdi eloszlatni a homályt:

⁶⁸ Apcsel3, 37-41, különösen 39.

⁶⁹ Itt persze figyelembe kell venni a három fajta keresztséget, vízzel, vérrel, és a vágy keresztséget.

⁷⁰ Például lásd Zakar András, A SZUMÉR HITVILÁG ÉS A BIBLIA kötetében összegyűjtött szumér írásokat, amik valószínűleg forrásul szolgáltak egyes ószövetségi írásoknak is.

Az angyal ezt mondta neki: "Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél.³¹ Gyermeket fogansz, fiút szülsz, és Jézusnak fogod elnevezni.³² Nagy lesz ő és a Magasságbeli Fiának fogják hívni. Az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak trónját,³³ és uralkodni fog Jákob házán örökké, s országának nem lesz vége."³⁴ Mária megkérdezte az angyalt: "Hogyan válik ez valóra, amikor férfit nem ismerek?"³⁵ Az angyal ezt válaszolta és mondta neki: "A Szentlélek száll rád, s a Magasságbeli ereje borít be árnyékával. Ezért a születendő Szentet is az Isten Fiának fogják hívni. Lk 1.

A kép még mindig nem tiszta, ugyanis Dávid trónja evilági királyságra, hatalomra utal, de az országa örökké tart, és nem csak egyszerű próféta lesz, hanem Isten Fia. Majd megjelennek az angyalok a pásztoroknak, és a három napkeleti bölcset vagy királyt. Ezek az események szintén jelzik, hogy itt isteni, vagy legalább is királyi Fenség jelent meg. Itt már nyoma van annak, hogy Jézus nem csak a zsidóknak jön el, hanem más nemzetek is kaptak kinyilatkoztatást Izrael új királyáról, de az üdvözülés fogalma még mindig nem tisztázódik.

Jézus életében is több jel mutat abba az irányba, hogy ő több mint egy próféta, de még mindig nem világos, hogy tevékenysége csak a túlvilágra irányul. Egyik első ilyen esemény, mikor János megkereszteli Jézust és megjelenik a Szentlélek, amit Máté 3. fejezetében így ír le: „¹⁶Megkeresztelkedése után Jézus nyomban feljött a vízből. Akkor megnyílt az ég, és látta, hogy az Isten Lelke mint galamb leszállt és föléje ereszkedett.¹⁷ Az égből szózat hallatszott: "Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik."

Az áruló apostol, Júdás, a főpapokkal és Saullal egyetemben, még Jézus három éves tanúbizonysága után is e-világi Szabadítót vártak benn, és kiábrándulásukban kérték Jézus halálra ítéletét és keresztre feszítését. Érezvén, hogy valami nem világos, Jézus megkérdezi a tanítványokat, hogy az emberek kinek tartják őt, és az apostolok kinek tartják, Péter azt válaszolja, hogy „Te vagy a Krisztus,” azaz a Messiás, akit várunk, de nem világos, hogy e-világi vagy túlvilági szabadítót értett a várt Messiás alatt. Egy lépéssel közeledünk a megértéshez a Tábor hegyi jelenetben, mikor Jézus átváltozik, és megjelenik Mózes és Éliás, a négy apostol jelenlétében. Itt Jézus megint természetfeletti szerepben jelenik meg (Lk 9,28-36), de ez nem volt hangsúlyozva.

Mikor a vének megkérdezték Jézust, Ő maga is elkerülte a világos válaszadást. „Amikor a templomban járt, odamentek hozzá a főpapok, írástudók és vének,²⁸ és megkérdezték: "Milyen hatalom birtokában teszed ezeket? Ki adta neked a hatalmat, hogy ilyeneket tegyél?"²⁹ Jézus így válaszolt: "Kérdezek tőletek valamit, s feleljetek rá nekem, aztán majd én is megmondom, milyen hatalom birtokában teszem, amit tesztek."³⁰ János keresztsége az égből való volt, vagy pedig emberektől származott? Feleljetek nekem!"³¹ Erre elkezdtek egymás közt tanakodni. Így okoskodtak: "Ha azt mondjuk: Az égből - azt fogja kérdezni: Akkor miért nem hittetek neki?³² Mondjuk talán azt, hogy az emberektől." De féltek a tömegtől, mert Jánosról mindenki azt tartotta, hogy valóban próféta volt.³³ Ezért így válaszoltak Jézusnak: "Nem tudjuk." Jézus azért ezt felelte: "Akkor én sem mondom meg nektek, milyen hatalom birtokában teszem ezeket."

Utólag tekintve, Jézus megkísértése is bizonyíték, hogy Jézus országa nem e világból való, de az Evangéliumból nem tűnik ki, hogy akkor levonták volna ezt a konklúziót. Mikor a Sátán felajánlotta neki a világ feletti hatalmat és dicsőséget, Jézus visszautasította. Mikor pedig azt kérte, hogy változtassa a köveket kenyérré, Jézus válasza világos volt: „nem csak kenyérral él az ember, hanem minden szóval, ami Istentől jön” (Lk 4,1-13).

Végül, legnagyobb jele Jézus rendkívüli személyének maga a feltámadása volt, amivel megerősíti Pilátus előtt tett vallomását, hogy „Az én országom nem e világból való!” A zsidók pedig e világi üdvözítőt vártak. Jézus a keresztfán élete egyik utolsó aktusaként felmentette a zsidóságot a keresztre feszítésért való felelősség alól, mikor kijelentette, „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” (Lk 24,34) Nem tudják, hogy Isten fiát feszítik keresztre, mert ők mászt vártak.

Így, Jézus haláláig még Jézus leghívebb tanítványai előtt sem volt abszolút világos, hogy tulajdonképpen mi is volt Jézus valódi küldetése. Csak Szent Pál leveleiből lesz nyilvánvaló, hogy Jézus, a második Ádám, az első Ádám bűnét jött helyreigazítani. Nem csoda, hogy a farizeusok nem fogadták el Jézust mint messiás, aki semmit nem tett azért, hogy a próféciák világi hatalomról szóló részeit beváltva, megszabadítsa őket a római megszállóktól.

Az első pünkösdi napján, mikor a Szent Lélek megerősítése után az apostolok kimentek prédikálni, és a hallgatóság tagjai, mind vallásos zsidók a különböző tartományokból, mind a maguk nyelvén hallották a prédikációt, még mindig nem volt nyilvánvaló, hogy Jézus és az új Egyház küldetése nem korlátozódik a zsidókra (ApCsel 2,5-12). Mikor Péter válaszolt a zsidók csodálkozó megjegyzéseire, Joel prófétát idézi:

ez az, amiről Joel próféta szólt: ¹⁷A végső napokban - mondja Isten - kiárasztok lelkemből minden testre. Fiaitok és lányaitok prófétálni fognak, az ifjak látomásokat látnak, az öregek álmokat álmodnak. ¹⁸Még szolgálaimra és szolgálóimra is kiárasztom lelkemet ezekben a napokban, és prófétálni fognak. ¹⁹Csodákat teszek fenn az égben, és jeleket adok lenn a földön: vért, tüzet és gomolygó füstöt. ²⁰A nap elsötétül, a hold vérbe borul, mielőtt eljön az Úrnak nagy és nyilvánvaló napja. ²¹Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog. ²²Izraelita férfiak! Halljátok meg szavam! A názáreti Jézust az Isten igazolta előttetek a hatalmas csodákkal és jelekkel, amelyeket - amint tudjátok - általa vitt végbe köztetek. ²³Ezt az embert az Isten elhatározott terve szerint kiszolgáltattátok, és gonosz kezek által keresztre feszítve elveszejtettétek. ²⁴Az Isten azonban feloldotta a halál bilincseit és feltámasztotta. Lehetetlen is volt, hogy a halál fogva tartsa, ²⁵hisz Dávid mondja róla: Szemem előtt az Úr mindenkor, ő áll jobbomon, hogy meg ne inogjak. ²⁶Örül hát szívem és nyelvem énekel, sőt testem is reményben nyugszik el. ²⁷Mert nem hagyod a lelkem az alvilágban, nem engeded, hogy rothadás érje Szentedet. ²⁸Az élet útját mutattad meg nekem, és örömmel töltesz el színed előtt. ²⁹Testvérek, férfiak! Hadd mondjam el nektek Dávid pátriárkáról nyíltan, hogy meghalt és eltemették, sírja mind a mai napig itt van köztünk. ³⁰Mivel azonban próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel is megerősítve ígéretet tett: az ő ágyékának gyümölcséből ültet majd valakit trónjára, ³¹előrelátva beszélt Krisztus feltámadásáról, hogy sem nem marad az alvilágban, sem testét nem éri rothadás. ³²Isten ezt a Jézust támasztotta fel, akinek mi mind tanúi vagyunk. ³³Azután, hogy az Isten jobbjára fölmagasztalta, megkapta a Szentlélek ígéretét az Atyától, azt kiárasztotta, amint látjátok és halljátok. ³⁴Mert Dávid nem ment fel az égbe, mégis ő mondja: Így szólt az Úr az én Uramhoz: Ül a jobbomra, ³⁵s ellenségeidet lábad elé teszem zsámolyul. ³⁶Tudja meg hát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy az Isten azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek, Úrrá és Krisztussá tette!" (ApCsel 2:17-36)

Bár a különböző országokból jelenvaló „vallásos zsidók” mind saját nyelvükön hallották az apostolokat, ebből Péter nem vont le semmi következtetést. Ami pedig Jézus szerepét illeti, Péter az ószövetségi próféták közül Joel prófétát idézi a zsidóknak, mint aki szerinte legjobban kifejezi Jézus küldetését. Joel pedig Dávid trónjáról beszél, és azt jövendöli, hogy „ellenségeidet lábad elé teszem zsámolyul.” Nos, ez csak Jézus második eljövételével kapcsolatban történhet

meg, és a zsidók még mindig ezt várják! Lehetséges, hogy Péter előtt sem volt világos Joel próféta jövendölésének az értelme?

De hogy ülhet Jézus Dávid trónjára, mikor az elpusztult? Ír hagyomány szerint az angol koronázó székben található téglalakú kő a bibliai Jákob párnája, amelyen aludt, mikor az égig érő létrát álmodta (Ter 28,18). Ez a kő, amely hivatalos angol álláspont szerint Jakab Párnája, be volt építve Dávid trónjába, majd a királyság megszűnte után állítólag Jeremiás próféta K. E. 569-ben magával hozta Írországra, és onnan került Skóciába, majd Angliába.⁷¹

Az angol koronázó szék a Westminster Katedrálisban; az ülés alatti kő a felírás szerint Jakab párnája (Herbert Armstrong felvétele). A négy láb Júda oroszlánszimbólumát ábrázolja. Ma a "Stone of Scone" nevű követ Skóciában, az Edinburgh kastélyban őrzik, amíg nem lesz rá szükség a következő koronázáskor.

Közel ezer éve minden angol uralkodót Jákob párnáján ülve koronáztak meg. Azonban, hogy az Antikrisztus vagy majd Jézus ül ezen a koronázó széken, megint a próféta látomás szabályai szerint, Joel próféciájából egyedül nem tudjuk, majd csak utólag, a jövendölés beteljesedése után tudhatnánk meg. Azonban az angyali üdvözlétből világos, hogy Jézus maga ül majd Dávid trónján, azaz az abból származó Jákob Párnáján. Az angyali üdvözlés egyértelműen a Második eljövételre vonatkozik:

„Az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak trónját, és uralkodni fog Jákob házában örökké, s országának nem lesz vége.”⁷²

Ne csodálkozzunk azon, hogy még Péter sem látta ezt világosan, mert már Dániel könyvében olvassuk,⁷³ hogy bizonyos jövendölések értelme lakat alatt marad, az utolsó időkig!

⁷¹ Skóciában Scone városban tartották a követ mielőtt az angolok hadizsákmányként elvitték, ezért úgy is ismerik, mint "Stone of Scone," Scone köve. A kő történetét lásd <http://www.asis.com/users/stag/stone.html>. A képen látható a koronázó szék előtti fehér felirat, amely szerint a kő Jákob párnája.

⁷² Lk 1, 32

⁷³ Dan 12.

Az, hogy ez most megvilágosodott, jelzi, hogy az utolsó idők közel vannak, és Isten akarja, hogy az Egyház és a hívek világosan lássák, és készek legyenek arra, ami el fog következni, és be fog teljesedni.

A jövendölések értelmezésének a szabályait így lehetne tehát összefoglalni:

1. Vannak abszolút és feltételes jövendölések
2. Minden abszolút prófécia be kell, hogy teljesüljön, és minden feltételes beteljesedik, ha a feltétel megvalósul.
3. Ami eddig nem teljesült be, az majd ezután teljesül be.
4. A próféták gyakran képekben látják a jövőt, és a képek nem mindig sorrendben vannak, ezért
5. A megjövendölt események időbeni sorrendje és távolsága gyakran nem világos.
6. Gyakran a jövendölés értelme rejtve van, és csak utólag, amikor szükség van rá, vagy a beteljesedés után lesz a prófécia érthető.
7. A próféciák nem csak Jézus első eljövételére vonatkoznak, hanem részben a Második Eljövételre, részben az Antikrisztusra is vonatkoznak.
8. A gonosz akkor sem érti meg a próféciát, amikor a kiválasztottak előtt megvilágosodik.
9. A helyes értelmezéssel a látszólagos ellentmondások feloldódnak.

II-3 SZENT PÁL TANUBIZONYSÁGA

Isten egyrészt Szent Pálra bízta Jézus, az Egyház, és a zsidók szerepének és küldetésének, valamint az Antikrisztus eljöttének végleges tisztázását, másrészt Szent János a Jelenések Könyvében foglalkozik, főleg az utolsó időkre vonatkozó eseményekkel. Azonban ez nem volt abszolút világos, még a II Vatikáni Zsinati atyák előtt sem. A Mérleg 98-1 száma egy francia folyóiratból átvett érdekes tanulmányt közöl Kessler Kolette-től, SZENT PÁL - ZSIDÓ SZEMSZÖGBŐL címmel.⁷⁴

Kolette szerint Pálnál „nyilvánul meg a szakítás és a folyamatosság is. Egyesek szerint ez a kereszténység alapító eseménye, ezért mondja S. Ben Thorin [rabi], hogy 'a názáreti Jézus feltámadása nem Jeruzsálemben, hanem Damaszkuszban történt'."

Ezért is indokoltnak tűnik részletesebben foglalkozni az Apostollal. Azonban ez nem lesz könnyű. Kolette szerint

"az Újszövetség olvasásakor Jézus szavai általában épp annyira világosnak tűnnek számomra, amennyire zavarosak és rejtélyesek Pál megfogalmazásai. Egyébként maga az Újszövetség is szóvá tette Pál tanításának nehézségeit ("Vannak bennük nehezen érthető dolgok, ezeket a tanulatlan és állhatatlan emberek kicsavarják a saját vesztükre, akár csak a többi Írást is" - 2Pt 3,16). A zsidó olvasót zavarba ejtik és elijesztik Pál szavai. Bizonyos részleteket a kereszténységen belüli legrégebb zsidóellenesség kiindulópontjának lehetett tekinteni. Talán ez a magyarázata annak, hogy különösen egy évszázad óta, az a számos, különböző irányzathoz tartozó zsidó gondolkodó, aki Jézust Izrael hiteles fiaként re integrálni akarta a judaizmusba,⁷⁵ Pállal kapcsolatban sokkal tartózkodóbb, sőt ellenséges. Pál rendkívüli emberként jelenik meg előttünk, ahogy gyakorta mondják, olyan vallásos géniuszként, aki nem illeszhető semmilyen összképbe. Zsidó és római polgár, aki héberül, arámul és görögül olvassa a Bibliát, mindenki másnál szertelenebb és nyugtalanabb, egy tökéletes és legyőzhetetlen hit tanúságtevője;

⁷⁴ [MÉRLEG 98/1 TANULMÁNYOK](#), 68-79. COLETTE KESSLER, „SZENT PÁL - ZSIDÓ SZEMSZÖGBŐL.” Teljes, szöveghű fordítás. Forrás: "Études" (14, rue d'Assas, F-75006 Paris), 189-205. Colette judaisztika professor Franciaországban.

⁷⁵ Érdekes lenne kinyomozni, hogy az alább említett fiatal zsidó fenomenalista filozófus csoport ezek közül a Jézust a zsidóságra integrálni akarók közül való volt-e. Az is lehetséges, hogy ennek a kezdeményezésnek az eredménye a judeo-keresztény irány.

állhatatosan vallja a "damaszkuszi esemény" óta Krisztusba vetett hitét, jelentős erkölcsi és talán fizikai szenvedések árán aláveti magát neki, pogány környezetben hirdeti az Evangéliumot, de csak ritkán idézi Jézus életének tényeit, sőt szavait, miközben bőségesen idézi a Tórát és a Prófétákat. Meggyőződéseiben lángoló, először mint "az Úr útjának üldözője", majd mint a Törvény betartóinak ostorozója, aktivista, fanatikus, agresszív és szeretetteljes, elbűvölő és szörnyűséges - Pál ellentmondásosságában is nagyon zsidó.

Azt hiszem, hogy Pál egész világát - érvelési módját, teológiai érveléseit, különösképpen amikor szembehelyezkedik a judaizmussal - valójában csak biblikus szövegekörnyezetben lehet megérteni, és abban a zsidó, sajátosan farizeusi környezetben, melyben élt; ez leveleinek, illetve bizonyos vitáknak héber fordításban történő újraolvasásakor tűnik különösképpen szembeűnőnek számomra.

Kolette jól látja, hogy milyen bonyolultak, sőt, látszólag zavarosak Pálnak a zsidókkal kapcsolatos kijelentései. Sajnos, Kolette sem érti, hogy Szent Pált csak a jövendölések helyes ismeretében illetve értelmezésével lehet megérteni. Ha így nézzük, minden probléma megoldódik, mint majd meglátjuk az Antikrisztus tárgyalásakor. De először lássuk Pál teológiáját.

Az Apostolok Cselekedeteinek 7-8. fejezeteiben olvassuk a „pálfordulás” előtti Saulról Szent István vértanú megkövezésével kapcsolatban, hogy Saul/Pál támogatta István megkövezését. Istvánt ⁵⁸kivonszolták a városból és megkövezték. A tanúk egy Saul nevű ifjú lábához rakták le ruhájukat. (ApCsel 7.)

¹És Saul helyeselte [István] meggyilkolását. Azon a napon nagy üldözés tört ki a jeruzsálemi egyház ellen. Az apostolok kivételével mindnyájan elszéledtek Júdea és Szamaria tájékára. ²Istvánnak az istenfélő emberek megadták a végtisztességet, s nagyon megsiratták. ³Saul ellenben csakúgy tajtékozott az egyház ellen, sorra járta a házakat, elhurcolta a férfiakat és nőket, és börtönbe vetette őket”(ApCsel 8).

Hogy lett a keresztényüldöző Saulból Pál? Ezt olvassuk a Cselekedetekben (9. fej.):

¹“Saul még mindig lihegett a dühtől, és halállal fenyegette az Úr tanítványait. Elment a főpaphoz, ²s arra kérte, adjon neki ajánlólevelet a damaszkuszi zsinagógához, hogy ha talál ott embereket, férfiakat vagy nőket, akik ezt az utat követik, megkötözve Jeruzsálembe hurcolhassa őket. ³Már Damaszkusz közelében járt, amikor az égből egyszerre nagy fényesség ragyogta körül. ⁴Földre hullott, és hallotta, hogy egy hang így szól hozzá: "Saul, Saul, miért üldözöl engem?" ⁵Erre megkérdezte: "Ki vagy, Uram?" Az folytatta: "Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. ⁶De állj fel és menj a városba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned." ⁷Útitársainak elakadt a szavuk, mert hallották a hangot, de látni nem láttak semmit. ⁸Saul feltápászkodott a földről, kinyitotta a szemét, de nem látott. Úgy vezették be Damaszkuszba, kézen fogva. ⁹Három napig nem látott, nem evett, és nem ivott. ¹⁰Damaszkuszban volt egy Ananiás nevű tanítvány. Az Úr egy látomásban megszólította: "Ananiás!" "Itt vagyok, Uram!" - felelte. ¹¹S az Úr folytatta: "Kelj fel és siess az Egyenes utcába. Keresd meg Júdás házában a tarzuszi Sault. Nézd: imádkozik." ¹²És látomásban látott egy Ananiás nevű férfit, ahogy belép hozzá, és ráteszi a kezét, hogy visszanyerje látását." ¹³Ananiás tiltakozott: "Uram, sokaktól hallottam, hogy ez az ember mennyit ártott szentjeidnek Jeruzsálemben. ¹⁴Ide pedig megbízatása van a főpapoktól, hogy bilincsbe verjen mindenkit, aki segítségül hívja a nevedet." ¹⁵Az Úr azonban ezt válaszolta neki: "Menj csak, mert választott edényem ő, hogy nevedet hordozza a pogány népek, a királyok és Izrael fiai között. ¹⁶Megmutatom majd neki,

mennyit kell nevemért szenvednie." ¹⁷ Ananiás elment, betért a házba, és e szavakkal tette rá kezét: "Saul testvér, Urunk Jézus küldött, aki megjelent neked idejövét az úton, hogy visszakapd szemed világát, és eltelj a Szentlélekkel." ¹⁸ Azon nyomban valami hályogféle vált le szeméről, és visszanyerte látását. Felállt, megkeresztelkedett, ¹⁹ majd evett és erőre kapott, ²⁰ és máris tanította a zsinagógákban, hogy Jézus az Isten Fia. ²¹ Akik hallgatták, mind csodálkoztak, mondván: "Hát nem ez tört veztükre Jeruzsálemben azoknak, akik ezt a nevet segítségül hívják? Ide is nem azért jött, hogy bilincsbe verve a főpapok elé hurcolja őket?" ²² Saul azonban mind határozottabban lépett fel, s mert azt bizonyította, hogy Jézus a Messiás, zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat. ²³ Amikor már jó idő eltelt, a zsidók megállapodtak, hogy megölik. ²⁴ Saulnak tudomására jutott szándékuk. Éjjel-nappal szemmel tartották még a kapukat is, csak hogy eltehesék láb alól. ²⁵ A tanítványok azonban kiszöktették éjszaka, kötélen leengedték a falon át egy kosárban. ²⁶ Amikor Jeruzsálemben ért, a tanítványokhoz akart csatlakozni, de mind féltek tőle, nem hitték el, hogy tanítványa lett. ²⁷ Végül Barnabás mégis maga mellé vette, és elvitte az apostolokhoz. Elmondta nekik, hogy látta az úton az Urat, hogy mit mondott neki, s milyen bátran beszélt Damaszkuszban Jézus nevében. ²⁸ Ezentúl velük járt-kelt Jeruzsálemben, s nyíltan beszélt az Úr nevében. ²⁹ A görög nyelvű zsidókhoz is beszélt, sőt vitába is szállt velük. De azok az életére törtek. ³⁰ Amikor ezt a testvérek megtudták, Cézáréába kísérték, majd onnét Tarszusba küldték.

Több szempontból is nagyon fontos ez a leírás. Először is, mit látott vagy hallott Pál a látomásban, mit mondott neki az Úr? Pál maga mond el róla egyes részleteket Agrippa királynak, az alábbi elbeszélés szerint (ApCsel 26), mikor a zsidók Pál halálra ítéletét kérték.

1. „Agrippa király erre Pálhoz fordult e szavakkal: "Megengedjük, hogy szólj a magad érdekében." Pál erre kiterjesztette kezét, majd belekezdett védekező beszédébe.
2. "Boldognak tartom magamat, Agrippa király, hogy a te jelenlétedben védekezhetek a zsidók összes vádaskodásai ellen, annál is inkább,
3. mivel te ismered a zsidóknál honos összes szokásokat és vitás kérdéseket. Kérlek tehát, hallgass meg türelmesen.
4. Életem kezdettől fogva népem környezetében, Jeruzsálemben folyt, és ifjúkoromtól kezdve ismeretes az összes zsidók előtt.
5. Régtől fogva ismernek, s ha akarják, ők is megerősíthetik, hogy vallásuk legszigorúbb felekezete szerint éltem, mint farizeus.
6. **Most meg azért állok itt és várom ítéletemet, mert reméltem Isten atyáinknak tett ígéretében,**
7. **pedig tizenkét törzsünk is abban reménykedik, hogy elnyeri ezt, ha éjjel-nappal állandóan teljesíti szolgálatát. E miatt a reménység miatt vádolnak engem a zsidók, király.**
8. **Mi hihetlent találtok abban, hogy Isten halottakat támaszt föl?**
9. **Eleinte én is azt gondoltam, hogy határozottan a názáreti Jézus ellen kell szegülnöm,**
10. **s ezt meg is tettem Jeruzsálemben. A főpapok fölhatalmazásával sok szentet fogságba vettem és kivégzésük mellett szavaztam.**
11. **Zsinagógáról zsinagógára jártam, sokszor megkínóztattam őket s így akartam őket káromlásra kényszeríteni. Sőt mindinkább elfogott a düh velük szemben, úgy hogy még idegen városokban is üldöztem őket.**
12. **Egy alkalommal a főpapok fölhatalmazásával és engedélyével Damaszkusz felé tartottam.**
13. **Ekkor útközben déltájban napnál vakítóbb fényt láttam, király, amely körülragyogott engem és útítársaimat. Mindnyájan földre buktunk.**

14. **Ekkor egy hangot hallottam, amely zsidó nyelven így szólt hozzám: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Hiába rugdalózol az ösztöke ellen!**
15. **Én erre megkérdeztem: Ki vagy Te Uram? Én vagyok Jézus, felelte az Úr, akit te üldözöl.**
16. **De kelj föl, állj talpra. Azért jelentem meg előtted, hogy terjesztője és tanúja légy annak, amit láttál, és amit még ezután mutatok neked.**
17. **Megoltalmazlak népeddel és a pogányokkal szemben.**
18. **Ezek közé (most) azért küldelek, hogy fölnyisd szemüket, hogy a sötétségből a világosságba, a sátán hatalmából az Istenhez térjenek, s így elnyerjék a bűnbocsánatot és helyet kapjanak azok között, akiket a belém vetett hit megszentelt.**
19. *Ezért hát, Agrippa király, nem voltam hirtelen a mennyei látomás iránt,*
20. *hanem hirdettem először a damaszkusziaknak, jeruzsálemieknek és egész Júdea lakóinak, majd a pogányoknak is, hogy tartsanak bűnbánatot és térjenek meg Istenhez a bűnbánat méltó tettei által.*
21. *Ezek miatt fogtak el a zsidók a templomban és voltak azon, hogy megöljenek.*
22. *Isten oltalma azonban megsegített mind a mai napig. Tanúságot tettem kicsinyek és nagyok előtt. Semmi mást nem mondtam azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek:*
23. *vagyis hogy a Messiás szenvedni fog, elsőnek támad föl a halottak közül, s világosságot hirdet népének és a pogányoknak."*
24. *Mikor védekező beszédében eddig jutott, Fesztúsz harsány hangon közbekiáltott: "Elment az eszed, Pál! A sok tudomány elvette az eszedet."*
25. *"nem vagyok én esztelen, kegyelmes Fesztúsz, viszonzta Pál, hanem igaz és józan szavakat hirdetek.*
26. *A király, akihez éppen ezért bátran beszélek, ismeri ezeket a dolgokat. Valóban nem hinném, hogy valami is ismeretlen volna előtte ezek közül, hiszen mindez nem zugban történt.*
27. *Agrippa király, hiszel a prófétákban? Tudom, hogy hiszel!"*
28. *Erre Agrippa azt mondja Pálnak: "Kevés híja, hogy keresztény nem leszek."*
29. *Pál erre így felelt: "Arra kérem az Istent, hogy akár kevés, akár sok, nemcsak te, hanem egész mai hallgatóságom olyan legyen, mint én, e bilincsek kivételével."*
30. *Ekkor a király, a helytartó, Berniké és a körülöttük ülők fölemelkedtek helyükről.*
31. *Távozásuk közben ezeket a szavakat váltották egymás közt: "Ez az ember semmit sem tett, ami halált vagy bilincset érdemelne."*
32. *Agrippa pedig így nyilatkozott Fesztúsz előtt: "Ezt az embert szabadon lehetett volna bocsátani, ha nem föllebezett volna a császárhoz."*

Mindenesetre az világos lett Pál előtt, hogy Jézus, annak ellenére, hogy nem teljesítette a farizeusok elvárásait (ami egyébként az ő őszinte elvárása is volt a damaszkuszi jelenés előtt), mégis Ő volt a megjövendölt Messiás. Így tehát az ő saját korábbi nézetei, amire fentebb a 6. versben hivatkozik, és a farizeusok elvárásai tévesek voltak! Pál felsorolta, hogy Jézussal mi valósult meg a próféciaíkból: „*vagyis hogy a Messiás szenvedni fog, elsőnek támad föl a halottak közül, s világosságot hirdet népének és a pogányoknak.*” (#23). Ami a prófécia többi részét illeti, azok csak ezután valósulnak meg, pedig mint fiatal, ő is hitt bennük: „*Eleinte én is azt gondoltam, hogy határozottan a názáreti Jézus ellen kell szegülnöm, s ezt meg is tettem Jeruzsálemben*” (#9-10)

Azonban a látomásnál Jézus tudatta vele a jézusi megváltás lényegét és egy új küldetést adott neki: *Megoltalmazta Pált a zsidókkal és a pogányokkal szemben, hogy fölnyissa [a pogányok] szeméit, hogy a sötétségből a világosságba, a sátán hatalmából az Istenhez térjenek, s*

így elnyerjék a bűnbocsánatot és helyet kapjanak azok között, akiket a Jézusba vetett hit megszentelt.

Itt már szó sincs földi hatalomról, királyságról, nemzetről. Itt az egyének, minden ember, zsidók és pogányok megtérítéséről, bűnbocsánatról, és megszenteléséről van szó. Tiszta és világos beszéd. Bűnbocsánat, az Ádám által elkövetett bűn alól való szabadulás, és a mennyország. Itt már világos a krisztusi üdvözülés fogalma.

De a látomás még egy fontos ígéretet tartalmazott: „*amit láttál, és amit még ezután mutatok neked.*” Tehát a látomás után és azon kívül Jézus még tovább tanította, oktatta Pált, vagy további látomások révén, vagy úgy nevezett *infúzióval*, azaz közvetlen ismeretátadással. Ennek eredményét Pál leveleiben világosan láthatjuk. Olyan tanításokat találunk Pál leveleiben, amit sem a négy evangélista, sem a többi apostol nem ír le, mert csak Pál kapta az információt külön kinyilatkoztatásban.

A Korintusiakhoz írt levelében beszámol, hogy elragadtatott a harmadik mennyekbe, ahol sok titkot megtudott (2Kor 12,1-5). Egy másik látomásról számol be az Apostolok Cselekedetei, mikor álmában egy macedóniai ember meghívta, hogy menjen oda is téríteni (ApCsel 16,9).

Miket tanult tehát Pál, amit a többi apostolnál nem találunk? Az Újszövetségi Szentírás hétszer említi Ádámot, ebből 1-1 Lukácsnál (Lk3,38) és Júdás (Júd 1,14) levelében található mellesleges megjegyzés. Pál pedig ötször említi Ádámot, ebből három Jézussal kapcsolatos párhuzam. Így az első tanulság, amit kiolvashatunk Pál leveleiből az az, hogy az üdvtörténet Ádámmal kezdődik. Ádám Jézus előképe:

„Mindamellett a halál Ádámtól Mózesig úrrá lett azokon is, akik nem vétkeztek a törvényt megszegve, mint Ádám, aki az Eljövendőnek előképe.” [Róm 5,14](#).

Ezt a pontot még kétszer megismétli:

[1Kor 15,22](#) - Amint ugyanis Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki életre is kel,

és

[1Kor 15,45](#) - Ahogy az Írás mondja: "Ádám, az első ember élő lényvé lett", az utolsó Ádám pedig éltető lélekké.

Tehát a Megváltó nem a zsidóké, hanem Ádám minden utódjáé, mindenkié, az egész emberiségé.

Ezt Pál érdekes módon erősíti meg. Az újszövetségben Melkizedek pap-király neve csak Szent Pálnál szerepel. A Zsoltárokból ezt olvassuk a messiásról: „Az Úr megesküdtött és nem bánja meg: "Te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint." [Zsolt 110,4](#).

A Zsidóknak írt levelében Pál többször megismétli, szinte a zsidók fejébe veri ezt a tényt:

→ [Zsid 5,6](#) - Másutt meg ezt mondja: "Pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint."

→ [Zsid 5,10](#) - mert az Isten őt hirdette ki főpapnak, Melkizedek rendje szerint.

→ [Zsid 6,20](#) - ahová elsőnek lépett be értünk Jézus, a Melkizedek rendje szerint való főpap.

→ [Zsid 7,1-8](#) - Ez a Melkizedek - Sálem királya és a fölséges Isten papja - eléje ment a királyok legyőzése után hazatérő Ábrahámnak, és megáldotta.

→ [Zsid 7,10](#) - hiszen jelen volt őse ágyékában, amikor Melkizedek találkozott vele.

→ [Zsid 7,11](#) - Ha a levita papság, amelynek szolgálata idején a nép a törvényt kapta, elvezetett

volna a tökéletességre, mi szükség lett volna még rá, hogy más főpap jöjjön, Melkizedek rendje szerint, nem pedig Áron nemzetségéből?

→ [Zsid 7,15](#) - Még világosabb ez, hogyha Melkizedek módjára egy más pap lép föl,

→ [Zsid 7,17](#) - A tanúság ugyanis így szólt róla: "Te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint."

Melkizedek volt a pap- király, akinek Ábrahám is adózott, így Ábrahámnál is magasabb volt. Hogy lehet ezek szerint az üdvtörténetet Ábrahámnál kezdeni, mint azt a Nostra Aetate tette, és a judeó-kereszténység teszi. A kereszténység Jézussal kezdődött, és gyökere Ábrahámotól, Melkizedeken át, Ábelig vagy Ádámig nyúlik vissza. Azonkívül Pál a Melkizedekre való hivatkozással megszabadítja Krisztus papságát a levita papság törzshöz kötöttségétől, ahogy a körülmetélés megszüntetése elvágja a végső köldökzsinórt a zsidósághoz.

Ebben a szellemben lett Pál a pogányok apostola. Az Efezusiaknak írt levelében (3. fejezet) leírja, hogy erről az ószövetségi jövendölések nem írtak, ez egy új fejlemény az üdvösségtörténetben:

¹Ezért vagyok én, Pál értetek, pogányokért Jézus Krisztus foglya. ²Bizonyára hallottatok Isten kegyelmi adományáról, amelyben a ti javatokra részesültem. ³Kinyilatkoztatásból ismertem meg a titkot, mint főntebb röviden megírtam. ⁴Ha elolvassátok, megérthetitek, hogy betekintettem Krisztus titkába, ⁵amelyről korábban nem tudtak az emberek úgy, ahogy most a Lélek a szent apostoloknak és prófétáknak kinyilatkoztatta. ⁶Eszerint Jézus Krisztusban a pogányok is társörökösök, tagjai az egy testnek, és részesei az ígéretnak, az evangélium révén. ⁷Ennek lettem szolgálja Isten kegyelmi adományából, amelyet hathatós erejével juttatott nekem. ⁸Nekem, az összes szent közül a legkisebbnek jutott osztályrészül a kegyelem, hogy Krisztus felfoghatatlan gazdagságát hirdessem a pogányoknak, ⁹és felvilágosítsak minden embert, hogyan valósult meg ez a titok, amely kezdettől fogva el volt rejtve az Istenben, a mindenség teremtőjében, ¹⁰hogy most az Egyház által az Isten szerfölkött sokrétkü bölcsessége nyilvánvalóvá legyen a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt. ¹¹Ez volt az ő örök szándéka, amelyet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban megvalósított ¹²a benne való hit által van bizalmunk és biztonságos utunk Istenhez.

Szent Pál tehát külön kinyilatkoztatást kapott. Neki jutott a kegyelem, hogy a sok jövendölés után, illetve azok farizeusi értelmezése ellen, a kinyilatkoztatás történetében először felvilágosítson minden embert arról, ami addig titok volt! Mert Jézus igazi küldetése titok volt! A jövendölések nem mondták ki világosan, hogy Jézus halálával minden embert megvált, tehát nem a zsidóknak a római megszállástól való megszabadítása volt Jézus küldetése.

Ezért megtérése után Pál egyforma apostoli hévvel térít a zsidók és a pogányok közt, és a Zsidókhöz és a Rómaiakhoz írt leveleiben erősen kritizálja a zsidókat, akik nem hajlandók elfogadni Jézust mint a Messiás. Persze ő is csak Damaszkuszi úton tudta meg, és fogadta el az igazságot. Szent Pál leveleit olvasva rengeteg tanúbizonyságot találunk a fenti pontok megerősítésére.

Hogy Szent Pált megértsük, nem szabad idézeteket kiragadni a szöveggörnyezetből. Így például az egyes levelek, a címzettől függően, más és más gondolatot fejeznek ki. Így például a Zsidókhöz írt levélben, ami a zsidókérdéssel foglalkozik, azt hangoztatja, hogy az Ószövetség ideje lejárt, azt felváltotta az Újszövetségi kovenant, tehát térjenek meg. De mivel ez nem felelt meg a Nostra Aetate politikai céljainak, ezt a zsinati atyák, illetve a tanácsadók, köztük a

kikeresztelkedett Österreicher is, soha nem idézték. Így, míg a Nostra Aetate tartalmaz egy idézetet, és négy hivatkozást a Rómaiakhoz írt levélből, a Zsidókhoz írt levelet meg sem említi. Ugyanakkor a Romaiaknak írt levélből sem a legfontosabbat idézik, t. i. hogy „a zsidók nem kapták meg, amit vártak, de a választottak megkapták,” azaz, a nem zsidók, a biblia nyelvén a pogányok, a rómaiak kapták meg az üdvözítőt. Majd így folytatja: „Isten elkábította őket, megvakította szemeiket és megsüketítette füleiket.”⁷⁶

Itt nyilván felvetődik a kérdés, hogy Isten szándékosan vezette-e félre a zsidókat két vagy három-értelmű próféciaikkal? Bár ez „Isten titka,” ahogy Pál is mondta, de megpróbálhatjuk emberileg értelmezni. Annyi bizonyos, hogy Isten megváltó terveiben benn volt Jézus szenvedése, halála és feltámadása, és ehhez kellett zsidók, akik ezt végrehajták, mert a prófétáknak hittek, és nem a Keresztelőnek, Jézusnak, Pálnak, Péternek, és a többi apostolnak. Azonban Pál még ennél is tovább megy. Ha a zsidóság testületileg megtért volna, akkor a sanhedrin maradt volna a helyén, minden megkeresztelt egyént körül kellett volna metélni, és az Újszövetség tele lett volna a zsidó talmudi törvényekkel. Tehát a megkeresztelendő pogányok kedvéért hagyta Isten, hogy a zsidóság egésze ne térjen meg.

Azonban Isten nem vetette el a zsidóságot, azokra még szükség van, még van nekik egy utolsó küldetésük, az Antikrisztus eljövételét megvalósítani. A még be nem teljesedett próféciaik szerint, lesz egy Antikrisztus, aki az ígélet szerint a zsidóságból származik, tehát kell, hogy legyenek zsidók, akik még mindig várnak egy evilági messiást, akik a próféciaik rá vonatkozó, tehát eddig még be nem teljesedett részeit beteljesítik. Azonkívül, ahogy a tények mutatják, elképzelhető, hogy a zsidóknak az aposztázia létrehozásában is fontos szerepük van.

Itt egy kényes teológiai kérdés vetődik fel: Isten akarta, vagy hagyta, hogy a zsidók megölessék Jézust? Isten rosszat nem AKARHAT! Viszont a megváltás tényét nem bízhatta a zsidók szabad akarata! Ahogy Einstein mondta, "Isten nem játszik kockával!" A válasz erre az kell, hogy legyen, hogy véges emberi fogalmainkkal nem tudjuk felfogni Isten mindentudásának és mindenhatóságának az emberi szabad akarattal való viszonyát. Ez is egy hitünk misztériumai közül, amely Szent Tamás óta, közel ezer éve foglalkoztatja a teológusokat.

Azonban Isten megváltó terveiben gondoskodott róluk is, mint majd látni fogjuk. A zsidóság nincs kárhozatra van ítélve. Az utolsó időkben Isten küld egy prófétát, akit a zsidók felismernek, és akinek szavára a zsidóság nagy része megtér. Így értelmezve, Szent Pált meg lehet érteni, az ellenmondások megszűnnek, minden világos lesz.

A fentieket fontos volt tisztázni, egyrészt azért, hogy a zsidókat egyszer s mindenkorra felmentsük a szándékos Isten-ölés vádjá alól. Ők ugyanolyan őszintén hitték, hogy Jézus istenkáromló, ahogy a fiatal Saul is hitte, csak nekik nem adatott meg a megtérés és pálfordulás kegyelme, mint Saulnak. Jézus is elismeri a kereszten, hogy „nem tudják, mit cselekszenek.” Szent Péter is elismeri ezt az Apostolok Cselekedeteiben (3. fej.), mikor ezt mondja zsidó hittestvéreinek: „¹⁷Tudom, testvérek, hogy csak tudatlanságból tettétek, amit tettetek, ahogy vezetőitek is.”

Másrészt azért is fontos ez, hogy megállapítsuk, mit jelent ma a zsidóság kiválasztottsága.

Mielőtt tovább megyünk, röviden tisztázni kell azt is, hogy ma a keresztények hogy oszlanak meg az üdvözülés kérdésében.

⁷⁶ Rom 11,7,8

Bár a protestáns egyházak követik Jézus (és Pál) tanítását hogy az üdvözülés a túlvilágon van, az odajutást illetően több felfogás van. Az alapvető kérdésben megegyeznek, hogy az egyedüli út Krisztuson, illetve a keresztségen keresztül vezet. Azonban míg a katolikusok szerint a keresztség csak alkalmassá teszi az embert, mintegy megnyitja a kaput, de jó cselekedetek szükségesek a bejutáshoz, és halálos bűnök bezárják a kaput, a hagyományos protestánsok ezt elvetették, és a predestinációban hittek.⁷⁷ Az újabb szekták szerint pedig az üdvözülés útja az „újra születés,” „elfogadni Jézust személyes üdvözítőnek,” és akkor meg vagy mentve, és a „megpróbáltatás” előtt a „megmentetteket” az Úr kiragadja a földről. Ezek az u. n. neo-konzervatív protestánsok támogatják a cionista Izraeli államot, hogy mielőbb eljőjön az Antikrisztus, illetve a kiragadtatás.

Az ortodoxok pedig megoszlanak. Egyik csoport, amely szerint a legfőbb vallási és állami előljáró egy személyben a császár volt, az államot teszik a legfőbb célnak. Ezt a világgépet részletesen ismerteti egy meggyilkolt horvát történész, Ivo Pilar, Südland álnéven írt könyvében.⁷⁸ Südland szerint az ortodoxoknál az egyén üdvözülése az állam hatalmának kiterjesztésétől függ, és az erkölcs ennek a lényegében politikai célnak van alárendelve. Ezért mikor a szerbek és más ortodox vallásúak más vallásokkal illetve más államokkal állnak szembe, őket nem kötik az általános erkölcsi normák, és így a többi vallások hívei, akiket erkölcsi normák kötnek, dr. Pilar szerint eleve hátrányban vannak az ortodox szerbekkel szemben.

Van azonban az ortodoxiának egy másik iránya, amelynek az üdvözülés fogalma nagyon hasonlít a miénkhez. Egy ortodox püspök szerint „A földi létünk fő célja előkészülni az örökkévalóságra.” Egyébként a püspök nézete az utolsó időkkel kapcsolatban nagyon hasonlít a miénkhez, beleértve a Második eljövételt és az utolsó ítéletet.⁷⁹

Így az ökumenizmus kérdése még a protestánsokkal és ortodox keresztényekkel sem olyan egyszerű, mint azt a Vatikán dokumentumai sejtetni engedik.

II-4 MIT JELENT MA A KIVÁLASZTOTTSÁG?

A zsidóságnak az a része, amelyik nem fogadta el Jézust, még mindig várja a Messiást, aki beváltja az ószövetségi próféciáknak az eddig be nem váltott ígéreteit a zsidó nemzettel kapcsolatban. Ez számukra azonos az üdvözülés várásával, azaz a zsidó nemzet felszabadításával, a zsidó állam létrehozásával, esetleg a zsidóságnak a többi országok feletti hatalmával. Itt egy új megkülönböztetés szükséges. Mint láttuk, az üdvözülés két különböző fogalma közül az egyik az evilági viszonyokra, a nemzetre, azaz a zsidóság egészére vonatkozik, a másik, a mennyországba jutás, az egyénekre, minden egyénre, az u. n. pogányokra is. Ha egy zsidó megtér és az újszövetségi üdvözülést választja, azzal kilép a zsidó közösségből és nem lesz része a zsidó nemzet dicsőségében. Ez persze nem szükségképpen jelenti, hogy a meg- nem-tért zsidók automatikus osztályrésze a pokol. Ezzel kapcsolatban a Szentírásban nem találunk választ, így szabadon használhatjuk a józan ész. Így ha Isten nem nyitná meg számukra a mennyországot,

⁷⁷ Újabb komoly párbeszéd folyik az evangélikus és katolikus egyházak közt ebben a kérdésben.

<http://www.elca.org/Who-We-Are/Our-Three-Expressions/Churchwide-Organization/Ecumenical-and-Inter-Religious-Relations/Bilateral-Conversations/Lutheran-Roman-Catholic.aspx>

⁷⁸ A DÉLSZLÁV KÉRDÉS. Ismertetést lásd <http://www.magtudin.org/Sudland.htm>

⁷⁹ “End of the World” Bishop Alexander (Mileant) (ortodox)
http://www.fatheralexander.org/booklets/english/end_w.htm

halhatatlan lelkük a többi meg nem keresztelt egyénével egy limbó féle semleges, természetes állapotban élhet tovább az örökkévalóságban, ahogy a meg nem keresztelt csecsemők.

Bár a zsidók megtérhetnek egyéenként, nem valószínű, hogy minden zsidó megtér a zsidó nemzet „üdvözülése,” azaz az Antikrisztus eljötte előtt, vagy, amint a fent idézett II János Pál idézet, mondta, „*míg csak minden be nem teljesül Krisztus végső eljövételében, amelynek időpontját senki sem tudja, kivéve az Atyát.*” A jövendölések szerint Istennek más tervei vannak a zsidósággal. Ahogy a jövendölések kétértelműsége illetve a farizeusok szkepticismusa nélkül Jézus keresztre feszítése, és így a megváltás ténye nem tudott volna beteljesedni, a második eljövétel is feltételezi a zsidóság egy részének megmaradását illetve közreműködését. Mint látni fogjuk, a zsidóság megtérésére külön jövendölések vannak. Ebben az értelemben a zsidóság kiválasztottsága ma is érvényben van: még egy fontos feladat vár rájuk.

A jövendöléseken belül, a zsidóság megoszlik több rétegre, ami valószínűleg előjelzése annak, hogy melyik zsidók fognak annak idején megtérni, és melyikek nem.

A zsidók számára az üdvözülés az általuk még mindig várt Messiás eljövételét és a zsidó állam visszaállítását jelenti. Persze nem minden zsidó várja tudatosan a Messiást. Azonban még a messiásváró zsidók is megosztottak.

Egy érdekes könyvet írt két amerikai zsidó „A kiválasztott népek” címmel.⁸⁰ Todd Gitlin újságíró és szociológia professor a híres Columbia Egyetemen, míg Liel Liebovitz tiszt volt az Izraeli Hadseregben, és most a New York Egyetemen kommunikáció professzor. A könyvben az izraeli és az amerikai kiválasztottságot és küldetéstudatot elemzik és hasonlítják össze, mivel szerintük a kettő szorosan összefonódik. Amerikában még a napi politikában is egyre gyakrabban hallani az „exceptionalism” kifejezést, azaz, hogy Amerika egy különleges, kiválasztott ország.

Ami a választott népet illeti, az egyik alapvető kérdés, hogy mi is volt az ígéret, amire Isten kiválasztotta a zsidókat. Több mint húsz oldalon tárgyalják a különböző zsidó nézeteket és válaszokat erre a kérdésre. A diaszpórában való életforma különösen bonyolítja a kérdést. Így a válaszok is változnak. A legegyszerűbb válasz az, hogy a zsidók „legyenek egy szent (holy) nemzet és egy papi királyság, mutassanak példát az emberiségnek (19. o.). A reform zsidók így fogalmazzák meg a választ: a zsidók küldetése, hogy szétszórva a világban segítsenek a nemzeteknek a bibliai béke és igazságosság szellemében élni (31. o.). Max Nordau, Herzl társa, akik a cionizmust megteremtették, kijelentette, hogy „a cionizmusnak semmi köze a teológiához” (36. o.). A cionisták Izrael létét és a Templom újraépítését vallják legfőbb célnak. Ben Gurion szerint a zsidóknak, MINDEN ZSIDÓNAK, Izrael kell, hogy központi kérdés legyen (40. o.).

Ezért szinte érthetetlen, hogy a Vatikáni Zsinat a zsidóságot mint egy egységes vallást tárgyalja. Fő „tárgyaló” partnerei a cionisták, akik a zsidóságot nem mint teológiai, hanem politikai mozgalomnak tekintik.

A hagyományos, ortodox zsidók, mint a Neturei Karta tagjai, türelmes várakozással töltik a diaszpóra napjait, míg a cionisták türelmetlenül dolgoznak, minden eszközt felhasználva, amit a Talmud megenged, illetve megkíván, hogy a Messiás evilági országát helyreállítsák. A különböző csoportok közt heves ellentét, néha ellenségesség uralkodik.

⁸⁰ Todd Gitlin & Liel Liebovitz, THE CHOSEN PEOPLE, America, Israel and the ordeals of divine election, Shimon and Shuster, 2010.

A Neturei Karta világméretű ortodox zsidó szervezet, amelynek egyik tagja, Rabbi Amram Blau írta az alábbi himnusz a 40-es évek végén, „míg tüntetés miatt a cionisták börtönében volt.”

A Neturei Karta Himnusza	Anthem of the Neturei Karta ⁸¹
Isten a mi királyunk,	G-d is our King,
Az Ő szolgái vagyunk	We are his servants
A szent Tora a mi törvényünk,	The holy Torah is our Law
Hozzá van a mi hűségünk.	We are loyal to it.
Nem ismerjük el az eretnek cionizmust,	We do not recognize the Heretic Zionist
Regime	
Az ő törvényeik nem vonatkoznak ránk	Its laws do not apply to us
A Tora utjain járunk	We walk in the ways of the Torah
Tűzben és vízben	In fire and water
A Tora utjain járunk	We walk in the ways of the Torah
Megszentelni az Ég Nevét	To Sanctify the Name of Heaven.

Rabbi Aharon Cohen, a Neturei Karta tagja, részletesen ismerteti, bibliai alapokra építve, az ortodox álláspontot Izrael felállításával és diaszpórával illetve a zsidókat befogadó nemzetekkel kapcsolatban. A Neturei Karta egy több mint száz éves, a cionizmussal ellenkező álláspontú, ortodox zsidó mozgalom, amely „semmit nem adott hozzá, vagy vett el a Tórából.”⁸² Szerintük a zsidó diaszpóra Isten akarata illetve büntetése, és ki kell érdemelni, hogy Isten a maga szándéka szerint szüntesse meg a szétszórattatást, és teremtsen meg újra a zsidó államot. Ezért ellenzik a cionizmust, a jelenlegi, kierőszakolt Izrael állam létét, és a befogadó nemzettel kapcsolatban Cohen rabbi ezt írta:

„A mai napig a zsidó nép Istentől rendelt száműzetésben van, és ez kötelez bennünket, hogy lojális polgárai legyünk az országnak, amelyben találjuk magunkat, és eskü alatt tilos nekünk saját kezünkkel kierőszakolni magunkat a száműzetésből. Ennek a tilalomnak a megszegése lázadás a Mindenható akarata ellen, és óva voltunk az irtózatossá válástól, ha ezt megpróbáljuk”.⁸³

Pár éve hat rabi írta alá az alábbi köszönő nyilatkozatot egy másik, nem cionista zsidó szervezet nevében:

Tisztelt Jeff Rense-nek:

A Mindenható, a Szent Tora, és az igaz Tora zsidók nevében óhajtjuk köszönetünket kifejezni Jeff Rense-nek igyekezetünk erkölcsi és anyagi támogatásáért, amelyben tájékoztatjuk a világot, hogy a cionisták nem képviselik az igazi zsidóságot.

Nagylelkű ajánlatának köszönhetően, hogy üzenetünket rádióprogramján közvetíti, végre a világsajtó is kezdi elismerni igyekezetünket.

A Mindenható áldja meg Rense urat és családját jó egészséggel, boldogsággal, sikerrel, és hosszú élettel mindkét világban.⁸⁴

Ez mutatja, hogy mivel a sajtó nagy része cionista kezekben van, a hagyományos zsidóknak alig lehet nyilvánosságot kapni.

⁸¹ <http://www.nkusa.org/aboutus/anthem.cfm>

⁸² Lásd <http://www.nkusa.org/aboutus/index.cfm> a Torah az Ószövetség első (azaz Mózes) öt könyvére utal.

⁸³ Lásd (<http://www.nkusa.org/activities/Speeches/2006Iran-ACohen.cfm>)

⁸⁴ <http://www.jewsagainstzionism.com/> hat rabi, Rabbi Joseph Dershowitz, Rabbi Meyer Weberman, Rabbi Menashe Filipe, Rabbi Joseph Schmilovitz, Rabbi Yisroel Dovid Weiss, Rabbi Jeremiah Teitelbaum, és egy világi, Mr. Russell Waxman írták alá a köszönő levelet.

A zsidóság tehát várja a messiást, bár csoportonként másképpen viszonyulnak a megjövendölt eseményekhez. A Messiás, akit várnak, véget vet a zsidóság elnyomásának és Izraelt és Dávid Trónját visszaállítja. Ezért a zsidók és egyes keresztény („neokonzervatív”) fundamentalisták azon dolgoztak, hogy mire a jövendölésekben megígért és a zsidók által még mindig várt Messiás, akinek országa e világban van, eljön és politikai és katonai hatalmat fog gyakorolni, legyen egy zsidó állam, ami befogadja. Ilyen értelemben a zsidó vallás is üdvözítő vallás.

A cionisták azonban nemcsak a másik zsidó szervezetek által elítélt, a Torában tiltott, de a Talmudban megengedett, erőszakos eszközöket használnak, hanem Dávid Trónja alatt egy világbirodalmat értenek. Ezért a cionisták, ezen túlmenően, abban látják a zsidóság feladatát, a próféciákat értelmezve,⁸⁵ hogy Izraelt világhatalommá tegyék, ahol a népek Izraelt szolgálják. Pár éve például Simon Perez, az izraeli ellenzék vezére, azt javasolta, hogy Jeruzsálemet nyilvánítsák "a világ fővárosává".⁸⁶ Ez egyelőre egy szimbolikus lépés lehet csak, de mutatja a cionista Perez pártjának az ambícióit és elvárását, hogy az ószövetségi próféciák korunkban beteljesednek.

Keresztény szempontból jogos a kérdés, hogy mivel nekünk már eljött a várt Messiás, a zsidók által várt messiás érvényteleníti-e Jézust mint messiást, vagy a megjövendölt Második eljövetelet jelenti, vagy ez lesz az Antikrisztus, aki megelőzi a Második eljövetelet?⁸⁷ A „prófétai látomás” elvei alapján, ez két különböző személy kell, hogy legyen, akik ellentétben állnak egymással.

Mint láttuk, az ószövetségi jövendölések bonyolultak, több jövőbeli esemény leírása átfedi egymást, és csak utólag lehet megállapítani a jövendölés pontos értelmét. Így ha kivesszük a jövendölésekből azt, ami már Jézussal beteljesedett, a Szűztől való születéstől a feltámadásig, a megmaradt jövendölésekben szét kell választani azt, ami az Antikrisztus korára vonatkozik, és azt, ami a Második Eljövetele. Honnan tudjuk biztosan, hogy az ószövetségi jövendölések még az ezután eljövendő eseményekre is vonatkoznak? Az Apostolok Cselekedetei 3. fejezetében Jézus halála és feltámadása után beszélve, Péter jövő időt használ a Megváltó eljövetelevel kapcsolatban:

„¹⁹Tartsatok hát bűnbánatot, és térjete meg bűneitek bocsánatára, ²⁰hogy eljőjjön az Úr színétől a megenyhülés ideje, és elküldje az elsősorban nektek rendelt Megváltót, Jézust, ²¹akit az égnek kell befogadnia egészen a mindenség megújulása idejéig, ahogy az Isten réges-rég megmondta szent prófétái ajka által.“

Ezek szerint Jézus még egyszer eljön, amikor a mindenség megújul. Ez lesz Isten megváltó terveinek végső beteljesedése. Addig minden csak a nagy mű részlete, és nem szabad útközben megállni, és az üdvtörténetet lezártnak tekinteni. Ahogy Ábrám kiválasztása egy lépés volt, vagy Jézus kereszt halála csak egy, bár nagyon fontos epizód volt, az Antikrisztus és a

⁸⁵ Nyelvtanilag ez is elfogadható értelmezése az ószövetségben ígért „üdvözülésnek,” ha óvatosan olvassuk őket, bár a hagyományos zsidó értelmezés szerint, mikor a zsidók kiérdeklődnek, Isten önmaga, teremti meg Izrael világhatalmát.

⁸⁶ „Zsidók adnák a világ fővárosát“ MTI, 2003.07.24. 10:02

⁸⁷ A Wikipedia szerint az Antikrisztus „azt a személyt jelenti, aki a [Jelenések könyve](#) szerint az [utolsó időkben](#) egy rövid időszakra a [Krisztus](#) helyébe áll, azaz Krisztus helyére tolakszik, önmagát [Istenként](#) állítja be. Ő a nagy „hitető”, a „hazugság atyja”, mindenkivel elhitei majd, hogy ő hozza el a békét a Földre, holott valójában ő fogja a legnagyobb káoszt és pusztulást szítani az „elragadtatás” után... Nevezik még a törvénytelen emberének is, aki azt várja, hogy őt imádják Isten helyett. [Jézus](#) második eljövetele előtt fog megjelenni”

Második Eljövétel zárják le az üdvtörténetet, és az ezekről szóló jövendölések csak akkor fognak mind beteljesedni.

Nézzük tehát több részletet, néhány jövendölést, amelyek csak, vagy főleg, a zsidóságra vonatkoznak. A magyar származású Föglein S. István ezzel kapcsolatban bőven idéz az ószövetségi prófétáktól az eljövendő időkről szóló tanulmányában.⁸⁸ A kötet elsősorban a szentek és keresztény látnokok munkáira épül, de ezeknek az üzeneteknek először bibliai hátteret ad. Így például hosszasan idézi Mózeset, aki megjósolta a diaszpórát:

¹⁴Ha azonban nem hallgattok rám, és nem teszitek meg minden parancsomat, ¹⁵ha megvetitek törvényeimet és semmibe sem veszitek rendeleteimet, s nem teszitek meg azt, amit meghagytam, és megszegitek szövetségemet, ¹⁶akkor én is azt teszem veletek. Meglátogatlak titeket csakhamar sorvadással és lázzal, az tönkreteszi szemeteket és elsorvasztja életeteket. Hiába vetitek el a magot: ellenségeitek eszik meg a termést. ¹⁷Ellenetek fordítom arcomat, és elhullotok ellenségeitek előtt, azok alá kerültek, akik gyűlölnék titeket, s futni fogtok, noha senki sem kerget titeket. ¹⁸Ha pedig még így sem engedelmeskedtek nekem, akkor hétszeresen fenyítlek meg titeket bűneitekért, ¹⁹s megtöröm makacs gőgötöket. Olyanná teszem az eget felettetek, mint a vas, földeteket pedig mint az érc. ²⁰Hiába emésztődik erőtok, nem hoz termést a föld, s nem adnak gyümölcsöt a fák. ²¹Ha azután is ellenemre jártok, és nem hallgattok rám, akkor hétszeresen sújtlak titeket bűneitekért: ²²rátok bocsátom a mező vadjait, hogy faljanak fel titeket és jószágaitokat, s fogyasszanak el mindent, úgy, hogy pusztákká legyenek útjaitok. ²³Ha pedig még így sem akartok fegyelemre térni, hanem továbbra is ellenemre jártok, ²⁴akkor én is ellenetekre járok és hétszeresen sújtlak titeket bűneitekért: ²⁵Rátok bocsátom szövetségem bosszúálló kardját, s ha városaitokba menekültök, döghalált bocsátok közétek, és ellenség kezére kerültek, ²⁶mert eltöröm kenyérsütő bototokat, úgyhogy tíz asszony süt egy kemencében kenyeret, mértékre adják azt, és jóllakásig nem ehetnek. ²⁷Ha pedig még ezek után sem hallgattok rám, hanem továbbra is ellenemre jártok, ²⁸akkor én is ellenetekre járok ellenséges haraggal, hétszeres csapással fenyítlek meg titeket bűneitekért, ²⁹úgyhogy fiaitok és lányaitok húsát eszitek. ³⁰Lerontom magaslataitokat, összetöröm bálványszobraitokat. Bálványaitok romjai közé hullotok, s megutál titeket a lelkem ³¹annyira, hogy sivataggá teszem városaitokat, elpusztítom szentélyeiteket, s nem fogadom el többé a kedves illatot. ³²Úgy elpusztítom földeteket, hogy álmélnodni fognak rajta ellenségeitek, amikor lakosaivá lesznek. ³³Titeket pedig szétszórlak a nemzetek közé, kivonom a kardot a hátatok mögött, pusztasággá válik földetek, és romokká lesznek városaitok. ³⁴Akkor kedvére megtartja majd a föld a maga szombatjait, pusztaságának egész ideje alatt - amikor ti ³⁵ellenséges földön lesztek -, szombatot tart, s nyugodni fog pusztasága szombatjain, mivel nem nyugodott szombatjaitokon, amikor ti rajta laktatok. ³⁶Azoknak a szívébe pedig, akik megmaradnak közületek, féltékenységet öntök az ellenség földjén. Megrémíti őket a hulló levél zörrenése, s úgy futnak majd, mint a kard elől, elhullanak, pedig senki sem kergeti őket. ³⁷Egymásra omlanak, mintha harcból szaladnának; senki sem mer majd megállni közületek az ellenség előtt, ³⁸elpusztultok a nemzetek között, s az ellenséges föld felemészt titeket. ³⁹Ha pedig néhányan ezek ellenére is megmaradnak közületek, azok sorvadozni fognak gonoszságaik miatt ellenségeik földjén és meggyötrődnek atyáik és önmaguk bűneiért, ⁴⁰míg meg nem vallják maguk és atyáik gonoszságait, amelyekkel megszegtek az irántam köteleles hűséget és ellenemre jártak, ⁴¹s amelyekért én is ellenükre járok, s ellenséges

⁸⁸ S. A. Föglein, THE AGE OF „ONE FOLD AND ONE SHEPHERD” IS COMING, Mountain View, Cal., 1981. Föglein a bevezetésben hivatkozik II. János Pál pápára, aki amerikai látogatása során tanácsolta, helyesen értelmezzük korunk jeleit. Könyve erre a felhívásra válasz.

földre viszem őket, míg meg nem szégyenül körülméletlen szívük. Akkor majd könyörögnek istentelenségükért, ⁴²s én megemlékezem szövetségemről, amelyet Jákobbal, Izsákkal és Ábrahámmal kötöttem, s megemlékezem földjükről is. ⁴³A föld pedig, ha majd ők elhagyják, kedvére megtartja szombatjait, mert pusztasággá válik miattuk, ők azonban könyörögni fognak bűneikért, mert megvetették rendeleteimet, és megutálták törvényeimet. (Lev 26,14-43)

Jézus keresztre feszítése, és az Egyház megalakulása után a fenti jövendölés szinte betűre beteljesedett. Azonban a prófétai látomásokra jellemző módon, Mózes látomásában is szét lehet választani a megfelelő részeket és jelentéseket. Így például míg az egész jövendölés korunkban a cionistáknak látszik kedvezni, egyes versek, például a 43. vers második fele inkább az ortodox zsidókra jellemző. Az egészet pedig úgy kell érteni, hogy Isten nem hagyta el a népét, a zsidóságot egy népnek tekinti, és a kiválasztottság továbbra is tart, csak tudni kell, hogy milyen értelemben. Íme, Mózes szavai:

⁴⁴De noha ellenséges földön lesznek is, mégsem vetem el őket egészen, mégsem utálom meg őket annyira, hogy megsemmisüljenek és felbontsam velük való szövetségemet, mert én vagyok az ő Istenük ⁴⁵és megemlékezem ősi szövetségemről, amelyet akkor kötöttem, amikor kihoztam őket Egyiptom földjéről a nemzetek színe előtt, hogy Istenük legyek, én, az Úr." ⁴⁶Ezek azok a rendeletek, parancsok és törvények, amelyeket az Úr a Sínai hegyen Mózes által adott, szövetségül önmaga és Izrael fiai között.

Ezékiel még világosabban jövendöl a zsidók sorsáról:

¹⁶Akkor az Úr ezt a szózatot intézte hozzám: ¹⁷"Emberfia, Izrael háza a saját földjén lakott, de megfertőzte azt útjaival és cselekedeteivel; útjuk olyanná lett előttem, mint a havi tisztulásban szenvedő nő tisztátalansága. ¹⁸Ezért kiöntöttem rájuk bosszúságomat a vér miatt, amit az országban ontottak, és bálványaik miatt, amelyekkel azt beszennyezték. ¹⁹Szétszórtam őket a nemzetek közé, s ők elszéledtek az országokba; útjaik és cselekedeteik szerint ítélt meg őket. ²⁰Amikor ők bementek a nemzetekhez, amelyek közé eljutottak, meggyalázták szent nevemet, mert így beszéltek róluk: 'Az Úr népe ez, és az ő földjéről jöttek!' ²¹De tekintettel voltam szent nevemre, amelyet Izrael háza meggyalázott a nemzetek között, amelyekhez eljutott. ²²Ezért mondd Izrael népének: Így szól az Úr Isten: Nem tiértetek cselekszem majd, Izrael háza, hanem az én szent nevemért, amelyet meggyaláztatok a nemzetek között, amelyek közé eljutottatok. ²³Szentté teszem nagy nevemet, amelyet gyalázat ért a nemzetek között, amelyet meggyaláztak közöttük, hogy megtudják a nemzetek, hogy én vagyok az Úr, mondja a seregek Ura, amikor megmutatom szentségemet köztetek az ő szemük láttára. ²⁴Mert kiviszlek titeket a nemzetek közül és összegyűjtelek minden országból, és elvezetlek saját országotokba. ²⁵Tiszta vizet hintek rátok, és megtisztultok minden szennyetektől, és minden bálványotoktól megtisztítalak titeket. ²⁶Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek; elveszem testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. ²⁷Az én lelkemet adom majd belétek, és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint járjatok, és törvényeimet megtartsátok és megcselekedjétek. ²⁸Azon a földön laktok majd, amelyet atyáitoknak adtam, és ti az én népem lesztek, én pedig a ti Istenetek leszek. ²⁹Megszabadítalak titeket minden szennyetektől; előhívom a gabonát és megsokasítom, és nem küldök többé rátok éhínséget. ³⁰Megsokasítom a fák gyümölcsét és a szántóföld termését, hogy ne viseljétek többé az éhínség gyalázatát a nemzetek között. ³¹Ha aztán visszaemlékeztek majd igen gonosz útjaitokra és nem jó cselekedeteitekre, megutáljátok gonoszságaitokat és vétkeiteket. ³²Nem tiértetek cselekszem majd - mondja az Úr Isten - tudjátok meg! Szégyenkeztek és piruljatok útjaitok miatt, Izrael háza! ³³Így szól az Úr Isten: Azon a napon,

amelyen megtisztítalak titeket minden gonoszságotoktól, és lakottá teszem a városokat és helyreállítom a romhalmazokat, ³⁴amikor művelés alá kerül a pusztai föld, amely egykor sivatag volt minden arra járó szemében, ³⁵majd így szólnak: 'Ez a műveletlen föld olyanná lett, mint a Gyönyörűség kertje, és az elhagyott, romba döntött és feldúlt városok megerősítve állnak!' ³⁶És megtudják a körülöttetek megmaradt nemzetek, hogy én, az Úr, én építettem fel a romokat, én ültettem be a műveletlen földeket; én, az Úr szóltam és megcselekedtem! ³⁷Így szól az Úr Isten: Még abban is kegyesnek talál engem Izrael háza, hogy megcselekszem nekik ezt: Megsokasítom körülükben az embereket, mint a nyáját, ³⁸mint a szent nyáját, mint Jeruzsálem nyáját ünnepei alkalmával; ilyenek lesznek az elhagyott városok, telve embernyájakkal; és megtudják, hogy én vagyok az Úr!" (Ez 36)

Föglein megjegyzi, hogy ez nem vonatkozhat a Babiloni Fogságra, ugyanis akkor a zsidóság nem lett szétszórva. Viszont napjainkig terjedően, Izrael területének a történelmét és viszonyait tökéletesen leírta a próféta. A Templom lerombolása és a zsidók szétszóródása után a föld kiesett, az araboknak csak minimális életlehetőséget biztosított. A cionizmus megalakulása és a zsidók 1860 utáni fokozatos visszatérése óta még a csapadék is vagy 50%-al nőtt, és ma Izrael termékeket, bort és gyümölcsöt exportál. Isten mindezt nem a zsidókért csinálja, hanem hogy az emberek megismerjék az ő nevét.

Majd Föglein megint idézi Ezékiel látomását, amelyik a csontokról szól. Föglein szerint a csontok a lelkileg kiszáradt zsidókat jelenti, akiket Isten újra összehoz és élővé tesz Izraelben.

¹Akkor az Úr rám helyezte kezét, az Úr lelkében kivezetett és letett a mező közepén, ami telve volt csontokkal. ²Körülvitt engem azok mellett mindenfelé; igen nagy volt a számuk a mező színén, és teljesen ki voltak száradva. ³Azt mondta nekem: "Emberfia, vajon életre kelnek még ezek a csontok?" Azt feleltem: "Uram Istenem! Te tudod!" ⁴Erre így szólt hozzám: "Prófétálj ezekről a csontokról, és mondd nekik: Ti száraz csontok, halljátok meg az Úr igéjét! ⁵Így szól az Úr Isten a csontokhoz: Íme, én lelket bocsátok belétek, hogy életre keljete! ⁶Izmokat adok rátok, húst növesztek rajtatok, bőrrel vonlak be, és lelket adok nektek, hogy éljete; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr." ⁷Erre én prófétáltam, amint megparancsolta nekem. Miközben prófétáltam, zaj támadt és íme, zúgás hallatszott, és egyik csont a másikhoz közeledett, mindegyik a saját izületéhez. ⁸És láttam, hogy íme, izom és hús nőtt rajtuk, és bőr feszült rájuk, de lelkük nem volt. ⁹Akkor azt mondta nekem: "Prófétálj a léleknek; prófétálj, emberfia, és mondd a léleknek: Így szól az Úr Isten: A négy szél tájékaról jöjj elő, lélek, és fújj ezekre a megöltekre, hogy új életre keljenek!" ¹⁰Prófétáltam, amint megparancsolta nekem; erre beléjük szállt a lélek, és életre keltek; a lábukra álltak, mint valami igen nagy sereg. ¹¹Akkor azt mondta nekem: "Emberfia, ezek a csontok Izrael háza; ők azt mondják: 'Kiszáradtak csontjaink, elveszett a reménységünk, elvesztünk!'" ¹²Azért prófétálj és mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Íme, én megnyitom sírhantjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem, és bevezetlek titeket Izrael földjére. (Ezek 37)

Az ószövetségi jóvendöléseket mintegy egy csokorba köti maga Jézus, mikor Jeruzsálem pusztulásáról beszél:

„5Amikor némelyek megjegyzték, hogy milyen szép kövekkel és díszes fogadalmi ajándékokkal van díszítve a templom, ezt mondta: 6"Jönnek majd napok, amikor abból, amit most itt láttok, nem hagynak követ kövön, mind lerombolják." 7Erre megkérdezték tőle: "Mester, mikor fognak ezek bekövetkezni? És mi lesz a jel előtte?" 8Így válaszolt: "Vigyázzatok, nehogy félrevezessenek benneteket! Sokan jönnek az én nevemben, s mondják: Én vagyok. És: Elérkezett

az idő! - Ne kövessétek őket. 9Amikor háborúkról és lázadásokról hallotok, ne rémüljétek. Ilyeneknek kell előbb történniük, de ezzel még nincs itt a vég!"

Az előjelek

10Aztán így folytatta: "Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. 11Nagy földrengés lesz itt is, ott is, éhínség és dögvész. Szörnyű tünemények és különös jelek tűnnek fel az égen.

Az üldözések

12De előbb kezet emelnek rátok, és üldözni fognak benneteket. Kiszolgáltatnak a zsinagógáknak és börtönbe vetnek, királyok és helytartók elé hurcolnak a nevéért, 13azért, hogy tanúságot tegyetek. 14Véssétek hát szívetekbe: Ne törjétek fejeteket, hogyan védekeztek. 15Olyan ékesszólást és bölcsességet adok nektek, hogy egyetlen ellenfelet sem tud ellenállni vagy ellentmondani nektek. 16Kiszolgáltatnak benneteket a szülők, testvérek, rokonok és barátok, s némelyeket megölnék közületek. 17Nevéért mindenki gyűlölni fog benneteket. 18De nem vész el egy hajszál sem fejetekről. 19Kitartástokkal megmentitek lelketeket.

Jeruzsálem pusztulása

20Amikor azt látjátok, hogy Jeruzsálemet seregek veszik körül, tudjátok, hogy bekövetkezett pusztulása. 21Akkor aki Júdeában van, fusson a hegyekbe, aki a városban, meneküljön onnan el, aki pedig vidéken, ne térjen oda vissza. **22Ezek a bosszú napjai lesznek, hogy beteljesedjék mind, ami meg van írva.** 23Jaj a várandós és szoptató anyáknak azokban a napokban! Nagy lesz a gyötrelmem a földön, s az ítélet haragja sújtja ezt a népet. 24Kard élén hullanak el, és fogságba hurcolják őket, a pogány népek közé, Jeruzsálemet pogányok fogják tiporni, míg idejük be nem teljesedik.

Az emberfiának eljövetele

25Jelek lesznek a Napban, a Holdban és a csillagokban, a földön pedig kétségbeesett rettegés a népek között a tenger zúgása és a hullámok háborgása miatt. 26Az emberek meghalnak a rémülettől, és a világra zúduló szörnyűségek várásától. Az egek erői megrendülnek. 27Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint eljön a felhőben, nagy hatalommal és dicsőséggel. 28Amikor ez teljesedésbe kezd menni, nézzetek fel, és emeljétek föl fejeteket, mert érkezett megváltásotok ideje."

Az éberség

29Ezután mondott nekik egy hasonlatot: "Gondoljatok a fügefára és a többi fára. 30Amikor már kihajtanak, tudjátok, hogy nemsokára itt a nyár. 31Így ti is, mihelyt látjátok, hogy ezek mind bekövetkeznek, tudjátok, hogy közel van az Isten országa. 32Bizony mondom nektek, nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek be nem következnek. 33Ég és föld elmúlnak, de az én igéim nem múlnak el. 34Vigyázzatok, nehogy elnehezédjék szívetek a mámorban, a tobzódásban, meg az élet gondjaiban, és készületlenül érjen benneteket az a nap, 35mert mint a tör, úgy fog lecsapni a föld színének minden lakójára. 36Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljétek attól, ami majd bekövetkezik és megállhatatok az Emberfiának színe előtt."⁸⁹

Az egész fejezet nagyon sokrétű, a város pusztulásától a világ végéig terjed, és Föglein szerint a 24. vers vindikálja Mózeset és a többi ószövetségi profétát a zsidóság jövőjéről: "Kard élén hullanak el, és fogságba hurcolják őket, a pogány népek közé, Jeruzsálemet pogányok

⁸⁹ Lk 21.

fogják tiporni, míg idejük be nem teljesedik.” A 22. vers pedig egyenesen kimondja, hogy ami még nem teljesedett be a jövendölésekből, az is mind be fog teljesedni az utolsó időkben: *“22 Ezek a bosszú napjai lesznek, hogy beteljesedjék mind, ami meg van írva.”* A “bosszú” pedig jelentheti, hogy a cionisták illetve az Antikrisztus megbosszulják a keresztényeken a kétezer éven át rajtuk esett valós és vélt sérelmeket. Itt meg kell jegyezni, hogy a harmadik Fatimai titok, ha az van benn, amit egyesek sejtenek, csak Jézus fenti jövendölésének megismétlése!

Ezt sokan úgy értelmezik, főleg egyes protestáns felekezetek, hogy Izrael állam létrehozásával, és a jeruzsálemi zsidó templom újraépítésével az idő beteljesedik, és készülhetünk az Antikrisztus, illetve Jézus második eljövételére. Szerintük mielőtt az Antikrisztus elkezd terrorizálni a jókat, azokat a protestánsokat akik “újra születtek,” Isten kiragadja a földről és megóvjva őket a szenvedéstől. Ezért sok protestáns Izraelt támogatja minden eszközzel, hogy Izrael le tudja rombolni a jelenlegi mohamedán templomot, ami a régi zsidó templom helyén áll. Ez a mohamedánok második szent helye, ami pontosan a rómaiak által lerombolt templom helyén áll.⁹⁰

Szent Pál szerint, mielőtt az Antikrisztus jönne, az Egyház egy nagy válságon megkeresztül. Mikor a Miatyánkban imádkozzuk, hogy „Jöjjön el a Te Országod,” sokan nem tudják, hogy mit kérünk. A Katekizmus ezt írja

677 Az Egyház az Ország dicsőségébe csak ezen utolsó Húsvéton át léphet be, melyben követi Urát halálában és föltámadásában.[1190] Az Ország tehát nem az Egyház történelmi diadala által fog beteljesedni[1191] állandóan növekvő fejlődés útján, hanem Istennek a gonosz utolsó támadása fölötti győzelme által.”

Tehát először jön a gonosz utolsó támadása az Egyház ellen. Így az Antikrisztus uralma előtt ezt a támadást kell tárgyalni.

⁹⁰ A Wikipedia szerint, “(...) A fundamentalista keresztények többsége a [Dispensationalista](#) és a Bibliát szó szerinti olvasatát vallja. Így azt vallják, hogy a zsidó államnak helyre kell állnia, mielőtt a második eljövétel megkezdődhetne; a zsidóknak vissza kell szerezniük a bibliai idők Szamária és Júdea országok területeit mielőtt a [világ vége](#) bekövetkezhetne. Ezért támogatják Izrael a szomszédaival szembeni agresszív lépéseit a [Szent Földön](#).^[23] A [keresztény cionizmus](#) neves szónokai, mint [Tim LaHaye](#), [Jerry Jenkins](#), [Pat Robertson](#) és [Hal Lindsey](#) hevesen terjesztik ezeket a nézeteket.
http://hu.wikipedia.org/wiki/Krisztus_m%C3%A1sodik_elj%C3%B6vetele

III. AZ APOSZTÁZIA ÉS AZ EGYHÁZ UTOLSÓ PRÓBATÉTELE

Mark Shea, amerikai apólogista, idén (2011) februárban írt egy cikket az interneten, amire rengeteg választ kapott, ezzel a címmel: „Néhány javaslat, hogyan kell aláásni az uralkodó paradigmát.”⁹¹ Érdekes cikk, azonban sajnos, itt többről van szó, mint paradigmáról. Ez már nem egy rossz paradigma, hanem aposztázia. Mégpedig nem is elszigetelt, itt-ott található hitehagyás, hanem sajnos, az Egyház minden szege-zugát áthatolja ez a füst, amit VI Pál pápa a sátán füstjének nevezett.

Mint olvastuk fentebb, Biffi Bíboros is azt a részt idézi Szolovjev-től, amelyben az Antikrisztus eljövetele előtti időkről írja, hogy „*Tömegek fogják követni, kivéve a katolikusok, ortodoxok és protestánsok egy kis csoportját....*”

III-1 APOSZTÁZIA

Az utolsó időkről a Jelenések könyvében és az ószövetségi próféciaikon kívül, a két legjelentősebb forrás, amivel jelenleg foglalkozunk Jézus Jeruzsálem pusztulásáról szóló szavai közül⁹² azok, amelyek még nem következtek be, tehát az utolsó időkre vonatkoznak, és Szent Pál Tesszalónikiaknak írt levele.

Fentebb idéztük Lukács evangéliumának 21. fejezetét, itt hadd nézzük meg Máté 24. fejezetét:

A templom

1 Jézus kijött a templomból és elindult. Tanítványai odafordultak hozzá, és mutogatták neki a templom köveit. 2 Erre megjegyezte: "Látjátok ezeket? Bizony mondom nektek, nem marad itt kő kövön, amit le nem rombolnának."

Jeruzsálem pusztulásának előképei

3 Amikor az Olajfák-hegyén leült, egyedül tanítványai járultak hozzá, és kérdezték: "Mondd meg nekünk, mikor következik ez be? S mi lesz a jel eljöveteled és a világ vége előtt?" 4 Jézus így válaszolt: "Vigyázzatok, nehogy valaki félrevezessen benneteket. 5 Sokan jönnek majd a nevemben, s azt mondják magukról, én vagyok a Krisztus, és sokakat megtévesztenek. 6 Háborúkról fogtok majd hallani, s háborús hírek fognak keringeni. Vigyázzatok, ne kerítsen hatalmába benneteket a félelem, ezeknek be kell következniük, de ez még nem a vég. 7 Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. Éhínség, ragály üti fel a fejét, és a föld megrendül itt is, ott is. 8 De ez még csak a kezdete a gyötrelmeknek. 9 Szorongatásban lesz részetek, megölnék benneteket, s a nevemért minden nemzet gyűlölni fog titeket. 10 Sokan eltántorodnak hitüktől, elárulják és gyűlölik majd egymást. 11 Számos hamis próféta fellep, és sokakat tévedésbe ejtenek. 12 A gonoszság megsokasodása miatt sokakban kihűl a szeretet, 13 de aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog. 14 Az országnak ezt az evangéliumát hirdetni fogják az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég."

Jeruzsálem pusztulása

15 Amikor majd látjátok a szent helyen az iszonyatos pusztulást, amelyet Dániel próféta megjövendölt - aki olvassa, értse meg! -, 16 akkor, aki Júdeában van, meneküljön a hegyekre. 17 Aki a háztetőn van, ne jöjjön le, hogy kivigye a házából holmiját, 18 s aki a mezőn van, ne térjen

⁹¹ <http://www.ncregister.com/blog/some-suggestions-on-subverting-the-dominant-paradigm/>

⁹² Lk 21, Mt 24.

vissza, hogy elvigye köntösét. 19 Jaj a várandós és szoptató anyáknak azokban a napokban! 20 Imádkozzatok, hogy ne télen vagy szombaton kelljen menekülnötök! 21 Akkora lesz a gyötrellem, amilyen még nem volt a világ kezdetétől mindmáig és nem is lesz. 22 Ha nem rövidülnének meg azok a napok, nem menekülne meg egyetlen ember sem. De a választottak kedvéért megrövidülnek azok a napok.

Az álmessiasok

23 Akkor ha valaki azt mondja: Íme, itt a Krisztus vagy amott! ne higgyétek. 24 Álpróféták és álkrisztusok fognak fellépni, és nagy jeleket és csodákat visznek végbe, hogy megtévesszék, ha lehet, még a választottakat is. 25 Lám, előre megmondtam nektek. 26 Ha tehát azt mondják nektek, hogy kinn van a pusztában -, ne menjete ki, hogy a házban rejtőzködik -, ne higgyétek el! 27 Amint a villám napkeleten támad és napnyugatig látszik, olyan lesz az Emberfiának eljövetele is. 28 Ahol a hulla van, oda gyűlnek a keselyűk.

A Megváltó megjelenése

29 Mindjárt e gyötrelmes napok után a Nap elhomályosul, a Hold nem világít, a csillagok lehullanak az égről, és az egek erői megrendülnek. 30 Akkor feltűnik az égen az Emberfia jele, és a mellét veri a föld minden népe, mert látja, amint az Emberfia eljön az ég felhőin, nagy hatalommal és dicsőséggel. 31 Elküldi angyalait hangos harsonaszóval, s összegyűjtik a választottakat a szélrózsa minden irányából, az ég egyik szélétől a másikig.

A fügefáról szóló hasonlat

32 Vegyetek példát a fügefáról. Amikor hajtása már zsendül és a levelei kibontakoznak, tudjátok, hogy közel van a nyár. 33 Így amikor ezeket látjátok, magatok is megállapíthatjátok, hogy már közel van az ajtóban. 34 Bizony mondom nektek: Nem múlik el ez a nemzedék, míg ezek be nem következnek. 35 Ég és föld elmúlik, de az én igéim el nem múlnak.

Felhívás az éberségre

36 Azt a napot és órát azonban nem tudja senki, az ég angyalai sem, a Fiú sem, csak az Atya. 37 Az Emberfiának eljövetelekor úgy lesz, ahogy Noé napjaiban történt. 38 A vízözön előtti napokban ettek-ittak, nősültek, férjhez mentek egészen addig, amíg Noé be nem ment a bárkába, 39 s jött a vízözön, és el nem ragadta mindnyájukat. Ugyanígy lesz az Emberfiának megjelenésekor is. 40 Akkor, ha ketten lesznek a mezőn, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják. 41 Ha két asszony örül a malomban, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják. 42 Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok. 43 Gondoljatok erre: Ha a ház ura tudná, hogy melyik órában jön a tolvaj, bizonyára virrasztana, és nem engedné, hogy házába betörjön. 44 Legyetek hát készen, mert az Emberfia abban az órában jön el, amelyikben nem is gondoljátok!

A hű szolga

45 Ki a hű és okos szolga, akit ura háza népe fölé rendelt, hogy idejében enni adjon nekik? 46 Boldog az a szolga, ha ura hazatérve ilyen munkában találja! 47 Bizony mondom nektek, egész vagyona fölé rendeli. 48 De ha a szolga hitvány s magában azt gondolja, hogy "Késik a gazdám" - 49 ezért ütni-verní kezdi a többi szolgát, és együtt eszik-iszik a részegekkel; 50 ura egy olyan napon jön meg, amikor nem várja, és olyan órában, amikor nem is sejtí. 51 Kettévágatja és a képmutatók sorsára juttatja. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.

A 10. versben Jézus egy új elemet vezet be: „10 Sokan eltántorodnak hitüktől, elárulják és gyűlölik majd egymást.”

Szent Pál megismételni látszik Jézus jövendölését: az Antikrisztus eljövetele előtt lesz egy nagy krízis, aposztázia, az Egyházban. Napjainkban nagyon keveset hallunk erről a prédikációkban, vagy olvasunk még a katolikus bitbuzgalmi folyóiratokban is.

A páli szövegben a kulcs szó fordítása érdekes. A magyar protestáns fordítás pl. így fordítja a 2Tessz 2,3 verset: „Mert az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytípró, a kárhozat fia.” A Szent István Társulat modern kiadása szerint “előbb be kell következnie az elpártolásnak, és meg kell mutatkoznia a bűn emberének.” Az ugyancsak Szent István kiadású Káldi fordítás (1914) szerint elszakadás. Az angol Douai (katolikus) fordítás az angol apostasy szót használja.

Az aposztázia szó alatt a Katolikus Lexikonban ezt a rövid megfogalmazást találjuk:

*“**aposztázia** (gör. 'elpártolás'): bűn a [→hit](#) erénye ellen. - 1. A katolikus hit teljes megtagadása, [→hittagadás](#) (~ a fide). “*

Ezen kívül van még néhány alkalmazása a szónak, de a lényeg ez: „bűn a hit erénye ellen.” A magyar katolikus bibliafordításban a vershez ezt a magyarázatot találjuk:

„Az apostol itt körülbelül ugyanazt mondja, amit Krisztus hangoztatott (Mt 24; Mk 13), hogy az Egyháznak a világ vége előtt még küzdelmes földi története lesz. Számolni kell azzal, hogy lesz hitehagyás és szakadás az Egyházban, sőt a gonoszság néha nyomasztólag felülkerekedik. Az utolsó időkben ezek a jelek még feltűnőbbek lesznek. A "bűn embere", a "kárhozat fia", az "ellenség" lehet egy ember vagy egy intézmény, ami az Isten-ellenes hatalmat képviseli. Viselkedésének leírása emlékeztet [Iz 14,14](#); [Ez 28,2](#); és [Dán 11,36](#)-ra. A gőg megnyilvánulása végső fokon az önistenítés.

A Katekizmus is megemlíti az aposztáziát: „**675** Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételre, mely sokak hitét meg fogja ingatni, ” bár a szöveg félrevezető. Teljesen kiforgatja Szent Pál jövendölését. A hitben való megingás nem Krisztus, hanem az Antikrisztus eljövetele előtt történik, és nem isteni próbatétel eredménye lesz, hanem az Egyház elleni támadásé. VI Pál pápa szerint ez a *Sátán füstje*, ami a rosszak befurakodásának, és a jók kísértésének és félrevezetésének az eredménye.

A 751. kánon szerint „az aposztázia a katolikus hit teljes elutasítása” (fidei christianae ex toto repudiatio). Ez tehát nem tagadás vagy elszakadás, hanem a hit elutasítása, azaz a vallott és kimondott tanok átértelmezése. A „teljes elutasítás” jogi fogalom, ami nyelvtanilag három értelmezést jelenthet: 1. a tanok **teljességének** elutasítása, azaz mindent átértelmeznek, 2. a **lényeg**et átértelmezve hiszik, vagy 3. **egyes** igazságokat teljesen, mentál rezerváció nélkül elutasítani.

Tehát nem eretnokség, ami egyes dogmák tagadása, és nem szkizma, azaz az egyháztól való elszakadás vagy a pápának való engedetlenség a tanok tagadása nélkül, hanem egyesek egyszerűen nem hiszik, amit mondanak, vagy nem úgy hiszik, ahogy azt az Egyház hagyományosan hitte és tanította. Lényegében bár az aposztázia nem tagadja a természetfeletti rendet, de a tanoknak többé-kevésbé természetes magyarázatot vagy legalább is értelmet ad. Segít ezt megérteni, ha megkülönböztetünk hitet és tudást. Az aposztata tudja, hogy mit tanít az egyház, tudja, hogy mit kell csinálni és mondani, és mondja is meg csinálja is, de nem úgy hiszi

vagy értelmezi, amint ahogy az Egyház 2000 éve tanítja. Ezért nehéz leleplezni őket, vagy vitatkozni velük.

A hagyományos hit Szent Péter levelében írt szavakon alapul: „*hitetek célja a lelkek megmentése*” (1Pt 1,9), és nem az evilági élettel való foglalkozás, annak jobbá tétele. Szent Tamás szerint „*olyan dolgokban, ami észszel elérhető, a tekintélyre való hivatkozás a leggyengébb érv. Azonban teológiai, vagyis Istennel kapcsolatos dolgokban a tekintély a legerősebb érv.*”⁹³ Azaz, racionális dolgokban, vagyis olyan dolgokban, amit érzékszerveinken keresztül, a józan és meg tud érteni és be tud bizonyítani, mint pl. a tudományok, a hit a leggyengébb érv, de Istennel és a természetfeletttel kapcsolatban a tekintély szavára épülő hit a legerősebb, gyakran az egyedüli érv, mert azokat sem érzékszerveinkkel, sem spekulációval, nem tudjuk elérni. Csupán a fentről kapott szóban való hit vezet oda. Tehát a fentről kapott információt vagy utasítást úgy kell elfogadni, értelmezni és hinni, ahogy azt az információadó értette, és abba nem olvashatunk bele, vagy hagyhatunk ki belőle semmit. Az aposztázia az információ eredeti jelentésétől eltérő értelmezés, az információ meghamisítása.

A következőkben az *aposztázia* szót ebben a tágabb értelmezésben használjuk, a hit érénye ellen való bünt, ahogy azt Jézus és Szent Pál is értették.

Így az Egyházon belül lesz a szakadás a hívők és a hit nélküliek, vagy a tévesen hívők illetve az evilági üdvözülésben hívők közt. Ironikusan, az intézmény szakad el a hittől, és a hithez hű keresztények szakadnak majd el a hitehagyott intézményes Egyháztól. Az igazi hívők lesznek a szakadárok, az aposztáták pedig az intézményes Egyházhoz hű tagok.

Itt két kényes kérdést kell felvetni. A Krisztus Misztikus Teste kifejezés jelentése az idők folyamán jelentős változásokon ment keresztül.⁹⁴ Általában Krisztus Misztikus Teste azonosnak tekinthető az Egyházzal. Azonban itt egy rendhagyó, egyedi esettel állunk szemben. Ha az Egyház vezetői, Szent Pál szerint, aposztáziába esnek, a kettőt szét kell választani, mert Krisztus Misztikus Teste nem szakadhat el Krisztustól! Az alábbi bekezdés hivatkozik János evangéliumának egy szakaszára. Eszerint az aposztata levágja magát a szőlőtőről. De az Egyház nem veti ki, legfeljebb nagy ritkán közösít ki egy-egy teológust, aki félremagyaráz egy hittételt. Jelenleg, mint látni fogjuk, az Egyház tele van aposztátákkal, akik rég levágták magukat a Szőlőtőkéről, nem tagjai Krisztus Misztikus Testének, és még sincsenek kiközösítve, mégis tagjai a látható Egyháznak, mint azt Szent Pál a 2Tessz 2,3-ban megjövendölte.

Az angol nyelvű Katolikus Enciklopédia megfogalmazása segít ezt megérteni. Eszerint „*az Egyház egy erkölcsi egység. De az Egyháznak van egy magasabb szintű egysége, így nem csak erkölcsi, hanem misztikus test is. Ezt az igazságot, hogy az Egyház Krisztus Misztikus Teste, és annak minden tagját Krisztus mint a fej, irányítja és vezeti, Szent Pál különböző írásaiban, főleg Ef 4,4-13 fejt ki (ugyancsak lásd Jn 15,5-8). A tant így lehet összefoglalni: A természetfeletti élet, amit Krisztus a szentségek által közvetít, az Egyház tagjait Krisztus Misztikus Testében köti össze.*”⁹⁵

Míg Krisztus Misztikus Teste a **hívők** közössége, az Egyház anyakönyvezett megkereszteltké! A kettő rendszerint átfedi egymást, de nem azonos. Az Egyház tagjait a keresztlevél és az anyakönyvezés tartja össze, a Misztikus Test tagjait „a természetfeletti élet.” Krisztus Misztikus Teste megtartja a hitet, ha a Vatikán és sok pap és püspökök, azaz az

⁹³ ST, I, Q 1, a 8, ad 2

⁹⁴ lásd <http://lexikon.katolikus.hu/K/Krisztus%20misztikus%20teste.html>

⁹⁵ <http://www.newadvent.org/cathen/10663a.htm>

intézményes Egyház jelentős része el is szakad a hittől. Vagy másképp kifejezve, az aposztata katolikusok, legyenek azok papok, püspökök, vagy maga a pápa, lehetnek elismert tagjai az Egyháznak, de holt tagjai Krisztus Misztikus testének. Ugyanakkor azok a másvallású keresztények, akik Istennek tetsző életet élnek, tagjai lehetnek a Misztikus Testnek! A nem keresztények pedig a vágy illetve vérkeresztség által lehetnek tagjai a Misztikus Testnek.

A másik kényes kérdés az aposztaták által bemutatott szentmise. A szentségek érvényes kiszolgáltatásához négy kellék kell, érvényesen felszentelt személy, megfelelő anyag (kenyér és bor), a megfelelő intenció (szándék), és a forma (szavak). Az aposztaták esetében, különösen azok, akik az Egyház „megreformálása” céljából lettek katolikusok, és papok lesznek anélkül, hogy hinnék, amit az Egyház tanít az Eucharisziáról, érvényesen mutatják-e be a szentmisét? Esetleg még vissza lehet menni a papszenteléshez is. Ha valaki mental rezervációval megy papnak, azaz az Egyház megreformálása miatt akar pap lenni és ott karriert csinálni, hogy az Egyház hagyományos hitét aláaknázza, érvényes-e az ilyen személy pappá illetve püspökké szentelése?

XVI Benedek Pápa úgy tűnik, próbál lavírozni a két fél, a hívők és az aposztaták közt, de nem vetette fel a fenti kérdéseket sem mint a Hittani Kongregáció feje, sem mint pápa. Elképzelhető, hogy ő is fél, hogy ahogyan a Fatimai harmadik titok előre jelezte, ő is I. János Pál pápa sorsára jut, akit egyesek szerint eltették láb alól, hogy megakadályozzák a beígért reformjait?⁹⁶ De ha a jelen aposztázia az eszkatológikus kort vezeti be, sikertelen lesz a pápa lavírozása, mert az intézményt alatta, illetve elődei alatt, a hitehagyott aposztaták már lényegileg átvették. Már csak a Második Eljövétel teremt rendet és szünteti meg az aposztáziát.

III-2 XVI BENEDEK ÉS AZ ESZKATOLÓGIA

Itt meg kell említeni egy jelzésértékű eseményt, ami nem rég történt. 2010. október 11-én XVI Benedek Pápa beszédet mondott minden jegyzet nélkül, nem német anyanyelvén, hanem olaszul, egy bonyolult témáról, egy fontos hallgatóságnak. Ez nem egy rögtönzött beszéd, hanem egy kétezer szavas, jól átgondolt és szerkesztett előadás volt, több bibliai idézettel és egyéb hivatkozással. A hallgatóság a Közép-keleti Zsinat volt, 185 püspök és 70 szakértő, akik két hétig a régió missziós és keresztény tanúságtétel kihívásait voltak hivatva tárgyalni. Rendszerint az ilyen előadást előre óvatosan megírják, és szakemberek és tanácsadók ellenőrzik.

Figyelembe véve az esemény fontosságát, az embernek önkénytelenül eszébe jut a szerencsétlenül járt I. János Pál pápa, aki állítólag egy este vacsoránál bejelentette, hogy másnap fontos reformokat vezet be, és másnap reggel 5-kor a házvezetőnő halva találta. Talán Benedek is félt, hogy baleset érheti a Zsinathoz vezető úton, ha leírja beszédét? Vagy hirtelen isteni sugallatra, a Szent Lélektől vezetve beszélt jegyzetek nélkül? Mindenesetre, miután elmondta, amit akart, el lett mondva, és meg lett örökítve, hogy okuljunk belőle.

A Vatikáni Zsinat megnyitásának évfordulójára hivatkozva, azzal kezdte, hogy Máriáról, az Isten Anyjáról (Theotoktós) mint az Egyház anyjáról beszélt. Majd Arisztotelész filozófiáját említette.

Utána beszélt a „névtelen pénzügyi érdekeltségekről, amelyek az embereket rabszolgává teszi, és amelyek már nem emberi lények, hanem egy névtelen hatalom [a sátán?], amelyet emberek szolgálnak, és amelyek által embereket kínoznak, még meg is ölnek. Ezek [az érdekeltségek] romboló erők, amelyek veszélyeztetik a világot.”

⁹⁶ Ez még a lemondása előtt iródott.

Érdekes ezt összevetni XI Pius Pápa Quadragesimo Anno enciklikájának 99-110 pontjaival, ahol a pápa a pénzt a test vérkeringéséhez hasonlítja, és megállapítja, hogy akik a pénzügyeket intézik, a pénz mennyiségének korlátozásával, mintegy a vérkeringés elzárásával, tönkre tudják tenni egy ország gazdaságát, és ennek a hatalomnak birtokában világhatalomra törnek. Ugyancsak emlékeztet Benedek pápa megjegyzése Roosevelttel amerikai elnöknek a Kongresszushoz írt üzenetére, amelyben a bankárokat vádolja, hogy tönkreteszik Amerika gazdasági életét.⁹⁷

A pápa azt is mondta, hogy „*a mi időnkben hatalmasságok és fejedelemségek járnak körbe és parádéznak, mint istenségek, de ezek hamis istenek, amiket le kell leplezni, azok javára, akiknek a reménye az igaz Istenben van.*” Ezek a hamis istenek a névtelen nagytőke, terrorista ideológiák, és a kábítószer. Érdekes, hogy a nyugati sajtó a „capital” szót nem mint tőkét, hanem mint főváros fordította

Majd Benedek megmagyarázza a Jelenések Könyve 12. fejezetét, ahol a Sátán egy folyónyi vizet lövellt ki, amelyet a 82 [81] zsoltár “hamis isteneivel” illetve azok hazugságaival azonosít, „*amelyek uralnak mindenkit, és ki akarják irtani az Egyház hitét. A látszat szerint nincs hova menekülnie ezen áramlatok elől, amelyek úgy adják ki magukat, mint az egyedüli gondolkodásmód, egyedüli életforma. A talaj, amely elnyeli ezeket az áramlatokat az egyszerűek hite, amely nem engedi elseperni magát a folyótól, és megmenti az anyát és a fiát.*”

Hogy biztos legyen, hogy hallgatói napjainkkal kapcsolják össze a próféciát, még egy mondatot idéz, latinul, a zsoltárból: „*Movebuntur omnia fundamenta terrae,*” (És a Föld alapjai megmozdultak).⁹⁸ „*Látjuk napjainkban, hogy micsoda klimatikai problémák vannak, a Föld alapjai vannak veszélyeztetve, de ezeket a mi viselkedésünk fenyegeti. Meginognak a külső alapok, mert bizonytalanok a belső, erkölcsi és vallási alapok. Meginog a hit, amelyből a helyes életmód fakad... Tudjuk, hogy a hit az alap. Végső fokon a föld alapjai nem inoghatnak meg, ha szilárd marad a hit, a valódi bölcsesség* – mondta a színódusi munkát megnyitó, rögtönzött beszédében XVI. Benedek pápa.⁹⁹

Tehát a Szentatya eszkatológiai témákról beszélt, napjainkra vonatkoztatva, megjegyezve, hogy vannak bizonyos hatalmak „*amelyek uralnak mindenkit, és ki akarják irtani az Egyház hitét!*” Tehát a jelen Szentatya maga óv a hitehagyás, azaz az aposztázia folyamatáról. A sátán nem az Egyházat akarja kiirtani, csak a hitet, mert hit nélkül az Egyház nem komoly ellenfél, sőt, még több is, mint szövetséges! A Sátán kezébe akarja kaparintani az Egyház szervezetét és ördögi céljaira használni! És kik mentik meg az Egyházat? „*A talaj, amely elnyeli ezeket az áramlatokat az egyszerűek hite, amely nem engedi elseperni magát a folyótól, és megmenti az anyát és a fiát.*” Az egyszerűek hite, azaz a hívők alkotják Krisztus Misztikus Testét, míg a hitehagyottak alkotják a látható Egyházat, illetve az aposztata Vatikáni bürokráciát és az általuk kinevezett aposztata főpapokat, amelyek egyre inkább a sátán hatalma alá kerül.

És XVI Benedek mindezt nem felolvasta, hanem jegyzet nélkül mondta el. Nagyon érdekes! Mellesleg meg kell jegyezni, hogy XVI Benedek pápának nagyobb szüksége van imáinkra, mint bármelyik pápának Szent Péter óta. Ő az első és egyetlen pápa, aki egy aposztata Vatikáni bürokráciával és a sátán utolsó támadásával áll szemben. Világosan látja, amit a fent

⁹⁷ “Finance control over industry, “lásd <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/index.php?pid=15637>.

⁹⁸ Itt önkénytelenül az egyházi ének jut az ember eszébe: Ments meg engem, Uram, az örök haláltól, Ama rettenetes napon minden bajtól, - Midőn az ég és föld meg fognak indulni, -S eljössz a világot lángokban itélni

⁹⁹ A teljes beszéd, angolul és olaszul, Robert Moynihan kommentárjával, megtalálható:

<http://community.icontact.com/p/insidethevatican/newsletters/christmas/posts/letter-53-2010-synod-apocalypse>

említett Biffi bíboros felkérése a vatikáni lelkigyakorlat megtartására is mutat, hogy mi a helyzet, de nincs hatalma megtisztítani a hatalmas vatikáni bürokráciát a sok hitehagyott elemtől. A próféciáknak be kell teljesedni!

Mikor megdöbbenem idáig jutottam és pont azon tanakodtam, hogy hogyan lehetne ezt a hitehagyási folyamatot jobban megérteni és megmagyarázni, egy vasárnapi prédikáció jött a segítségemre. Az „A” év évközi idő 5. vasárnapján az Evangélium Szent Márk evangéliumából, a föld sójáról és a világ világosságáról volt. A prédikáció arról szólt, hogy minden hívőnek feladata, hogy a föld sója legyen. Ezt a plébános úr azzal vezette be, hogy ha most akarná Jézus megalapítani Egyházát és elmenne tanácsért egy kereskedelmi tanácsadóhoz, az valahogy így válaszolna:

„A vállalkozás ebben a formában szinte lehetetlen. Egyetlen pénzügyi szakértő volt a tanítványok közt, Júdás, a többiek mind tanulatlan emberek, minden üzleti tapasztalat vagy szaktudás nélkül. Egyedüli pozitívum, amit fel tudnak mutatni, erős hit a célkitűzésben. Erre nem lehet egy globális szervezetet alapítani.”

Jézus vállalkozása mégis sikerült, mint azt 2000 éves múltja bizonyítja. Tehát nem kell, hogy a hívő ember teológus legyen ahhoz, hogy Jézusnak szolgálhasson, és föld sója legyen.

Én azonban más tanulságot szűrtem le: a húszadik században, a kapitalista üzletfelfogás, szakmai ki- és utánpótlás, a komputerek és a tudományok századában valaki, talán a sátán sugallatára, a Vatikánban rájött erre az e-világi igazságra, és elkezdtek tömni a Vatikánt, a szemináriumok tanári karait és a püspöki székeket szakértőkkel és pszichológusokkal. A szakértők mindent tudtak, nem vakon, buzgó hittel kezdték építeni Isten országát, hanem professzionális tervek és tervrajzok alapján. Szakemberek sora állt munkába, és kinyitva a 20. századra nyíló ablakokat, a legmodernebb gépeket, komputereket és szakembereket hívták és engedték be, hogy modernizálják Isten országának dűledező épületét. Tehát a HIT helyett jött a szakértelem, a hívők helyett a szakemberek!

Azonban a szakértők és a közben befurakodott „reformálók” csak látható, mérhető, és statisztikailag kiértékelhető dolgokkal tudnak foglalkozni, és kapóra jött nekik a jövődölések bonyolultsága, és a Jézus által be nem váltott jövődöléseket az Egyházra vonatkoztatták, és elkezdtek építeni Isten országát ezen a földön, és elnevezték judeó-kereszténységnek.

Vida Elemér, valamikor Szegedi egyházmegyes pap, 1956-ban Amerikába került, ahol először a mi városunkba (Schenectady, NY) került, és a magyaroknak magyarul misézett és prédikált. Majd önkéntes nyugdíjazása után csatlakozott egy hagyományos, de szakadár „sede vacantis” csoporthoz, akik szerint XII Piusz óta a pápai szék üres, azaz egyik pápa sem érvényes pápa, mert mind eretnokséget tanít, és eretnek személy nem lehet pápa. Később Vidát egy érvényesen szentelt, de szakadár püspök püspökké is szentelte.¹⁰⁰ Bár, Lefebvre érsekkel álláspontjával ellentétben, érvelésüket nem lehet elfogadni, van néhány érdekes meglátásuk. Így például Vida írt egy kis füzetet angolul, amelyben így magyarázza az aposztáziát:

A hit őrzői, a papok, püspökök, és főleg a pápa soha nem engedne be az Egyházba sátáni tévhitet, ha nem lennének ártatlan kinézésű külsőbe bujtatva. De a sátán jó pszichológus. Tudja,

¹⁰⁰ 07/02/1987 J. Elmer Vida (b. in 1912; d. in 1993). Ordained a Roman Catholic priest on xx/xx/1936 in xxxxx, Hungary, by Msgr. xxxxx, the Roman Catholic Bishop of xxxxx. Consecrated a bishop on 07/02/1987 in the USA by Robert Fidelis McKenna, a bishop of the *Latin-Rite Catholic Church*. He served as a bishop in Glemont, New York, for the *Tridentine Latin-Rite Catholic Church* (a/k/a the *Catholic Alliance*), 1987-1993. He resided at Glenmont, New York. A pápai jóváhagyás nélkül szentelt püspökök listáját lásd http://www.tboyle.net/Catholicism/Thuc_Consecrations.html

hogy a modern ember imádja a tudományt és a haladást. A régi autót, a régi ruhát, időnkint becseréljük. Miért ne cserélhetnénk be régi vallásos nézeteket is új, modern, haladó, tudományosnak hangzó eszmékre?

...Így, az aggiornamento jelszava alatt, XXIII János pápa elhatározta, hogy modernizálja az Egyházat is. Így, Vida szerint, a sátán csapdába csalta a pápát, aki nem fogadta meg János apostol tanácsát, hogy nem szabad minden léleknek hinni (1Jn 4,1-3). A „megújulás elve” érvényes az anyagi világban, ahol tárgyak elkopnak, de a vallási igazság soha nem kopik el, az igazság örök, tehát a katolikus hitben és vallásban nincs szükség aggiornamento-ra.

.... Senki sem mentes az ilyen kísértéstől, még a pápa sem. A sátán az első díjért megy, ami, illetve aki, a pápa. Mindent elkövet, hogy a pápát a csapdába csalja. Utána, mivel az Egyház engedelmes a pápának, az Antikrisztus az egész Egyházat hatalmába kerítheti.¹⁰¹

Ez a gondolatmenet vezette Vidát a szakadásba, ahova mi nem követjük őt. De, mint látjuk majd, a pápák kísértését és csapdába esését komolyan kell vennünk. Az is érdekes kérdés lehet, hogy a kiközösített, de a hithez hű püspököknek milyen a viszonyuk Krisztus Misztikus Testéhez? Teológusainknak érdekes lenne ezt tanulmányozni, melyik fontosabb, Jézus tanításához és a hithez való ragaszkodás, vagy a pápának való engedelmesség?¹⁰² Ha megnézzük a felhatalmazás nélkül szentelt püspökök listáját, az olyan hosszú, hogy nem lehet a kérdést többé a szőnyeg alá seperni.

Az ember azt gondolná, hogy ez az aposztázia XXIII János alatt, illetve a Zsinat után kezdődött, azonban ez nem így van. Mikor a konklávé új pápát választott XII Piusz halála után, két konzervatív bíboros, Ottaviani és Ruffini, felkeresték és kérték Roncalli bíborost, hogy ígérje meg, hogy egy általános zsinatot hív össze, ha megválasztják. A két bíboros „a zsinattól remélte, hogy az megállítja az aposztázia terjedését.”¹⁰³ Tehát az aposztázia, illetve a sátáni befurakodás sokkal korábban kezdődött, mint XXIII János pápasága. Sőt, valószínű, hogy már őt is az aposztázia juttatták a pápai trónra.

III-3 A FENOMENOLÓGUSOK GYŐZELME

Egy érdekes könyvről számol be L. Yantsos, valószínűleg maga is egy megtért zsidó. Dietrich von Hildebrand, aki később híres katolikus filozófusként volt ismert, zsidó fenomenológus barátaival, váratlanul és minden magyarázat, megtérés, vagy egyéb nyilvánvaló ok nélkül, beléptek a katolikus egyházba. Yantsos megnevez jó néhány ilyen konvertet, és azt gyanítja, hogy ezek azért léptek be 1914-23 közt, hogy „megreformálják” a katolikus Egyház skolasztikus szellemét a maguk elképzelt ideológiájának megfelelően. Yantsos Hildebrandon kívül megnevezi még Adolf Reinacht, Max Schelert, Edith Steint, and John Österreichert, és azt írja, hogy Alice von Hildebrandtól férjének életrajzában, „Az oroszlan lelke,”¹⁰⁴ még sok zsidó konvertet talált, mind Hildebrand barátait. Ezek közül többen papok vagy apácák lettek. A

¹⁰¹ Father J. Vida Elmer, The smoke of the Antichrist. Magánkiadás, 1983. Az ajánlásban ezt olvassuk: „Jobb információ jobb előkészülést eredményez,” az Antikrisztus eljövételére célozva. Lásd <http://www.the-pope.com/smokeofa.html>

¹⁰² Ha megnézzük az "ECCLESIA DEI" motu propriót, II János Pál vádiratát Lefebvre érsek ellen, a fő vád nem eretnység, hanem négy hithű pap püspökké szentelése, a pápa jóváhagyása nélkül. Ugyanakkor a pápa kinevezettjei közt rengeteg az aposztata püspök és bíboros, de ezt nem veszi észre, ezeket ezeket nem zárja ki, nem függeszti fel. Lefebvre engedetlen volt a pápának, ugyanakkor a pápa által kinevezettek közül sokan engedetlenek Jézusnak, és a híveket rossz útra vezetik!

¹⁰³ Brother Francis of Mary of the Angels of the Little Brothers of the Sacred Heart, JOHN PAUL I THE POPE OF THE SECRET - THE WHOLE TRUTH ABOUT FATIMA, VOLUME IV; <http://www.crc-internet.org/JP1/Fatima4.htm>

¹⁰⁴ Érdekes megjegyezni, hogy Juda törzsének jelképe az oroszlan. Lásd Ter 49:9.

megnevezettek közül egyedül Stein megtérése látszik valódinak. Stein Auswitzban halt meg, és az Egyház azóta kanonizálta.

Fentebb láttuk egy zsidó professzor véleményét, hogy *A zsidó olvasót zavarba ejtik és elijesztik Pál szavai. Bizonyos részleteket a kereszténységen belüli legrégebb zsidóellenesség kiindulópontjának lehetett tekinteni. Talán ez a magyarázata annak, hogy különösen egy évszázad óta, az a számos, különböző irányzathoz tartozó zsidó gondolkodó, aki Jézust Izrael hiteles fiaként re integrálni akarta a judaizmusba,*¹⁰⁵ Elképzelhető, hogy a fiatal zsidó fenomenologista csoport kikeresztelkedése („megtérésről” ebben az esetben nem lehet beszélni), a judeó-kereszténység és az aposztázia ennek a re integráló igyekezetnek az eredménye, és a katolikus hierarchia besétált a csapdába. Szerintem ez a legelfogadhatóbb magyarázata a zsidó-keresztény irányzatnak. A zsidó-kereszténység be akar integrálódni, vagy be akarják integrálni, olvasztani, a judaizmusba, átvenni a zsidó értékrendet, a zsidó evilági üdvözülés fogalmát. Valójában persze ez a Pál által megjósolt aposztáziához vezet.

Österreicher odáig vitte, hogy pap lett, majd a vallástan egyetemi professorra a bécsi egyetemen, ahol egy folyóiratot is alapított, amelynek célja „a zsidó-keresztény viszony javítása” volt. Egész életében a zsidó kérdéssel foglalkozott, és mint teológus és Bea Bíboros tanácsadója, kulcs szerepe volt a Vatikáni Zsinat zsidókról szóló nyilatkozat létrehozásában. Több könyvet írt, köztük egyet „A falak omladoznak – hét zsidó filozófus felfedezi Krisztust,” egy másikat „Híd” címmel, ahol a két vallás közt építendő hidra gondol. Érdekes, hogy majdnem minden munkájában a zsidó szempontot, értékeket, és kultúrát illetve világképet képviselte.

A Katolikus Egyház persze nagy örömmel fogadta, hogy új filozófiai perspektíváikkal valóban „megreformálják” az Egyház több évszázados Tomista illetve skolasztikus filozófiáját. Így mind fényes karriert futottak be, mint „katolikus” filozófusok, és sikeresen hintették el a fenomenológus ideákat, amelyek évtizedekkel később termették meg gyümölcseiket az aposztáziában.

Ezeket a „kikeresztelkedetteket” nem szabad összetéveszteni az őszinte megtérőkkel, kik elfogadják a katolikus vallást, vagy akik a náci időkben politikai okokból léptek be, és nem azért, hogy a katolikus Egyházat megfúrják, re integrálják a zsidóságba. Yantsos ezzel fejezi be írását:

„A Hildebrand életrajz jó képet adott a fenomenológia mint filozófia és a fiatal zsidó fenomenológusok történetéről, és ez a legkorábbi eset, amit meg tudok határozni, az Egyház aláadásának, ami jóval a II. Vatikáni Zsinat, vagy XXIII János megválasztása, sőt, XII Piusz előtt történt.

*Ajánlom a könyvet mindenkinek. Az egészet egy éjszaka kiolvashatod. Befejezed még a reggel előtt, de az éjszaka többi részén álmatlanul fogsz csodálkozni ...”*¹⁰⁶

A fenomenalizmus betörése az Egyházba súlyos következményekkel jár. Kecskés A Bölcsélet Története szerint *„A mai fenomenológia ugyanis nem metafizikai irány, hanem a jelenségek, az adottságok metafizikai szempontoktól s minden előfeltevéstől mentes leírására törekszik, s e szigorúan objektív és egzakt eljárással akarja mind a filozófia, mind a szaktudományok különböző ágait biztos és világos fogalmak birtokába juttatni.”*¹⁰⁷

¹⁰⁵ [MÉRLEG 98/1 TANULMÁNYOK](#), 68-79. COLETTE KESSLER, „SZENT PÁL - ZSIDÓ SZEMSZÖGBŐL.” Teljes, szöveghű fordítás. Forrás: "Études" (14, rue d'Assas, F-75006 Paris), 189-205. Colette Kessler judaisztika professor Franciaországban.

¹⁰⁶ Yantsos, Dietrich „von Hildebrand,” NOR, Szept, 2003.

¹⁰⁷ Kecskés Pál, A Bölcsélet Története, „A fenomenológia és rokon irányok,”

Mivel a „*modernizmust*” Szent X. Piusz pápa elítélte, új nevet kellett találni, ami nem kelti fel a gyanút. Mivel a fenomenológia nem foglalkozik sem metafizikával, sem teológiával, hanem egy ismeretelméleti irány, a sátán sikeresen adta el ezt a mit sem sejtő Egyháznak. Az senkinek nem tűnt fel, hogy a skolasztikus filozófiával ellentétben, a fenomenologista világgépben nincs hely a természetfeletti jelenségek magyarázatának, illetve a jelenségek természetfeletti magyarázatának, így még a hívő egyéneket is az anyagi, látható és tapintható világgép felé irányítja, ezzel megadja a filozófiai alapját a judeó-keresztény világgépnek, ahol az evilági Isten országának építése az Egyház fő célja.

Maga a fenomenológia tulajdonképpen nem is egy meghatározott filozófia, meghatározott elvekkel és tanokkal, hanem egy filozófiai mozgalom, amelynek majdnem annyi változata van, ahány fenomenologista filozófus.¹⁰⁸ Bizonyos értelemben a fenomenológia név egy gyűjtő fogalom, amely sok filozófus egyéni filozófiáját foglalja magába. Így a fenomenológia nem nagyon viszi előre a világ és/vagy az igazság megismerését és megértését, ami a filozófia tulajdonképpeni feladata. Azonban arra jó, hogy aláássa a meglévő filozófiai rendszereket, mint például a tomista-skolasztikus filozófiát, ami az Egyház hivatalos filozófiája volt.

Ezzel magyarázható a hit gyengülése: a fenomenológusok nem tagadják a katolikus tanokat, csak a hitet átértelmezik a fenomenalista, illetve a zsidó világgép szerint, ahogy ezt Kessler megírta. Ugyanakkor a fenomenológisták nem is materialisták. Ők csak a jelenségeket, a külső látszatot tanulmányozzák, és arról nem beszélnek, hogy mi van a jelenségek mögött, anyag, szellem, vagy egy nagy üresség?

A „*minden előfeltevéstől mentes*” elv bevezette még az Egyház tanításába is a relativizmust, amit főleg Benedek pápa ostromoz, mikor felhívja a figyelmet a relativizmus terjedésére egész Európában.

A sátán briliáns stratégista. Kiválasztott néhány briliáns zsidó fiataalt, akik a zsidó kultúrában nőttek fel, és az Egyházat még mindig ellenségnek látták, mint valamikor a Jézust keresztre feszítő farizeusok, vagy legalább is lehetőséget véltek látni a kereszténységet visszahozni a zsidó vallási és kultúrkörbe. Ezért a sátán rávette őket, hogy nyílt támadás helyett furakodjanak be, mint reformálni akaró filozófusok, és bentről építsenek hidat, ahogy például Österreicher próbálkozott, elég sikeresen, hogy az Egyházat közelebb hozza a zsidósághoz, és annak evilági célkitűzéseire. Mint zsidók, esetleg cionisták, ebben a megtévesztésben nem láthattak semmi bűnösöt, főleg, ha hitték, hogy a cél szentesíti az eszközt.

A csoportosan áttért fiatal zsidó filozófusoknak sikerült „modernizálni” az Egyházat, de az ő eszméik szerint. Olyan jól játszották szerepüket, hogy senki nem vette észre, hogy esetleg a trójai faló szerepét töltötték be. Mivel nem tagadtak egyetlen dogmát sem csak átértelmezték őket, kilúgozva a természetfeletti hitet, mindenkinek imponált, hogy a fenomenalizmus ennyi intelligens zsidót elvezetett Krisztushoz. Nem is sejtették, hogy megannyi báránybőrbe bújó farkast engedtek be a nyájhoz.

Az összeesküvés illetve befurakodás sikerült. Az áldozat nem csak, hogy nem vette észre, hogy megrabolták az igaz hittől, hanem együtt tapsol a rablókkal! Itt meg kell még jegyezni, hogy Alice von Hildebrand is valószínűleg inkább áldozat volt, akit naivan magával ragadott a

¹⁰⁸ „Phenomenology,” The Cambridge Dictionary of Philosophy, 1995, 578-9 o.

lelkesedés a sok megtért fiatal zsidó filozófus megtérése miatt. Csak akkor lehet ezt észrevenni, ha a hagyományos hit szemüvegén keresztül vizsgáljuk az utóbbi évtizedek fejleményeit.

Sokan állítják, hogy II. János Pál is fenomenalista volt! Ha az internet keresőbe beütöd „John Paul fenomenalism,” tucatjával kapod a különböző írásokat, amelyek ezzel foglalkoznak. János Pál szeminarista korában a fenomenológia csúcspontját élte, és ő is nem skolasztikus vagy Tomista filozófiát tanulhatott, hanem valami fenomenológiával fertőzöttet. Karol Wojtyła 1953-ban írt teológiai doktori disszertációja Max Scheler rendszerének etikai vonatkozásával foglalkozott.¹⁰⁹ Max Scheler Hildebrand köréhez tartozott, és egyike volt a kikeresztelt, az Egyházat megreformálni akaró zsidó fenomenológusoknak, akit Alice Hildebrand meg is említ az Oroszlán lelke című, férjéről szóló életrajzban. Egy lábjegyzetben Alice azt is megírja, hogy Scheler nem ment át a judaizmusból való igazi megtérésen mikor megkeresztelték és egyiküknek sem voltak katolikus barátaik, akik befolyásolhatták volna őket. Tehát elképzelhető, hogy megkeresztelkedése csupán stratégia volt, befurakodni az Egyházba. Ez sok mindent megmagyaráz abból, ami az utóbbi évtizedekben történt az Egyházon belül, beleértve János Pál viselkedését és teológiáját.

Egyébként Kecskés szerint *„Élete utolsó szakában Scheler sokoldalú, de nyugtalan, önmagával vívódó lelkét a vitális életszféra jelentősége köti le s egy evolucionista-panteista metafizika körvonalai rajzanak fel előtte.”*

Hogy János Pálnál a fenomenológia nem egy fiatalkori naiv próbálkozás volt, bizonyítja, hogy a Zenith vatikáni tudósítója szerint *”John Paul újra élte fiatalkori intellektuális életének szenvedélyét,”* mikor fogadta az Amerikában székelő Világ Fenomenológista Intézet küldöttségét. Így emlékezett meg a filozófiai mozgalomról: *„Köszönöm Istennek, hogy megengedte részt vennem ebben az érdekesítő kezdeményezésben, kezdve diák és tanáréveimmel, és még azután is, életemnek és pasztorális szolgálatomnak különböző szakaszaiban.”*¹¹⁰ Ez persze nem jelenti, hogy II. János Pál rossz vagy rosszindulatú pápa volt, csupán azt, hogy korának gyermeke volt, és észre sem vette a fenyegető, Egyházba beáramló „sátáni füstöt,” amit VI Pál észrevett, de egyikük sem tett semmit, hogy azt kizárja, mert nem tudta, hogy honnan jött. Még XII Piusz sem vette észre, mivel az ő korában még nem érett be a fenomenológia, illetve a fenomenológiának álcázott, Österreicher féle „hídépítő” eszmék gyümölcse. Ez XXIII. János alatt, illetve a Zsinat után érett be úgy, hogy az észrevehető legyen. Legnyilvánvalóbb gyümölcs persze a Nostra Aetate nyilatkozat volt, ami szükségesnek látszik a jövődölések beteljesedéséhez, az Egyház keresztire feszítéséhez, az aposztáziához! Sajnos, mostanáig nem világosodott ez meg, és csak most mutatja meg Isten, hogy milyen közel van a vég.

Amint Vida írta, az aggiornamento jelszava alatt, XXIII János pápa elhatározta, hogy modernizálja az Egyházat, ez a modernizálás a fenomenológusok által javasolt „modernizálást” is magába foglalta, ami megnyitotta az ablakokat, ahol a sátán füstje először csak beszivárgott, de most már teljes erővel beáramlik, sőt fojtó füstje kibírhatatlan lett. Tehát a 20. század végére minden építőkocka helyén volt a nagy aposztázia megvalósulására. Imádkozzunk, hogy a jelenlegi pápa ezt észrevegye, és megfékezze, vagy legalább is segítse a híveket, hogy sikeresen helytálljanak a sátán, illetve az Antikrisztus kísértéseivel szemben.

¹⁰⁹ A Disszertáció teljes címe: ““Evaluation of the Possibilities to Construct Christian Ethics Based on the System of Max Scheler.” Lásd Zenith.org, 2003, március 24.

¹¹⁰ U. o.

Mivel a régi módszer kétezer év alatt nem teremtette meg Isten országát a földön, figyelmen kívül hagyva, hogy Isten Országá csak a Második Eljövétel UTÁN alakul ki, nagy sikere van ennek a modern irányzatnak. A tömegekben, az Istenben és a túlvilágban való hitet becsérték a tudományokban és szakismeretekben való hitre, és a láthatatlan túlvilág helyett a figyelem erre a világra összpontosul. Sőt, mint látjuk majd, egyesek, akik magas pozícióban voltak, még a hagyományos istenfogalmat is megmásították, és nem abban az Istenben hisznek, akiben mi, és az Egyház hitt, kétezer éven át.

Így került először néhány „szakember,” vagy fenomenológus filozófus és teológus vatikáni kulcspozíciókba, majd lejjebb és lejjebb, a püspököktől egész a diakónusokig, a megfertőzött szemináriumokban képzett szakemberek, mint Karol Woytila is, töltik be a fontos pozíciókat, akik fúják a teológailag látszatos szavakat és frázisokat, de nem a természetfelettire alkalmazzák.

T. Boyle szerint, *Manapság gyakran halljuk, hogy legtöbb katolikus nem tudja, és főleg nem hiszi, az Egyház tanítását az Eucharisziáról. A Modernisták [illetve a fenomenológisták] persze, utálják a "átváltoztatás" szót, és ha megkérdezzük, hogy hisznek-e benn, azt válaszolják, hogy a szó annyira a középkori skolasztikus filozófiára emlékeztet, hogy az ma [a fenomenológia korában] már nem használható.*

Inkább, a régi ariánusokhoz hasonlóan, olyan kifejezéseket használnak, amelyek teljesen ortodoxnak tűnnek, de könnyen megengednek olyan fenntartásokat, amelyek teljesen értelmetlenné teszik, amit mondanak.

Az "igazi jelenlét" tökéletes példa. Igazi jelenléte minek? Vagy Kinek? Milyen értelemben?

*Még az Új Kor panteista pogányai is használhatják ezt a kifejezést. Ugyanis ők azt hiszik, hogy Isten mindenütt jelen van mindenben.*¹¹¹

Végül az egyszerű hívek is a szakmailag legkiválóbb tervek és magyarázatokat kapják, és így csapják be a tömegeket is, Isten országának építésébe ezen a látható világon, ahol kézzelfoghatók az eredmények, és azokat lehet mérni, összehasonlítani, év végén zárlatot készíteni, mint minden sikeres üzleti vállalkozásnál. Közben a tragédia az, hogy a hívek száma tragikusan csökken. Phil Lawler katolikus apologetista szerint ma Amerikában a keresztények tíz százaléka „volt katolikus,” katolikusnak anyakönyvezett de az Egyházat elhagyó személy. Ha ez egy vallást alkotna, ők lennének Amerika harmadik legnagyobb vallása!¹¹²

Így, talán a legfontosabb magyarázat a széleskörű aposztáziára a fenomenalista filozófia és filozófusok és köztük a szabadkőművesek beengedése illetve betörése majd beözönlése az egyházi körökbe.

Jézus példabeszéde az özvegyasszony hitéről, aki nem hagyta békén a lusta bírót, ezzel a kérdéssel végződik: „Mikor az Emberfia visszajön, fog hitet találni a világban?”¹¹³ Sajnos, a válasz az lesz, hogy „nem sokat.” Benedek fent idézett beszéde szerint, a hit az egyszerű

¹¹¹ <http://www.tboyle.net/Catholicism.html>

¹¹² Phil Lawler, „Father Reese on accountability,” <http://www.catholicculture.org/commentary/otn.cfm?id=795>

¹¹³ Lk 18,8

embereknél, a híveknél és az alsó egyházi hierarchiában marad meg, mert a felső klérus nagy része már elhagyta az igaz hitet.

III-4 II. JÁNOS PÁL PÁPA

Itt először is tisztázni kell egy fontos kérdést. Hogyan viszonyul az Egyház magasabb köreinek az aposztáziájához a pápa tévedhetetlensége? A Szentlélek csak a pápa ex katedra, azaz hivatalos tanító hivatalában védi a tévedésektől. Hogy egy kijelentés ex katedra legyen, annak bizonyos feltételek kelljenek,¹¹⁴ és legtöbb pápa a szentté avatáson kívül soha nem tesz ex katedra kijelentést, azaz dogmatikai meghatározást, amely az egész Egyházra vonatkozik.

Tehát a tévedhetetlenség nem jelenti azt, hogy amit a pápa lelke mélyén hisz, az is tévedhetetlen, vagy a szavaknak milyen jelentést ad, ahogy nem védi a pápát a rossz hitből fakadó rossz egyházpolitikától vagy rossz adminisztrációs döntésektől és rossz püspökök és kardinálisok kinevezésétől, sőt, még a személyes bűnöktől és tévedésektől sem, amennyiben nem ex katedra nyilatkozik. Még a rendes Tanító hivatal, például a katekizmus sem tévedhetetlen, kivéve, amikor definiált dogmákról van szó. Tehát a sede vacantisták, akik szerint Szent Péter széke üres, tévednek, amennyiben a tévedhetetlenséget kiterjesztik mindennapi kijelentésekre. A tévedhetetlenség azt sem jelenti, hogy a pápa, legyen az XIII János, vagy II. János Pál, kíséretével együtt, automatikusan, nagy diadalmenetben vonul be Isten színe elé, ahogy a francia filozófus, Jean Guitton figyelmeztetette II János Pál pápát, mint látni fogjuk.

Ami a kanonizálást, azaz a szentté avatást illeti, a szentté avatás sokak szerint egyetemes ex katedra tétel, amely az egész Egyházra vonatkozik tehát tévedhetetlen, mások szerint nem, mert tényt állapít meg, és nem kinyilatkoztatott igazságot, de a boldoggá avatás semmiképpen nem, ugyanis az nem az egész Egyházra vonatkozó kijelentés, hanem megengedi, hogy egyes helyeken az illetőt szentként tiszteljék. Így például XXIII János és II János Pál boldoggá avatása¹¹⁵ bár sok hívőt megbotránkoztatott, mivel XXIII János egyedüli maradandó hagyatéka az aggiornamento mellett az átkos Keleti Politika, II JP alatt pedig az aposztázia mély gyökereket vert, sokak szerint érthetetlen, nem vonja kétségbe a pápa tévedhetetlenségét. De ha XXIII Jánost vagy II János Pált szentté avatják, akkor sokak szerint valami baj van az Egyházban, és szerintük az az Antikrisztus munkája lesz! Az azt jelentené sokaknak, hogy a „judeó-keresztények” azaz az aposztáták győztek a pápaság felett, az Egyház visszaintegrálódott a zsidóságba, amit a Szent Lélek nem engedhet meg, hogy tartós legyen. Ebben az esetben már csak a Misztikus Test képviseli Jézus igaz Egyházát. Mindenesetre, az aposztáták megkapták az első két boldoggá avatott pápát.

¹¹⁴ Lásd Katekizmus, 890 A Tanítóhivatal küldetése kapcsolódik annak a Szövetségnek végleges jellegével, melyet Isten Krisztusban népével kötött; Istennek oltalmaznia kell népét az eltévelyedésektől és fogyatkozásoktól, és objektív lehetőségét kell biztosítania arra, hogy az igaz hitet tévedések nélkül tudja vallani. Így a Tanítóhivatal pásztori feladata virrasztani afölött, hogy Isten népe megmaradjon a igazságban, amely megszabadít. E szolgálat betöltésére ajándékozta meg Krisztus a Pásztorokat hit és erkölcs dolgaiban a tévedhetetlenség karizmájával. E karizma gyakorlása több módon történhet:

891 "A római Pápa, a püspöki kollégium feje hivatalból rendelkezik a tévedhetetlenséggel, amikor mint az összes Krisztus-hívő legfőbb pásztor és tanítója, aki megerősíti testvéreit a hitben, hit vagy erkölcs kérdésében végérvényes tételt hirdet ki (...). Az Egyháznak ígért tévedhetetlenség megvan a püspökök testületében is, amikor Péter utódával együtt gyakorolja a legfőbb Tanítóhivalt", főként egyetemes zsinaton. [425] Amikor az Egyház legfőbb Tanítóhivatala segítségével "a hit tárgyául" valamit "mint Istentől kinyilatkoztatott igazságot" [426] és mint Krisztus tanítását előad, a hívőknek "az ilyen határozatokat hívő engedelmséggel kell fogadniuk". [427] E tévedhetetlenség "arra a körre terjed ki, ami az isteni kinyilatkoztatás letéteménye". [428]

¹¹⁵ A magyarázatot lásd később.

A nagy sietség ennek a két pápának a boldoggá avatásával a történelmi hagyománnyal nagyon ellentétes,¹¹⁶ ezért kicsit időzni kell ennél a kérdésnél. Szentté avatásnál két szempontot kell szétválasztani, elismerni az erények hősi gyakorlását, és az illetőnek példaképül való kiemelését.¹¹⁷

A Szentek Ügyei Kongregáció előző Prefektusa, José Saraiva Martins bíboros, a boldoggá avatás előtt ezt nyilatkozta a Zenit hírszolgálatnak:

„Wojtyła Károly boldoggá avatása örvendetes esemény, mert őt nagyon szerették, hívők és nem hívők egyaránt.” Megmagyarázta, hogy „a csoda elismerése ‘a pecsét,’ hogy Isten tiszteli azoknak a férfiaknak és nőknek a munkáját, akik hősiiesen gyakorolják az Evangéliumhoz való hűséget. Egyeseknél, mondta a bíboros, a hősiesség a mártírságig terjed, ... bármilyen életkörülmények közt.”¹¹⁸

Először is, a boldoggá avatáshoz szükséges csodát, ami megpecsételte a boldoggá avatást, hamarkodva fogadták el, és a jelek vannak, hogy a betegség visszatért. Egy francia apáca Parkinson betegségben szenvedett, amit határozottan csak boncolással lehet megállapítani, Egy esti imádság után gyógyulást tapasztaltak. Azonban tavaly a *Rzeczpospolita* lengyel újság szerint jelek vannak, hogy a betegség visszatért, tehát nem volt igazi csoda. 119

Miért siettek mégis a boldoggá avatással, ahelyett, hogy vártak volna egy autentikus csodára? *„Mert őt nagyon szerették, hívők és nem hívők egyaránt.”* Azonban népszerűség nem elfogadható ok a boldoggá vagy szentté avatáshoz. Nézzük tehát az erények hősi gyakorlását. A bíboros egyedül az „Evangéliumhoz való hűséget,” és valószínűleg a Hegyi Beszédet érti ez alatt, ami a judeó-kereszténység szerint az Egyház fő alaptétele.

Érdekes az utolsó három szó, *bármilyen életkörülmények közt*. Tehát hogy hogyan töltötte be egyházfői hivatását, azt nem kellett figyelembe venni. A Kanonizálás céljának, azaz mint mintakép állítás más, későbbi pápák elé, teljes figyelmen kívül hagyása. Ha mint egy falusi, családos tanító, vagy esetleg plébános halt volna meg Wojtyła Károly, ugyanilyen életszentséggel, lett volna belőle boldog, néhány rövid esztendő alatt? Bizonyára nem. Mint pápa lett népszerű világszerte, még a nem-hívők közt is, bár mi volt is pápaságának eredménye.

Egyébként János Pál még életében, pápaságának 25. évfordulóján életművét elemző tanulmányt készített a XPSS, amit megküldött minden bíborosnak, amelyben többek közt a pápa ökumenikus egyházpolitikáját kritizálják. Majd a boldoggá avatással kapcsolatban egy, a XPSS-hez közelálló történész is elemezte János Pál életművét, és ő is hasonló végeredményre jutott.¹²⁰ Azonban ne hogy valaki azt higgye, hogy ők sértődöttségből kritizálták a halott pápát illetve a boldoggá avatást, az alábbiakban függetlenül saját kutatásom, illetve fenti sugalmazás alapján, megvizsgáljuk II. János Pál életének illetve pápaságának néhány mozzanatát.

¹¹⁶ [Boniface II](http://www.newadvent.org/cathen/12272b.htm) (530-32), az 55. pápa után, II. János Pál pápáig bezáróan, másfél millennium alatt, a több, mint 200 pápából 26 szentet találunk, és 11 boldogot. L. <http://www.newadvent.org/cathen/12272b.htm>

¹¹⁷ Catechism, #828.

¹¹⁸ VATICAN CITY, JAN. 16, 2011 ([Zenit.org](http://www.zenit.org)).

¹¹⁹ **“A Miracle Open to Doubt,”** A Statement of Reservations Concerning the Impending Beatification of Pope John Paul II, <http://www.remnantnewspaper.com/2011-0331-statement-of-reservations-beatification.htm>. A tiltakozást több százan aláírták, a világ minden tájáról.

¹²⁰ Excerpts from the book by Fr. Patrick de La Rocque, “John Paul II: Doubts about a beatification” (Angelus Press) <http://www.dici.org/en/documents/excerpts-from-the-book-by-fr-patrick-de-la-rocque-john-paul-ii-doubts-about-a-beatification-angelus-press/>

Már volt szó II. János Pál pápával Vittorio Messori által készített interjúról. Itt most két kulcskérdés illetve válasz érdekes. Meg kell jegyezni, hogy az angol fordításból dolgozok, tehát lehet, hogy a magyar fordítás valamiben eltér az általam fordított szövegtől, de megpróbálom híven visszaadni az angol szöveget.

Nézzünk az első példát. Kérdés illetve a fejezet címe: „Létezik örök élet?” és ez a kérdés *„Úgy tűnik, hogy az Egyház az utolsó húsz évben több dokumentumot adott ki, mint az előző húsz évszázadban. Mégis, egyeseknek úgy tűnik, hogy ez a szószátyár („loquacious”) Egyház csendben van arról, ami a legfontosabb: az örök élet. Szentatya! Létezik még a mennyország, tisztító tűz, vagy pokol? Miért van az, hogy egyházi személyek vég nélkül beszélnek napi témákról, de alig hallani őket, hogy megemlítenék az örökkévalóságot, az Istennel való végső egyesülést, ami, ahogy a hit hirdeti, az ember hivatása, végzete, és végső célja?”*

Válaszában a pápa bizonygatja nyolc oldalon át, hogy a vatikáni zsinaton igen is beszéltek a természetfeletről, azt is elismeri, hogy ezek a kérdések csak nagyon halványan („faintly”) vannak jelen a szokásos prédikációkban („traditional preaching”) de soha nem ad választ a kérdés lényegére, hogy miért nem beszél róla többet az Egyház az utóbbi húsz évben? Csupán az utolsó mondata vonatkozik egyenesen a kérdésre, de az sem ad egyenes választ. Ezzel fejezi be a választ: *„Az Egyház még mindig tudatában van („has awareness”) az eszkatológiának. Még mindig vezeti az embert az örök életre. Ha az Egyház ezt abbahagyná, hűtlen lenne hivatásához, az új kovenanthoz, amelyet Isten, Jézus Krisztus által, készített az Egyházzal.”* A kérdező szerint pont ez a probléma. Úgy tűnik tehát, hogy az Egyház, egyre inkább, „hűtlen hivatásához.” Azonkívül a „tudatában van” nem azonos a hittel. Az ateista is tudatában van, hogy sokan hisznek Istenben! Ez veszélyes játék, mert Jézus felállította a szabályt: „Aki nem hisz, elkárhozik!” (Mk 16,16).

A másik ide kívánczó kérdés a hit hasznosságát illeti. Messori kérdése: „Manapság sokan, akiket a pragmatizmus vagy utilitarizmus (gyakorlatiasság és hasznossági elv) informált, vagy félre informált, látszanak kérdezni: 'Végeredményben mi a haszna a hívésnek? Ad a hit valami többletet? Nem lehetséges becsületes életet élni anélkül, hogy az ember komolyan vegye az evangéliumot?’”

János Pál, úgy tűnik, hét oldalon, megint mellébeszél! Először megjegyzi, hogy „a hit hasznossága nem hasonlítható össze semmiféle jóval, még csak erkölcsi jóval sem,” ami igaz. Majd folytatja, „mondhatnánk, hogy a hit alapvető hasznossága pontosan az a tény, hogy az ember hisz és bízik önmagában.” Majd ír az ember méltóságáról, a szabad akaratról, zsinati dokumentumokról, melyek garantálják az embernek, mint társas lénynek a szabad kutatás és döntés fontosságát. Majd ad egy másik választ: „a hit hasznossága lényegében abban áll, hogy a hit által az ember értelmes természetének javát szolgálja.” Tehát a válasz egyértelműen emberközpontú. Ismét, egy ateista is tudna ilyen választ adni.

Mi lenne a hívő katolikus válasz? Az ember értelme képes felismerni érzékszervein keresztül a tapasztalható világot, de a nem tapasztalható, természetfeletti világ csak a hit által hozzáférhető. Mint halhatatlan lélekkel rendelkező lények, akiknek végső sorsa az örökkévalóság, hasznos előre természetfeletti ismereteket szerezni, főleg arról, hogy hogyan kell odajutni. De a pápa válaszában egyetlen egyszer sem szerepel a természetfeletti realitás, mint ha ő sem hinne benn. Úgy tűnik, eszébe sincs idézni Jézust, hogy „aki nem hisz, elkárhozik!” Kell ennél fontosabb érv, hogy miért (és MIT) higgyünk?

A hit értéke a természetfeletti világban mutatkozik legtisztábban Ha a „messiás-várás” elvet alkalmazzuk, azaz, hogy a várás, várakozás, előkészít a beteljesedésre, akkor a természetfeletti valóságban való hit is elősegít az Istennel való egyesülésre, Isten színéről színre való látásával. Ha pedig valaki nem hisz az örök életben, és halála után tisztán látja és tapasztalja, hogy van örök élet, teljesen felkészületlenül néz szembe az örökkévalósággal, és úgy járhat, mint a példabeszédbeli vendég, akit az utcáról hoztak be a szolgák, de nem volt rajt esküvői ruha. A király a szolgákkal megkötötte az ember kezeit, és kidobatta a sötétségbe, mert „sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak.”¹²¹

Természetesen más kérdésekre adott válaszokban lehetnek részek, amelyek ezekre a kérdésekre is vonatkoznak, azonban a két kérdésre adott válaszok egyértelműen mutatják, hogy II. János Pál szókincse magába foglalja az összes vallással kapcsolatos szót, de hite gyenge alapokon áll. Hivatalból, írásban, önként válaszolt meg a kérdésekre, feltételezhetően legjobb tudása és hite szerint, de válaszai nem kielégítőek, nem azt a hitet képviselik, amit az Egyház két ezer éven át vallott, és ami az üdvözüléshez szükséges. Ez olyan, mint amikor a diák hazaviheti a vizsgakérdést, és akkor hozza vissza, amikor akarja. A Szentatyának rendelkezésére állt a Vatikáni könyvtár, a világ összes teológusa, és mégis elfogadhatatlan válaszokat adott kulcskérdésekre!

Jean Guitton egy híres francia katolikus filozófus volt, és 1995-ben adott egy interjút, amiben a következő párbeszéd hangzott el:

Kérdés: Ön barátja volt XXIII. János és VI. Pál pápáknak, és részt vett a II Vatikáni Zsinat munkájában. Ma lát egy pápát [John Paul II] aki szenved, mintha rövidesen itt hagyna bennünket. Utolsó könyvéből egy levél hiányzik: egy levél János Pál utódjához.

Válasz: Abban leírtam volna az ideális pápa képét. Véleményem szerint a mostani pápa sokat beszél az emberről. Ha én pápa lennék, én Istenről beszélnék. János Pál oly sokat beszél emberi jogokról és demokráciáról... Gondolhatna arra a napra, amikor elhagyja ezt a világot és Isten ítélőszéke előtt áll.

És ami utódját illeti, legyen az fehér, fekete, vagy sárga, szeretném, ha olyan ember jönne, aki nem fél majd a közvéleménytől, és az embereknek Istenről beszélne.¹²²

Érdekes, hogy a két pápa barátja II. János Pál lelki üdvéért aggódik, mikor az majd Isten előtt ad számot munkájáról! És ez a pápa boldoggá lett avatva!

Ugyancsak érdekes, Benedek pápa mintha megkapta volna Guitton soha meg nem írt levelét, vagy mintha II. János Pál helyett válaszolna Messori kérdésére. 2010. április 19-én, a reggeli misén beszédében megjegyezte, hogy a kereszténység a végső cél nélkül csak egy töredéke az igaz vallásnak.

„XVI Benedek szerint a keresztényeknek túl kell lépniük bizonyos félelmen, hogy az örök életet mutassák be, mint Jézus követésének a célját. Ennek az útnak a célja az örök élet Jézussal közösségekben, az Atya jobbján. Manapság gyakran félünk, hogy az örök életről beszéljünk. Beszélünk dolgokról, amelyek hasznosak ezen a világon, megmutatjuk, hogy a kereszténység is segít jobbra tenni a világot, de nem merjük kimondani, hogy a cél az örök élet... Újra meg kell

¹²¹ Mt 22,10-14.

¹²² Jean Guitton, "Guitton, lettere per l'Aldila," interview granted to Ulderico Munzi in *Corriere della Sera*, February 9, 1995, http://www.traditioninaction.org/ProgressivistDoc/A_049_GuittonJP2.htm

*értenünk, hogy a kereszténység egy töredék ha nem merjük kimondani ezt a célt... Csak az örök élet hatalmas perspektívája adja vissza a kereszténység teljes jelentőségét.*¹²³

Hasonlítsuk össze ezt a bátor álláspontot János Pál fenti, semmit mondó válaszaival.

Ez a láthatatlan aposztázia azt jelenti, hogy egyrészt sokan nem hisznek, vagy nem úgy hisznek abban, amit mondanak és tanítanak, ahogy azt hagyományosan hinni kell. Másrészt a túlvilági életről megfeledkezve, ezen a földön keresik Isten Országát. Még ha a „katolikus” Hiszekegyet vagy Miatyánk-t imádkozzák is, azt vagy protestáns, vagy modernista, vagy éppen zsidó értelemben gondolhatják. Ha a Miatyánkban imádkozzák, hogy „jöjjön el a Te Országod,” ők inkább a jóléti államra gondolnak, mint az igazi Isten Országára. Így írásaikból, prédikációikból, nem mindig tudjuk megállapítani, hogy aposztaták-e. Eljött a kor, amikor néha úgy tűnik, hogy több a béres, mint a jó pásztor, több a báránybőrbe bújt farkas, mint a juhokat őrző puli kutya. Sajnos, ma a sorok közt kell olvasni, és segít Jézus tanácsa a gyümölcsfákról, azaz: a gyümölcszeiről ismerjük fel őket. LeFebvre érsek ezt észrevette, és kiközösítés lett a jutalma.

Ez nem jelenti, hogy ezek mind gonosz emberek. Vannak befurakodott, gonosz, szubjektív aposztaták, akik szándékosan és tudatosan nevelik félre az új generációt, de a tömegek, beleértve a fiatal generációs papokat és diakónusokat is, félre lettek nevelve, és őszintén meg vannak győződve, hogy az ő hitük az igaz hit. Bebeszélyték nekik, hogy a Zsinat új korszakot teremtett, és az Egyház feladata ezen a földön megteremteni egy igazságos társadalmat. Isten nem fogja egyformán megítélni a kettőt. Az ártatlant talán felmenti, de nem valószínű, hogy azok, felkészületlenségük miatt, teljes valójukkal fogják élvezni Isten látását. Azonban a Katekizmus szerint, „*Akkor elítéltetik a **bűnös hitetlenség** (én kiemelésem), mely semmibe vette az Istentől följánlott kegyelmet.*” (678) Jézus szerint az ilyen embernek, aki a hívőket megbotráncoztatja, jobb lenne, ha malomkövet kötnének a nyakára és tengerbe dobnák. (Mt 18,6, Mk 9,41, Lk 17,2)

Van egy ismerősöm, ő is nyolcvanhoz közel jár, nagyon becsületes és buzgó diakónus, aki életében vegyész mérnök volt, és nyugdíjazása előtt, mint jó katolikus, diakónus lett. Őt már teljesen a zsinat utáni, a modernista teológia szellemében nevelték. Jó szándékú ember, imádkozza az előírt breviáriumi imákat, előfizet és olvas liberális katolikus folyóiratokat, amiket tanárai ajánlottak, szubjektívan ő is hívő katolikus, de objektívan nézve, ő is aposztata. Őszintén hisz abban, amit tanítottak neki, de ez nem az igaz hit. Ez áll sok fiatal papra is, akik őszintén hiszik a modernista vagy judeó-keresztény tanokat, mert erre nevelték őket. Nekik eszükbe se jutna, hogy félre nevelték illetve félrevezették őket aposztata tanáraik és előljáróik. Ezeknek például eszükbe sem jutna, hogy a túlvilági mennyországról prédikáljanak, mert az ő mennyországuk itt a földön van. Mikor társadalmi igazságosságról prédikálnak, nekik az jelenti a mennyországot. Így ők báránybőrbe bujtatott farkasok, akik meg vannak győződve, hogy ők a jó pásztorok. Ezekkel a legnehezebb bánni.

Évek óta gyözködöm ezzel a diakónus barátommal, imádkozom érte, és remélem, hogy végül is ő is rájön az igaz hitre, de eddig semmi eredményt nem látok. Néha elküldi e-mailben a prédikációinak a szövegét, és teljesen modernista és judeó-keresztény szellemben oktatja híveit. Így, akaratlanul is, aposztálnak a tömegek. Pár hete egy pap barátjának a levelét küldte el,

¹²³ Pope: “Let's Not Be Afraid to Talk of Eternal Life,” Says Christianity Is a Fragment Without Its Final Goal, VATICAN CITY, APRIL 19, 2010 (Zenit.org).

amelyben a pap panaszkodik, hogy az Egyház miért fordít annyi időt a Hatodik Parancsolatra, mikor ez a kor szellemével ellenkezik? Persze barátom egyetért velem. Ahogy Vida írta, néhány aposztata tanító, tanár, vagy előjáró magasabb hivatalokban, megrontja a tömegeket, ahogy a mérgezett kovász megrontaná az egész kenyér masszát. Ez egy sátáni stratégia. Ezért az egyéneket nem lehet elítélni, mert csak a jó Isten tudja, hogy ki a farkas és ki a félrevezetett áldozat, aki könnyen bedűlhet az Antikrisztus kísértésének. Legfeljebb imádkozni tudunk értük, hogy a Szent Lélek világosítsa fel őket.

A hívó papoknak és püspököknek, mint igazi jó pásztoroknak, ez egy új misszióterületet jelent, mielőbb visszahozni az eltévesztett tömegeket és papokat Krisztushoz, illetve az igaz hithez. Ugyanis ez az aposztázia nem csak az Antikrisztust megelőző, egyébként ártatlan állapot, hanem pl. a hatodik parancsolat, a „Ne Paráználkoddj,” elhanyagolásával, vagy a gyónás nélküli áldozás megengedésével, sőt, előmozdításával, mivel szerintük a mise úgy is csak egy ünnepi lakoma, fokozzák a bűnöket, ami még jobban mélyíti az embereket Istentől elválasztó szakadékot.

Bár az utolsó években van néhány pozitív gyümölcs, amit az Egyház fel tud mutatni, mint pl. az anglikán egyházból való tömeges megtérés, ami a hagyományos hithez való nyilvános hűség, és nem a lappangó aposztázia eredménye, sokkal több a negatív fejlemény. A LeFebvre érsek alapította Szent X Piusz Társaság munkáját is lehet úgy értelmezni, mint pozitív fejlemény, amennyiben a hagyományos hit képviselői állnak szemben az intézményt képviselő vatikáni aposztata szakértőkkel és technikusokkal, akik egy látszólag jól kidolgozott tervet hajtanak végre. Hogy ki dolgozta ki ezt a tervet? A választ a kedves olvasóra bízunk.

Az aposztázia, azaz a hittől való eltávolodás csak az igaz, hithez hű pásztoroknak tűnik fel, és csak azok látják, hogy ez súlyos bűn, akik maguk is hisznek, és elfogadják a Szent Tamási skolasztikus filozófiát. Ha valaki a papi hivatást vagy az egyház szolgálatát egy munkának, mindennapi feladatnak tekinti, és nem hivatásnak, vagy fenomenalista filozófiát tanult, az még lehet becsületes ember, mint a fogadott béres, de nem lesz belőle jó pásztor. Valaki dolgozhat a Ford motorgyárnak, de az nem jelenti, hogy a Ford-ot tekinti a legjobb automobilnak, azaz nem hisz a Fordban. Lehet jó munkása Ford cégnél, de mikor autót vesz, esetleg egy Chevroletet vagy Mercedest vesz, és barátainak is azt ajánlja. Így lehet valaki „jó” pap vagy püspök, azaz egy fizetett alkalmazott, bürokrata, vagy szakértő, anélkül, hogy hinne a mennyországban vagy a pokolban, azaz azt hiheti, hogy a mennyország és a pokol itt van a földön. Így szívárgott be az aposztázia az Egyházba.

Ez nem jelenti, hogy sok de fáktó aposztata pap, püspök, vagy még pápa is, nem csinálhat jó dolgokat. Vannak sokan, akik jószándékuan elfogadták a judeó-keresztény hozzáállást, de még él bennük a hagyományos, ortodox tanoknak egy része is. Még az elvetemedett, vagy befurakodott személyeknek is kell, időnkint jó dolgokat csinálni, hogy le ne leplezzék magukat. Azonban ez ne tévesszen meg bennünket.

Hadd lássunk néhány példát, hogy a látszat alatt mi az igazság. Mint már láttuk, a „judeó-kereszténység” név egyben a természetfeletti világba vetett hit gyengülését, de nem egyenes tagadását hozta magával.

III-5 FATIMA

Kezdjük a Fatimai jelenésekkel, mivel az nagyon is idetartozik. Bár ilyen jelenések és magán-kinyilatkoztatások nem részei a depositum fidei-nek, azaz a hit letéteménynek, amit bűn

terhe alatt el kell hinni, Fatima szinte egyedülálló az ilyen jelenések közt az elfogadás dolgában. Azóta minden pápa hivatalosan elismeri a jelenések hitelességét. Sajnos, azonban, hogy ebből nem következik, hogy eleget is tesznek a Szűzanya kérésének, amit Fatimában adott a három látnoknak.

A jelenések részletei közismertek, így csak rövid ismertetés után két részlettel foglalkozunk.

Ezt írja Fatimáról a Wikipedia: „*A második titok az az állítás, hogy az [1. világháború](#) befejeződik és megjósolja a [2. világháború](#) eljövételét, ha Istent továbbra is megsértjük. A **második** rész kéri Oroszország felajánlását a Tiszta Szívnek.*” Lucia nővér illetve a Szűzanya saját szavaival, „*kérni fogom Oroszország felajánlását Szemplőtelen Szívemnek és az elsőszombati engesztelő szentáldozást. Ha kérésemet teljesítik, [Oroszország](#) meg fog térni, és béke lesz; ha nem, elterjeszti tévtanait a világban, háborúkat és az Egyház üldözését okozva. A jókat fel fogják áldozni; a Szentatya sokat fog szenvedni; nemzetek fognak elpusztulni.*”¹²⁴

Ezen kívül volt még egy harmadik titok, amit csak 1960 után hozhatott nyilvánosságra a Szentatya.

A Szűzanya egyik üzenete az volt, hogy a Pápa a világ püspökeivel együtt ajánlják fel Oroszországot Mária Szemplőtlen Szívének. De ez nem a Szűzanya kérése volt, hanem egyenesen Isten utasítása a pápának. „*1929. június 13-án Lucia nővérnek rendkívüli látomásban volt része. [Látta a Szentháromságot és Mária Szemplőtlen Szívét. Ekkor a Szűzanya arra figyelmeztette, hogy érkezett a pillanat, amelyben Isten felszólítja a Szentatyát, hogy a világ valamennyi püspökével együtt ajánlja fel Oroszországot Szemplőtlen Szívemnek. Így Oroszország megmenekül. Oly sok lélek kárhozik el Isten igazságossága folytán azon bűnök miatt, amelyeket ellenem elkövetnek.](#)*”¹²⁵

Ha ez megtörténik, béke lesz a földön, ha nem, nagy háborúk lesznek. Nézzük csak, mit is jelent a kérés? 1917-ben, a jelenések idején, Oroszország még a cári rezsimet jelentette, tehát ortodox Oroszországról volt szó, nem a kommunizmusról. Így a kommunizmus összeomlása nincs kapcsolatban a Fatimai jelenéssel. Oroszország ma is létezik, és ortodox vallású, tehát a kérés még mindig aktuális. A felajánlás kérdésében nagy a zavar, illetve zavarkeltés. A Magyar Katolikus Lexikon például teljesen tévesen illetve hamisan írja le a felajánlás kérését: „*A pápa ajánlja föl a püspökök kollégiumával együtt a világot, Oroszország külön említésével Mária Szemplőtlen Szívének, és ezt a felajánlást mindig tudatosítsák.*” A világról és a tudatosításról szó sincs az eredeti kérelem illetve utasításban.

Íme, egy másik forrás: „*1929. június 13-i Tuy-i jelenésben a Szűzanya kérése: "Elérkezett a pillanat, amelyben Isten felszólítja a Szentatyát, hogy a világ valamennyi püspökével együtt ajánlja fel Oroszországot Szemplőtlen Szívemnek. Megígéri, hogy ezáltal megmenti a világot a háborútól."* Még a jelenés alatt közölte azt is, hogy kérését sajnos késve fogják csak teljesíteni: "Nem akarnak kérésemre hallgatni!...Meg fogják banni és teljesítik is, de már késő lesz. Oroszország akkorra már elterjeszti tévtanait a világon, háborúkat és egyházüldözést idéz elő..."

XII. Pius pápa csak 1942. október 31-én végezte el a felajánlást. A késedelem 40 éves bolsevizmust, háborúkat és egyházüldözést okozott. A felajánlást VI. Pál is megtette 1967. május

¹²⁴ http://hu.wikipedia.org/wiki/F%C3%A1timai_titkok

¹²⁵ <http://www.intratext.com/y/HUN0024.HTM>

13-án, de a Szűz - Lucia szerint - csak II. János Pál pápát fogadta el 1982. május 13-án, mert ekkor teljesült, hogy a világ összes püspökével együtt történjen a felajánlás. A Szentatya a világ püspökeivel együtt 1984. március 25-én **újra felajánlotta az emberiséget és az egyházat Mária Szeplőtelen Szívének a Fatimai kegyeszobor előtt, amelyet erre az alkalomra a Fatimai püspök Rómába vitt.**¹²⁶

A zavar ott van, hogy ezeket úgy tüntetik fel mint a Fatimai kérés teljesítését, de egyik sem Oroszországot, és egyedül Oroszországot ajánlja fel, ahogy a Szűzanya kérte, illetve Isten „felszólította” a pápát! Oroszországot meg sem merik említeni a felajánlásokban. Pedig Mária kifejezetten Oroszország, azaz az Ortodox Egyház megtérítését akarta elérni.

Érdekes magyarázatot olvasunk ezzel kapcsolatban:

1936. május 18-án ... P. Gonçalvesnek írt levelében Lucia nővér kifejti:

„Arra a kérdésre, vajon helyénvaló-e az, ha ragaszkodom ahhoz, hogy ajánlják fel Oroszországot, válaszom ugyanaz, mint máskor. Sajnálom, hogy még nem történt meg. Isten azonban, aki kérte, ezt is megengedte. [...] Helyénvaló-e az, ha ragaszkodom hozzá? Nem tudom. Úgy tűnik nekem, amennyiben most a Szentatya megtenné a felajánlást, Urunk Jézus Krisztus elfogadná azt és teljesítené ígéretét. Biztosan tetszene a felajánlás Urunknak és Mária Szeplőtelen Szívének.

Benső közlés útján beszéltem Urunkkal erről, és nem régen megkérdeztem tőle, miért nem téríti meg a felajánlás nélkül is Szentsége által Oroszországot. [Az Úr Jézus válasza:]

– Mivel azt akarom, hogy az egész egyházam ezt a felajánlást Mária Szeplőtelen Szíve győzelmének ismerje el, hogy azután elterjessze tiszteletét, és isteni Szívem tisztelete mellett a Szeplőtelen Szívet is tiszteljék.

– Istenem, azonban a Szentatya nem hisz nekem, ha őt magát különleges megvilágosításoddal erre nem ösztönözöd.

– A Szentatya! Sokat imádkozz a Szentatyáért! Meg fogja tenni a felajánlást, de későn. Mária Szeplőtelen Szíve mégis megmenti Oroszországot. Órá van bízva.¹²⁷

Tehát ez a lehetetlennek tűnő megtérítés bizonyíték lett volna arra, hogy Isten mekkora hatalmat adott a Szűzanyának, és így, a Fatimai „nap csodájához” hasonló, de sokkal nagyobb jelentőségű esemény erősítette volna a Máriába vetett hitet. Egyben a legelőször elszakadt ortodox egyház megtérése nagyban hozzájárult volna a kereszténység egyesítéséhez.

Miért nem teljesítették a Szűzanya kérését? Csak egy magyarázat van rá. Erős hit kell ahhoz, hogy egy egyszerű felajánlás, amit egy egyszerű falusi gyerek majd később a világtól elzárt apáca javasol, elvégezze, amit a hittudósok és politikusok nem tudtak ezer év alatt elvégezni, visszahozni az ortodox egyházat Rómához. Így, a gyengehitű „szakemberek” és diplomaták nem akarták Oroszországot még jobban felháborítani, eltávolítani, inkább kidolgozták az u. n. „keleti politikát.” Tehát azok, akiknek a feladata lett volna növelni a Máriába vetett hitet, maguk sem hisznek!

Az is lehet, hogy mivel Mária előre látta a kommunizmus hatalomra jutását, Oroszország illetve az ortodox egyház megtérítésével akarta, mintegy egy csapásra, a bolsevizmust is megszüntetni. A Vatikán hit nélküli szakértői akadályozták ezt meg.

¹²⁶ Antonio Borelli Machado, Fatima A tragédia vagy a remény üzenete? „[Oroszország felajánlása Mária Szeplőtelen Szívének](http://www.freeweb.hu/jelenesek/fatima.html)” <http://www.freeweb.hu/jelenesek/fatima.html>.

¹²⁷ Machado, u. o.

A Fatimai üzenet másik jelentős része az u. n. „harmadik titok.” Ezt csak 1960 után lett volna szabad nyilvánosságra hozni a pápának. Azonban a pápák vártak 2000-ig, amikor is egy rövid, jóformán semmit mondó szöveget adtak ki, mint a harmadik titok. A lépésnek rengeteg kritikusa volt, és sokan azt hiszik, hogy ez a Szent Pál által is megjövendölt aposztáziára, hittől való eltávolodásra vonatkozik, és ezért a pápák nem akarják elismerni, hogy egy hitehagyott Egyház felett uralkodnak. A Fatima szakértő A. B. Machado így foglalja össze a helyzetet:

„A titok harmadik részében mi az, ami csak 1960 után lenne „érthetőbb”, amint Lucia nővér hangsúlyozta, amikor a nyilvánosságra hozatal dátumát 1960 utánra jelölte meg?

A harmadik titok értelmezésére a kulcs az emberiség válasza a Szűzanya bűnbánatra és megtérésre való felszólítására. Szemmel látható, hogy az emberiség a 60-as években az erény útjától egyre inkább eltávolodott. Elég csupán a kultúrforradalmat megneveznünk, mely 1968-ban a Sorbonne egyetemről indult el és az egész világon elterjedt. Itt újra szóba kerülnek Oroszország tévedései, mivel azok tagadhatatlanul rányomták bélyegüket a forradalmi mozgalomra. Az egyházon belül a zsinat utáni krízis a hit válságát hozta magával, mely természetéből adódóan többé-kevésbé, a körülményektől függően magába foglalja Istennek, a kinyilatkoztatásnak és az egyház tanításának az elutasítását. Sajnos ez a válság a kereszténység nagy részét érinti.

Ebben a tekintetben mind a világot mind az egyházat a zűrzavar állapota jellemzi. Ebből csak egyetlen kiút van, ha az előrelátás közbelépése megtörténik, és az emberiség különleges kegyelmekben részesül, amint azt a titok harmadik része leírja.

Ez a zűrzavar a 60-as évek közepén vált nyilvánvalóvá, ami igazolja Lucia nővér profétai felismerését.¹²⁸

III-6 A SÁTÁN FÜSTJE

Ha ez valóban így van, akkor ez azt is jelentheti, hogy a Sátán füstje annyira sűrű, hogy még a Szűzanya szavait is megmásítják, letagadják. Íme, a megdönthetetlen bizonyíték, hogy az aposztázia, a sátán füstje, a legmagasabb helyekre is behatolt! A Harmadik titok lényegének letagadása a bizonyíték. Sokan gyanúsítják, vagy a körülményekből következtetik, hogy az üzenet az folyamatban levő aposztáziáról szól. Így pl. Fatima hivatalos levéltárosa, Fr. Alonso szerint AZ IGAZI harmadik titok az egyházi aposztáziára hívta fel a figyelmet.¹²⁹ Egyébként ez is teljesen összhangban lenne a rendelkezésünkre álló bibliai jövendölésekkel.

Egy Róma városában működő exorcista, Amorth Atya szerint “Huszonkilenc év telt el azóta, hogy a Montini-pápa [VI. Pál] Péter Pál ünnepén azt mondta: "A Sátán füstje bizonyos repedéseken át behatolt az Egyházba!" És ma? Hát igen, ez a füst olyan helységekbe is elterült, amiket megóvottnak hittünk!”

Érdekes az ördögűző Amorth atyával való interjú befejezése:

--Önnek soha nem ártott a sátán?

Amorth atya: Amikor Poletti bíboros felkért, hogy legyek exorcista, magamat az Istenanya oltalmába ajánlottam, kértem, hogy rejtse el a köpenyébe. A sátán gyakran fenyegetett, azonban nem ártott.

--Don Amorth, a sátánizmus egyre inkább terjed. Az új rítus megnehezíti az exorcizmust. Nem engedték meg, hogy az exorcisták részt vegyenek a pápai audiencián a Szent Péter téren. Mi történik itt?

¹²⁸ www.intratext.com/IXT/hun0024/8G/HTM

¹²⁹ <http://www.tldm.org/news7/ThirdSecretFatherAlonso.htm>

Amorth atya: A Sátán füstje mindenhová behatolt. Talán azért nem voltunk kíváncsiak a pápai kihallgatáson, mert attól féltünk, hogy ennyi exorcista együtt el tudná űzni az ördögök légióját, akik behatoltak a Vatikánba.

-- Tréfál?

Amorth atya: Lehet, hogy így hangzik, de nem tréfa. Nem kételkedem abban, hogy a Sátán éppen az Egyház vezetőit célozta meg leginkább, mint ahogyan a politikai és gazdasági élet vezetőit is.

-- Azt akarja ezzel mondani, hogy a háborús taktikához hasonlóan a Sátán azt akarja, hogy az ellenfél tábornokai álljanak át a seregébe?

Amorth atya: Hát ez egy hasznos stratégia. Mindig újra bevetik. Mindenekelőtt akkor, ha az ellenfél gyengén tud védekezni. S ez alól a Sátán sem kivétel. De hála Istennek, itt van még a Szentlélek, aki oltalmazza az Egyházat: "A pokol kapui nem vesznek erőt rajta". A bukások, az árulások ellenére sem. Ez nem kell, hogy meglepjen. Az első áruló egy apostol volt, aki igen közel állt Jézushoz: Iskarióti Júdás. De az Egyház megy tovább a maga útján. Megoltalmazza a Szentléleket, s ezért a Sátán törekvései csak rész-sikereket szereznek a számára. A Sátán minden biztonnyal meg tud nyerni egy-egy csatát, fontosakat is, de sohasem a háborút.¹³⁰

Ez csak megerősíti az elhíresült, gyakran hivatkozott Fatimai üzenetet, amivel Ratzinger Bíboros is zárta a Fatimáról szóló vatikáni dokumentumot: „Az én Szeplőtelen Szívem győzni fog!”¹³¹ Végül is győzni fog. De addig végig kell szenvedni és harcolni az Antikrisztus uralmát. És ne is csodálkozzunk mindezen, hisz Szent Pál megjövendölte mindezt.

Amorth Atya fő problémája és panasza az volt, hogy a Vatikáni Zsinat ellenére, a Zsinat után teljesen új exorcizmus szöveget írtak, ami kevésbé hatékony az ördögűzésben, mint a régi volt, mintha az ördög irányította volna a Vatikáni hivatalnokokat, hogy nehezsítsék meg az ördögűzést.

Amorth Atya exorcizmussal kapcsolatos érveit egy névtelen szerző élesen kritizálja, majd ezzel fejezi be írását:

“Egyetértek Amorth atya következő állításaival:

1.) Súlyos mulasztás volt, hogy az új Exorcizmus összeállításánál nem vették figyelembe a gyakorló exorcisták véleményét.

2.) A papokat, akik az exorcizmussal vagy általában a démonokkal foglalkoznak, kollégáik és püspökeik igen gyakran exaltáltaknak tekintik.

3.) Felháborító, hogy az exorcisták nemzetközi kongresszusának képviselőit kizárták egy általános pápai kihallgatásról, és még a magyarázattal is adósok maradtak.

4.) **A klérus többsége, beleértve a püspököket, vagy nem hisz a sátán és a démonok létezésében, vagy legalábbis nem tekinti ezt olyan dolognak, amivel komolyan kellene foglalkozni.**

5.) **A sátán legnagyobb sikere: elhitette magáról, hogy nem létezik.**

6.) Az exorcizmus gyakorlása a katolikus Egyházban félelmetes mértékben lehanyaglott.

7.) Mint a Szentatya mondotta: aki nem hisz az ördög létezésében, az az evangéliumban nem hisz.

8.) Korunkban ijesztően terjed a sátánizmus, az okkultizmus, a mágia.

¹³⁰ A SÁTÁN FÜSTJE AZ ÚR HÁZÁBAN; Stefano Maria Paci interjúja Don Gabriele Amorth ördögűző pappal, A “30 Tage” 2001. júniusi számában közölt német szövegből fordította: Sztrilich Ágnes SSS <http://www.karizmatikus.hu/amorth.htm>.

¹³¹ <http://uj.katolikus.hu/nyomtat-konyvtar.php?h=150>

9.) A sátán behatolt az Egyházba, az Egyház vezetésébe és intézményeibe.

10.) Mindezek ellenére a katolikus Egyház, melynek jelenleg II. János Pál pápa és a vele egységben lévő püspökök állnak az élén, Krisztus igaz Egyháza, amelyet nem hagy el a Szentlélek, és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta.

*Ez a megfontolt, tiszta lelkiismerettel vallott véleményem, és örülnék, ha minél több pap, teológus és püspök atya olvasná.*¹³²

Ide kívánczik egy másik példa, hogy még a Katekizmusba is behatolt a füst, pont abba a részbe, ami az Antikrisztussal foglalkozik.

“675 Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételen, mely sokak hitét meg fogja ingatni. [639] Az üldözés, mely kíséri az Egyház földi zarándokútját, [640] fölfedi a "gonoszság misztériumát" egy vallási megtévesztés formájában, mely az embereknek problémáik látszólagos megoldását kínálja föl cserében azért, hogy elpártolnak az igazságtól. A legnagyobb vallási megtévesztés az Antikrisztusé, azaz egy ál-messianizmusé, amelyben az ember önmagát dicsőíti Isten és az Ő testben eljött Messiása helyett. [641]

676 *Ez az antikrisztusi megtévesztés a világban mindannyiszor föltűnik, amikor a messiási reménységet a történelemben akarják beteljesíteni, ami csak a történelmen túl, az eszkatológikus ítélet által teljesezhet be; az Egyház az eljövendő ország ezen meghamisítását "millenarizmusnak" nevezett enyhébb formájában is, [642] és főként a "belsőleg romlott" szekularizált messianizmus politikai formájában elutasította. [643]*

Mint az Amorth Atyát kritizáló írás megjegyzi, “ 5.) A sátán legnagyobb sikere: elhitette magáról, hogy nem létezik.” Bár a sátán nem azonos az Antikrisztussal, az Antikrisztus legnagyobb sikere lenne, ha nem tudják, vagy nem hiszik róla, hogy ő az Antikrisztus, vagy, hogy egyáltalán van Antikrisztus mint emberi személy! Ha az Antikrisztust úgy fogadjuk el, mint egy politikus, vagy államfő, sokkal könnyebben eléri céljait, sokkal több embert meg tud tévesztetni, mintha a homlokára lenne, égetve a bűvös 666. Úgy leszünk vele, mint a zsidók Jézussal: evilági üdvözítőt vártak, tehát Jézust nem fogadták el. Ha nem várjuk az Antikrisztust, nem vesszük észre, ha megérkezik!

Nézzük meg tehát a Katekizmusból idézett szöveget. „, A legnagyobb vallási megtévesztés az Antikrisztusé.” De hát ki vagy mi az Antikrisztus? Az nem egy aki, azaz nem egy személy, hanem ami, „egy ál-messianizmus,”ami a világban gyakran feltűnik. Tehát ne várjuk az Antikrisztus személyét. Ez a „legnagyobb vallási megtévesztés.” Nyilván, a Vatikánban nem hisznek az Antikrisztusban, illetve nem akarják, hogy a nép higgyen benn! Őket már csapdába csalta, esetleg lekenyerezte, a sátán, és eleve az Antikrisztus útját egyengetik. Mind a Biblia, mind az Atyák szerint az egy meghatározható személy. A Magyar Katolikus Lexikon szerint is „egy emberi személy.” Az angol nyelvű katolikus enciklopédia azt írja, hogy a nagy teológus Francisco Suarez szerint hittétel, hogy az Antikrisztus egy személy.

Huchede pedig Szent Jánosra hivatkozva, megjegyzi, hogy János „nem Jézus ellenségeit összefoglalva nevezte Antikrisztusnak, hanem ellenkezőleg, nagyon szabatosan, és világosan, az

¹³² A sátán füstje és Don Amorth füstje - - Hozzászólás egy interjúhoz - <http://www.hagiosz.net/?q=node/17>

Antikrisztust személy szerint megkülönbözteti Jézus többi ellenségétől.”¹³³ Ugyanakkor voltak az igazi és egyetlen Antikrisztusnak előfutárai, akik üldözték az egyházat, de ezeket nem szabad összetéveszteni az eljövendő Antikrisztussal.

Számomra talán a legtalálhatóbb érv amellett, hogy az Antikrisztus egy személy, hogy a jövendölések szerint ő lesz a farizeusok várt messiása, tehát egy személynek kell neki lenni, hogy a zsidók felismerjék és elfogadják.

Tehát már a Katekizmusban sem lehet bízni? Oda is befűjt a füst?

Egy másik név is használatos, mikor a sátán füstjéről van szó: szabadkőművesség. Sok suttogó propagandát lehet hallani, hogy ez vagy az a bíboros vagy püspök is szabadkőműves. De hol a bizonyíték, hol a dokumentáció? Nos, a Szűzanyának nincs szüksége dokumentációra. Így, ha Ő mondja, nyugodtan elhihetjük.

Gobbi Atya, egy olasz pap, rend szeresen kapott üzeneteket a Szűzanyától. 1997. december 31.-én, az év utolsó éjszakáján, ezt az üzenetet kapta:

„Fatimában kijelöltem azt az utat, amelyet az emberiségnek meg kell járnia, hogy visszatérjen az Úrhoz: a megtérés, az imádság és a jóvátétel útját.

És biztos menedékhelyül felkínáltam nektek Szeplőtelen Szívemet.

- Minden fel lett fedve előttem: tervem fájdalmas részleteivel is megismertettelek benneteket.

Az emberiség a Sátán dajkaságába, nagy hatalmába kerül! A sátáni és szabadkőműves erők vezénylete alatt; Egyházamat elsötétítette a beleáramló füst. -

Tévedéseket tanítanak és hirdetnek, melyek miatt sokan elveszítik a Krisztusba és Evangéliumába vetett igaz hitet; nyíltan megsértik Isten szent törvényét; nemcsak elkövetik a bűnt, hanem gyakran még helyesnek is tartják és így elvesz a kegyelem és az isteni jelenlét világossága; alapjában sérül meg az egység a Tanítóhivatal és főleg a pápa elleni támadások miatt, és egyre növekszik a fájdalmas szakadások sebe.”¹³⁴

Egy másik üzenetet, drámai hangja és tartalma miatt, teljes egészében leközlök, ami úgy tűnik, a Fatimai üzenet echója. Eddig, sajnos, egyiket sem vettük komolyan.

1986. szeptember 6.

Könnyek csodájának évfordulója és első szombat

Szívem vérzik

"Nagyon szomorú Anyátok vagyok.

Még ma is bőségesen hullatom könnyeimet irgalmas szememből.

E könnyek akarják tudtokra adni, mekkora égi Édesanyátok Szeplőtelen Szívének fájdalma.

Szívem vérzik!

Mély sebek járják át Szívemet. Szívem a fájdalmak tengerébe merült.

Úgy éltek, hogy nem veszitek tudomásul, milyen sors vár rátok.

Napjaitokat felelőtlenül, közömbösségben, teljes hitetlenségben töltitek.

Hogyan lehetséges ez, amikor én oly sokféleképpen és rendkívüli jelekkel figyelmeztítetek a titeket fenyegető veszélyre, és megjövendöltem a most bekövetkezett véres megpróbáltatást.

- Mivel az emberiség nem fogadta el ismételt felhívásomat a megtérésre, a bűnbánatra, az Istenhez való visszatérésre, a legnagyobb csapás készül rátörni, olyan, amelyet az emberiség történelme még nem ismer.

¹³³ <http://theantichrsthuchede.blogspot.com/>

¹³⁴ Don Gobbi, S PAPOKHOZ, SZŰZANYÁNK SZERETETT FIAIHOZ., 1996-7, 110 o.

Sokkal nagyobb büntetés lesz, mint a vízözön. Tűz esik majd az égből, és az emberiség nagy részét elpusztítja.

- Jézus Egyházát megsebezte a hűtlenség és a hitehagyás gonosz járványa.

Látszólag minden nyugodt, és úgy tűnik, hogy minden jól megy. A valóságban azonban az Egyházban elterjedt elpártolás a hit mélységes hiányát okozza.

Nem hisz már többé sok püspök, pap, szerzetes és hívő, elveszítették az igaz hitet Jézusban és Evangéliumában.

Emiatt kell üldözés és vér által megtisztulnia az Egyháznak.

- Az Egyházba behatolt a viszály, a megosztás, a harc és az ellenszegülés is.

Az ateista és a szabadkőműves erők beszivárogtak belsejébe, sikerült megtörniük belső egységét, és elhomályosítaniuk szentségének fényét.

Ezek azok az idők, amelyet megjövendöltem! Bíborosok bíborosok ellen, püspökök püspökök ellen, papok papok ellen támadnak, és Krisztus nyáját ragadozó farkasok tépik szét, akik védtelen és szelíd bárányoknak öltözve lopakodtak be az Egyházba.

Közülük néhány még felelősségteljes helyet is betölt.

Rajtuk keresztül sikerült a Sátánnak oda behatolnia és az Egyház csúcsán működni.

Isten szent Egyházának püspökei és papjai, milyen nagy a ti felelősségetek ma!

Az Úr készül számon kérni tőletek, hogyan gondoztátok szőlőjét.

Tartsatok bűnbánatot, kérjetek bocsánatot, engeszteljetek, és főleg váljatok a rátok bízott feladathoz ismét hűségessé!

- Az emberek egyre gyakrabban követnek el bűnt, s már nem is tekintik azt rossznak; tudatosan akarják, és már többé meg sem gyónják. Tisztátalanság és szemérmertlenség lepi el a lázadáson épült házatokat.

Szívem vérzik makacs hitetlenségetek és szívetek keménysége miatt.

Szívem vérzik látván, mennyire bezárkóztatok. Milyen érzéketlenek vagytok aggódó anyai felszólításom iránt.

Szívem vérzik, mert már előre látom véráztatta utcáitokat, s ti mégsem vagytok hajlandók tudomást venni arról, ami rátok vár!"¹³⁵

A Fatimai üzenet egyik fontos pontja volt Oroszország felajánlása. Azonban Oroszország felajánlása helyett a Vatikán „szakértői” kidolgoztak egy alternatív tervet, amit Ost Politik, Keleti Politikának neveztek el. Ha ezt, vagy ehhez hasonló politikát üzne egy politikus, megérdemelné, hogy hazaárulással vádolják. Sajnos, az egyházi terminológiában nincs ehhez hasonló. Ez nem volt se szakadás, se eretnokség, hanem árulás, a hit elárulása.

Az Ost Politika megérdemli, hogy részletesen foglalkozzunk vele.

Hogy megértsük ennek a politikának a lényegét és az egész Vatikán II utáni időszak fejleményeit, vissza kellene menni XXKIII János Pápa személyéhez. A részletekhez itt sem hely sem idő nincs, így röviden foglaljuk össze egy francia szerzetes által festett képet ilyen fejezetcímek alatt: „XXIII János eltemeti a harmadik (Fatima) titkot,”) ahol a szerző kifejti, hogy a pápának, még pápasága előtt is, erős fenntartásai voltak a Mária tisztelettel kapcsolatban, mivel azt az ökumenikus közeledés akadályának tekintette.

A „XXIII János elkötelezi az Egyházat a keleti politika mellett, ” fejezetben olvassuk, hogy mikor János meghirdette a 2. Vatikáni Zsinatot, kiszivárgott, hogy meg akarja hívni az orosz ortodox egyház képviselőit. Erre 1961-ben a Moszkvai Patriarcha nyilvánosan kijelentette, hogy csak akkor vesznek részt, ha nem lesz semmi vitatott téma, mint pl. a pápaság, vagy nem lesz semmi, ami kritizálná szeretett hazájukat, a Szovjet Uniót. A Vatikán elfogadta a feltételeket, és „a pápa de facto felfüggesztette a kommunistákkal való együttműködés tilalmát.” Ennek a lépésnek aztán súlyos következményei lettek a következő évtizedekben.

¹³⁵ Don Gobbi, A Papokhoz, 1996, 573-5 o.

„*XXIII János pacifista és internacionalista utópiája.*”¹³⁶ Fejezetben olvashatjuk, hogy a Pápa szinte meghatódott, mikor Hruscsov gratulált neki a békés együttélés támogatásáért, és megkapta a Balzan Alapítvány békedíját. Ottaviani bíboros és a világ sajtója szinte értetlenül állt a fejlemények előtt. A nyugati sajtó éles kritikában részesítette a Vatikánt, ugyanakkor az olasz kommunisták kihasználták az alkalmat a Párt erősítésére a katolicizmus kárára, és a következő választáson vagy egy millió szavazatot vettek el a keresztény pártoktól. Dea pápát ez sem zavarta. A sok gratulációtól ittasan, meg volt győződve, hogy az Egyháznak már nincsenek ellenségei, ő Isten embere, aki egy új világot vezet be.

Mivel a világ püspökei mind jelen voltak a Zsinat alatt, így ez nagyszerű alkalom lett volna Oroszországot felajánlani a Szeplőtelen Szűz Szívének, ahogy azt Fatimában kérte. De mivel ez egyre elmaradt, a második ülés után, 1964 feb. 3-án átnyújtottak VI Pál pápának 510 püspök aláírásával egy kérelmet a felajánlás elvégzésére. Majd 1964 őszén újabb 250 aláírást adtak át a pápának. Majd egyik szicíliai püspök a nyilvános ülésen kérte a felajánlást. De az Ost Politic megakadályozta a felajánlás akkori, vagy azóta is bár mikor való végrehajtását. Az Ost Politic él és virul, a kommunizmus bukása ellenére.

Hogy milyen súlyos hatása volt ennek a politikának, csupán néhány pontját illetve eredményét ismertetem.

1. Mindszenty bíborost kicsalták hazug ígéretekkel az országból, anélkül, hogy tájékoztatták volna, hogy a kormány milyen feltételekkel engedte ki, és hogy a Vatikán elfogadta a feltételeket.

2. Külföldön el akarták némítani, majd megfosztották egyházmegyéjétől.

3. Olyan békepüspököket neveztek ki, akik nem voltak kifogásolhatók a párt részéről.

4. Azóta sem jelent meg a Vatikántól semmi kommunistaellenes megnyilatkozás.

5. Megtagadták a Szűzanya kérését, hogy Oroszországot ajánlja fel az Ő Szeplőtelen Szívének.

6. Mikor II. János Pál Romániába ment tárgyalni az ortodox egyházzal, nem volt ideje, illetve nem volt szabad neki fogadni a magyar katolikus püspököket.

7. 1995-ben 50,000 felvidéki magyar katolikus aláírásával magyar püspököt kértek Szlovákiában, amit 110 amerikai magyar egyesület támogatott, majd újra kértük 2005-ben a mostani Szent Atyát, de a Vatikán azóta sem teljesítette a szlovákiai magyarok jogos kérését és igényét. Még csak választ sem kaptunk az amerikai magyarok nevében küldött beadványunkra.

8. A Szlovákiába átnyúló magyarországi történelmi egyházmegyéket úgy átszervezték, hogy a szlovákiai magyar területek mind szlovák püspökök alá essenek.

9. Romániában a hagyományos történelmi kapcsolódásokat szétzúzva, a gyakorlatilag hívek nélküli bukaresti román (eredetileg csángó magyar!) érsek joghatósága alá helyezték az ősi Csanádi egyházmegyéből alakult temesvári, illetve a többségében magyar híveket tömörítő nagyváradi és szatmári római katolikus püspökségeket, a Szent István-i alapítású gyulafehérvári érsekséget (eredetileg erdélyi püspökség) pedig alárendelt püspökség nélkül hagyták.

10. Az Erdélyben Szent István előtt, Gyula és Hierotheosz által alapított keleti szertartású magyar püspökség mai utódai számára a román görög katolikus püspökök esélyt se hagynak magyarként megélni ősi hitüket.

¹³⁶ Brother Francis of Mary of the Angels of the Little Brothers of the Sacred Heart, JOHN PAUL I THE POPE OF THE SECRET - THE WHOLE TRUTH ABOUT FATIMA, VOLUME IV
<http://www.crc-internet.org/JP1/Fatima4.htm>

Bár ezen utóbbi négy tény feltehetően nincs direkt kapcsolatban a Keleti Politikával, kifejezetten magyarellenes éle van, ami azt engedi sejteni, hogy ugyanazok a szabadkőműves hatalmak, amelyek valamikor a Trianon Palotából sújtottak bennünket a Békediktátummal, most a Vatikánból folytatják magyarellenes tevékenységüket. Egy európai történész szerint Trianonban nem bűneink, hanem hitünk miatt büntettek bennünket. Most ugyanez a helyzet látszik fennállni a Vatikánnal!

III-7 A LITURGIA ÉS A KÖZJÓ

Egy másik példa a hitetlenségre az, amit tettek a liturgiával. A szentmise az értünk megtestesült második isteni személy, az Isten-ember Jézus az Isten-ember Jézus Krisztus utolsó vacsorájának és gólgotai keresztáldozatának saját maga általi megelevenítése, mint feltámadott és mennybement, nekünk a Szentlelket elküldő és értünk az Atya jobbán szüntelenül közbenjáró Örök Főpap és Dicsőséges Úr. A Katekizmus szerint

A keresztények az eucharisztikus ünneplésre egy helyen jönnek össze. Ezen a helyen a fő hely magát Krisztust illeti, aki az Eucharisztia főszereplője. Ő az Újszövetség főpapja. Láthatatlanul Ő maga vezet minden eucharisztikus ünnepet. Őt képviselve vezeti az összejövetelt a püspök vagy a pap (Krisztusnak, a Főnek személyében cselekedve), beszédet tart az olvasmányok után, átveszi az adományokat és elmondja az eucharisztikus imádságot. Az ünneplésben valamennyien részt vesznek, mindenki a maga módján: a felolvasók, az adományvivők, az áldoztatók és az egész nép, melynek Ámenje a részvételt fejezi ki. (1348)

Tehát Jézus van jelen. Ezt mondjuk. De hisszük is ezt? Vagy azt hisszük, hogy ez tulajdonképpen egy ünnepi lakoma, ahol illik megjelenni és részt venni a mindkét szín alatt való áldozással, de szívünk mélyén nem hisszük, hogy Jézus valóban jelen van. Ha végignézünk a híveken, vannak, akik viselkedésükkel és öltözetükkel mutatják, hogy valóban hiszik Jézus jelenlétét. De találunk olyanokat is, akik jobban felöltöznek mikor moziba vagy szórakozni mennek, mint mikor a templomba mennek Jézussal találkozni. Viselkedésük is megmutatja, hogy mit hisznek. Vannak, akik ájtatosan imádkoznak, és vannak, akik egymással csevegnek mise előtt, sőt, néha még alatta is. A papok közt is akad, akik nem úgy celebrálják a misét, mintha valóban hinnék, hogy Jézus van jelen az oltárnál.

Még a latin és az új mise közt is megfigyelhető ez a különbség. Az egyik sokkal alkalmasabb az áhítatosság előmozdítására, mint a másik. Akik az új misét megszerkesztették, az a gyanúm, maguk sem hitték, hogy Jézus van jelen az oltárnál.

Érdekes egy eléggé liberális, de azért hívő fiatal amerikai pap vallomása mikor első esetben latin nyelvű, tridenti misét mutatott be. Néhány híve kérte, hogy mondja a misét latinul. Persze ezt nem tanulták a szemináriumban, így magánszorgalomból kellett neki megtanulni. Izgulva lépett az oltárhoz, és kezdte a hagyományos Introibo ad altare Dei-t. Majd így írja le tapasztalatát Michael Kerper atya, a "Második első misém" című írásában:

A régi misszáléban minden részlet szabályozva van, és én szinte egy robotnak éreztem magam, személyem teljes megtagadásával. De aztán megkérdeztem magam, ez miért rossz? A végén felszabadultnak éreztem magam, hogy nem kellett "szerepelnem." Nem kellett az állandóan barátságos vendéglátó szerepet játszanom. Hirtelen felismertem, hogy a Tridenti rítus milyen gyönyörűen lezsugorítja a pap szerepét. Eltörpültem (az asztal helyett előttem álló) magas oltár előtt... Éreztem az erős egyedüllétet. Ahogy azonban folytattam, hallottam az abszolút csendet mögöttem, ahogy a 450 minden korosztályú hívő imádkozott, mind misztikusan

*hallgatva a szavakat, amiket én mondtam... Ránéztem az Oltáriszentségre és egy, a mögöttem lévő tömeggel való megmagyarázhatatlan szolidaritás érzése fogott el. Gyönyörű volt.*¹³⁷

És az új liturgia megteremtői ettől a tapasztalattól fosztották meg a papokat és a hívőket. A keresztáldozat megelevenítése helyett bevezettek egy ünnepi vacsorát, ahol a pap a szereplő, aki szórakoztatja a híveket. A szavak lehetnek ugyanazok, az áldozat ugyan az, de a szavak mögött a két szentmise egész mást képviselhet a pap és a hívek számára. Ez nem jelenti, hogy az új rend rossz önmagában, csupán, hogy ebben nehezebb elhinni, hogy ez valóban a keresztre feszítés megelevenítése, jobban próbára teszi a hitet. Főleg akkor, ha maga a klérus sem hiszi.

Az USA Egyházmegyei Liturgiai Bizottságok Szövetsége, amelyet a Püspöki Kar felügyel készített egy tíz részből álló ismertetőt illetve magyarázatot a szentmiséről. Az első részlet, amely bevezeti a sorozatot, a szentmisét így ismerteti:

*Vasárnap vasárnap után, év év után, összegyűnünk a szentmisét ünnepelni. A közösségnek e a heti összegyövetele az Egyház jellemzője. A Kereszténység első napjaitól ez az Úr napján való összegyövevel jellemezte Krisztus követőit. Összegyűnünk közös imádságra, meghallgatni a Szentírás felolvasást és a magyarázatot, és megosztani az Eucharistiát. Ez a hagyomány, az Úr napját közös imádsággal ünnepelni lényeges része életünknek, mint Isten népének közössége.*¹³⁸

Az egész másfél oldalas, sűrű betűs irományban az áldozat, vagy keresztáldozat egyáltalán meg sincs említve. Cseréljük ki a kifejezést, „megosztjuk az Eucharistiát” úrvacsorára, és kapunk egy protestáns istentiszteletet.

A Szentmise eredetét nem a Keresztáldozathoz, hanem az Utolsó Vacsorához vezetik vissza, és a szentmise részeit felsorolva, ezt olvassuk:

Az Eucharisztia liturgiája a mi válaszunk Istennek, amiért létrehozta nem csak a kenyér és bor átfőrmálást [transformation], hanem a miénket is (#6); az oltár előkészítése és az adományok segítenek bennünket elkészülni, hogy részt vegyünk az Úr asztalánál (#7) az eucharisztikus imádság, mint az eucharisztikus liturgia csúcspontja (#8); az áldozás, amely az egység jele, amit Krisztus testének és vérének (egymással való?) megosztása fejez ki (9).

Figyeljük meg, az Eucharisztia lényege nem a kenyér és a bor „átváltozása,” a transzszubstanciáció, hanem a mi válaszunk az „átformálásra.” A „liturgia csúcspontja” pedig nem az átváltozás, vagy a konszekráció, hanem az „eucharisztikus imádság.”

A sorozat további részei a felsorolt kilenc résszel foglalkozik majd.

Ebből mindenki kapott egy példányt, ahogy jöttünk ki a miséről. Ez a hivatalos amerikai katolikus magyarázat a keresztáldozat megismétlésének. Jobban mondva, nem magyarázat, hanem „átmagyarázás” az új judeó-keresztény teológia szerint.

Az aposztázia így jut el a Vatikántól és a püspököktől a liturgiai bizottságokon keresztül a hívekhez. És akik ezt összeállították, elismert vezetői az Egyháznak, míg, akik tiltakoznak ez ellen, mint a Szent X. Pius Papi Társaság (XPSS), azokat kiközösítik, egy emberek által létrehozott, egyházi szabály jóindulatú, a hit védelmében történő megsértéséért, hogy a hívek az autentikus katolikus liturgiát és teológiát kapják.

¹³⁷ Rev. Michael Kerper "My Second First Mass: On Presiding at a Latin Liturgy." America, (Dec. 3, 2007)

¹³⁸ „Give thanks and praise – A Popular Explanation of the Mass,” Part I, Introduction.

Ha már a Szentmisét lakomának tekinti a hitevesztett Judeó-keresztény egyház, ne lepődjünk meg, ha az élet céljának, illetve az üdvözülés eszközének az evilági jólét teremtését tekintik. Bár az alábbi nyilatkozatot nem katolikusok írták, de katolikusoknak is szánták, és a Magyar Püspöki Kar honlapjáról töltöttem le:

A keresztények annak a 2000 éves hagyománynak az örökösei, amely Isten szavát hirdeti, keresi a társadalmi igazságosságot, ellenáll a zsarnokságnak, és együttérzéssel karolja fel a szegényeket, elnyomottakat és szenvedőket. (...)

Mint elődeinknek, akik a hitben előttünk jártak, a mai keresztényeknek is hirdetniük kell a drága áron elnyert kegyelem Evangéliumát, védelmezniük kell az emberi személy önmagában rejlő méltóságát és ki kell állniuk a közjó mellett. Az Egyház, hűen hivatásához, az apostoli küldetéshez, mások szolgálatán keresztül járulhat hozzá számottevően a közjó megerősítéséhez. (...)

„Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.” (Jn 10,10)¹³⁹

Szinte istenkísértés azt hinni, hogy Jézus azért vállalta a kereszthalált, hogy nagyobb darab kenyérünk legyen, vagy, hogy megvédje az „az emberi személy önmagában rejlő méltóságát,” bár mit is jelent ez a zagyva kifejezés. Még csak nem is azért, hogy a „közjót megerősítse,” vagy az abortuszt megszüntesse, hanem azért, hogy kegyelmi életünk legyen, üdvözüljünk, azaz a mennyországba kerüljünk.

Bár a Manhattani Nyilatkozat fontos és a keresztény erkölcsben is megtalálható értékekért, mint az élet, a család, és a vallásszabadság száll harcba, ezt úgy állítja be, mintha ez lenne az Egyház fő, ha nem egyetlen célja, és Isten országát ezen a földön kellene építeni. Gyakran vagyunk úgy a judeó-keresztény irományokkal, hogy nem azzal van baj, amit írnak vagy mondanak, hanem azzal, amit elhallgatnak, és ami szükséges, hogy teljes képet kapjunk.

Az Egyház hivatása és apostoli küldetése nem a „közjó megerősítése.” A közjó megerősítése a társadalom, társadalmi szervek, és az állam feladata. Az Egyház feladata és küldetése az egyén üdvözülésének előmozdítása. Ez nem jelenti azt, hogy ne törődjünk a szegényekkel vagy a közjóval. Jézus nem azért adta az irgalmas szamaritánus példabeszédet nekünk, hogy a szegények mellett elsétáljunk, mint a farizeusok. De a szegények támogatása nem lehet öncél.

Sőt!

„Amikor Jézus Betániában volt a leprás Simon házában, odament hozzá egy asszony. Alabástrombedényben igen drága kenet volt nála, és kiöntötte azt Jézus fejére, miközben ő az asztalnál ült. Ennek láttán a tanítványok így méltatlankodtak: «Mire jó ez a pazarlás? Hisz sokért el lehetett volna ezt adni és odaadni a szegényeknek.» Jézus észrevette ezt és azt mondta nekik: «Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem. Szegények ugyanis mindig lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek. Amikor ő kiöntötte ezt a kenetet a testemre, a temetésemre tette. Bizony, mondom nektek: az egész világon, ahol csak hirdetni fogják ezt az evangéliumot, az ő emlékezetére elbeszéli majd azt is, amit tett.» Ekkor egy a tizenkettő közül, akit karióti Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz és azt mondta nekik: «Mit adtok nekem, ha átadom őt nektek?» Attól fogva kereste a kedvező alkalmat, hogy elárulja őt. Azok megígérték neki harminc ezüstöt.” (Mt 26,6-16)

¹³⁹ Manhattani Nyilatkozat: A keresztény lelkiismeret hívó szava, <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=234>

Szegények támogatása szeretetből fakadjon, ahogy az János írta, „*Ha Isten úgy szeretett minket, mi is szeressük egymást.*”¹⁴⁰ A szegények támogatása legyen befektetés az örök életre, és nem Jézus országának a megvalósítása ezen a földön. A vagyont úgy sem vihetjük magunkkal, vásároljunk érte tehát örök javakat a túlvilágra. Nem a tett önmagában, hanem a szándék és a cél a fontos. Felebarát szeretetünket a Hegyi Beszéd irányítsa, és ne valami szociális vagy szocialista ideológia. „Ahogy ti mérték, úgy mérnek nektek is”¹⁴¹ a túlvilágon.

III-8 HIT ÉS TUDOMÁNY

Végül még egy témát kell megtárgyalni: a hit sokak szerint ütközik a tudománnyal.

Azt írtam, “sokak szerint”, mert valójában a vallásos hit nem a tudománnyal, hanem a tudományossággal, azaz a tudományos hittel ütközik, ugyanis a fejlődélmélet csak tudományos hit. Ma a Vatikánban az evolucionista hit uralkodik, és a katolikus hit van száműzve.

“1936-ban XI Piusz Pápa körülvette magát egy csomó tudóssal, hogy azok teljes szabadsággal informálják a legújabb tudományos fejleményekről,” mondta II János Pál Pápa a Pápai Tudományos Akadémia (Pontifical Academy of Sciences) alapításának 60. évfordulóján.¹⁴²

Nos, 1936 óta oda is befurakodtak a hitetlen tudósok, amíg teljesen át nem vették az Akadémiát. Persze olyan nincs, hogy valaki ne higgyen valamiben, tehát ők hisznek az evolúcióban, a fejlődélméletben. Ugyanis az u. n. *makró-evolúció*, azaz új fajok létrehozása az ateisták és humanisták¹⁴³ egyik hittétele, amit ugyan sokan megmagyaráznak, hogy hogyan is történhetett, ha megtörtént, de soha, senki nem bizonyította be tudományosan, hogy valóban megtörtént, hogy valóban volt makró-evolúció, új fajtak létrehozása alacsonyabb fajtákból, vagy élő lény kialakulása élettelen anyagból! Mikor mi azt mondjuk, hogy „Isten teremtette,” ők azt mondják, „a fejlődés hozta létre.” Az iskolákban úgy tanítják a fejlődélméletet, mint tudományosan bizonyított tény, és hogy akik hisznek a teremtésben, azok primitív gondolkodású fundamentalista fanatikusok. Itt azonban nem azt vitatjuk, hogy a teremtés tan vagy a fejlődélmélet helyes, hanem azt vizsgáljuk meg, hogy a tudományok terén is mekkora az aposztázia, vagyis a hittől való eltérés.

Érdekes, ha az ember megnézi a Katekizmus tárgymutatóját, ott a tudomány és hit viszonyáról nem találunk semmit. Az ember legfeljebb véletlenül talál rá a 159. pontra, ami idézi a Dei Filius és a Gaudium et Spes zsinati dokumentumokat:

159 *A hit és a tudomány. Bár a hit az értelem fölött áll, mégsem lehet igazi ellentét a hit és az értelem között: ugyanaz az Isten, aki kinyilatkoztatja a titkokat és belénk önti a hitet, adta az emberi szellembe az értelem világosságát; Isten pedig nem tagadhatja meg önmagát, sem igazság nem mondhat ellent igazságnak.* [30] *"Ezért bármelyik szaktudomány módszeres kutatása -- ha valóban tudományosan és az erkölcsi normák szerint folyik -- igazában soha nem kerül ellentétbe a hittel, mert a földi valóságok és a hit valóságai ugyanattól az Istentől erednek. Sőt, aki alázattal és állhatatosan igyekszik föltárni a természet rejtélyeit, azt -- még ha nem is tudja -- szinte Isten keze vezérli, aki mindent fönntartván teszi, hogy a dolgok azok legyenek, amik."* [31]

¹⁴⁰ 1Ján 4,11.

¹⁴¹ Lk 6,38.

¹⁴² <http://www.cin.org/jp2evolu.html>

¹⁴³ L. Humanist Manifesto I #1,2, http://www.americanhumanist.org/Who_We_Are/About_Humanism/Humanist_Manifesto_I

Mégis, vannak katolikus darwinisták, akik nem csak hisznek a Darwinizmusban, hanem félremagyarázzák és tagadják a katolikus tanítást. Guy Consolmagno S. J.,¹⁴⁴ amerikai származású jezsuita csillagász, az Egyesült Államokban (Arizona államban) levő Vatikáni Csillagvizsgáló egyik tudósa, így kritizálta a teremtésben hívőket: *“aki elhiszi, hogy Isten hat nap alatt teremtette a világot, az babonás pogány.”* Ezt egy állítólagos katolikus tudós mondta. Először is, ez sérti a százmilliókat, akik hisznek a teremtésben bibliai alapon. Azonkívül, micsoda tudós az, aki ilyen fontos kérdésben nem választja el a teremtés tényét a hat napos időhuzamtól. Ha valaki így disztinvál, még elfogadható az állítás, hogy a hat napos teremtés leírásban hívő babonás (bár semmi esetre sem pogány).

De Consolmagnonak nem a hat nappal van baja, hanem magával a teremtéssel. Olvassuk csak, mit mondott még a híres tudós jezsuita?

“A keresztény Isten egy természetfeletti lény, és ez a hit vezette a múltban a klérust, hogy foglalkozzanak a tudományokkal, és keressenek természetes okokat a jelenségeknek, mint dörgés és villámlás, amelyeket korábban bosszúálló isteneknek tulajdonítottak.

Tehát a jezsuita Consolmagno Istene, még a deista Istennel szemben is, Aki legalább megteremtette a világot, fenn ül az égben, és semmi köze a világhoz.¹⁴⁵ Consolmagnónak Isten és a világ két, egymástól elszigetelt valami, tehát a teremtés eleve lehetetlen. Isten, aki ugyan létezik, és még az is lehet, hogy mindenható, de nem tud egy természetes világot teremteni. Micsoda egy Isten! Ha pedig azt nézzük, hogy összehasonlítja a teremtést az égdörgéssel, felkiálthatunk, Micsoda egy tudós, vagy még inkább, Micsoda egy filozófus!

Majd Consolmagno így foglalja össze a hit és vallás viszonyát:

A vallásnak szüksége van a tudományra, hogy távol tartsa a babonától és tartsa a realitás talaján, hogy megvédje a teremtésemletről, amely, végül is egy fajta pogányság – Istent egy természet-istenné változtatja. És a tudománynak szüksége van a vallásra, mint egy lelkiismeretre, hogy tudja, hogy ami lehetséges, nem mindig jó dolog. 146

Vajon ez a jezsuita tudós mit gondol a Szentháromságról, és Jézusról, aki emberré lett értünk? Vagy micsoda babonás könyv lehet a Biblia, mikor Isten az égő bokorban fogadja Mózeszt!

Egy másik jezsuita, George Coyne, szintén egy ismert csillagász, aki a Wikipedia szerint 56 tudományos dolgozatot jelentetett meg, szintén teremtéstan ellenes. Mint a Vatikán Observatory direktora (aki alatt Consolmagno dolgozott), az angliai katolikus TABLET folyóiratban¹⁴⁷ hevesen megtámadta Schönborn bécsi érsek-bíborosnak a New York TIMES-ban megjelent cikkét,¹⁴⁸ amiben Schönborn védte az u. n. intelligens teremtés elméletet.

Coyne soha nem védi vagy bizonyítja, hogy a fejlődés elmélet igaz. Válaszának egyik alapvető állítása, hogy *“a világegyetem termékenységére a tudomány által jól meg van alapozva.”*

¹⁴⁴ Consolmagno tagja ugyan jezsuita rendnek, de nem felszentelt pap, hanem csak “testvér.”

¹⁴⁵ A deista Isten az emberi ésszel megismerhető Isten, akit a teremtésből a józan ész ki tud következtetni, míg a teista Istent a gondviselő és szerető Atyát csak a kinyilatkoztatásból ismerjük. A deista Istent TUDJUK, hogy van, míg a teista Istent, azaz az Atyát illetve a Szent Háromságot, HISSZÜK. Lásd Katekizmus, 286.

¹⁴⁶ Consolmagno megjegyzései olyan népszerűvé tették a sajtó előtt, hogy számos lap közölte bolcsességét. Itt van két forrás:

<http://beepbeepitsme.blogspot.com/2006/05/creationism-dismissed-as-kind-of.html> és

<http://news.scotsman.com/world/Creationism-dismissed-as-a-kind.2772734.jp>

¹⁴⁷ God's chance creation - <http://www.thetablet.co.uk/article/1027>

¹⁴⁸ Finding design in nature - <http://www.millerandlevine.com/km/evol/catholic/schonborn-NYTimes.html>

Nos, én eléggé figyelemmel kísérem az evolúció körüli vitát, de “a világegyetem termékenységéről” soha nem hallottam. Ez egy Coyne kitalálmány, egy Coyneizmus. Azonkívül, olvassuk el óvatosan: a fejlődés elmélet, illetve „*világegyetem termékenysége*” nem „be van bizonyítva,” hanem „meg van alapozva.” Valami meg lehet alapozva, ha sokan mondanak valamit, ahogy állítólag a náci Göbbels mondta, hogy ha egy hazugságot elégszer leírnak, a nagyközönség mint igazságot fogadja el. Valahogy így vagyunk a fejlődéselmélettel is. A “tudósok,” illetve a tudósként szereplő humanista ideológusok meggyőzték egymást. Azonban ez még nem bizonyítja, hogy Coyne aposztata lenne, azaz a hitével lenne baj. Lehetnek istenhívő tudósok is, akik evolucionisták, akiknek nem a hitükkel van baj, hanem a tudásukkal.

Mivel az evolúciót nem tudja bizonyítani, Coyne másik alapvető lépése az, hogy az istenfogalmunkba köt bele, és ez teszi aposztatává: “*Nehéz elhinni, hogy az Isten mindenható és mindentudó, ahogy a skolasztikus filozófusok értelmezték. A hívőknek [már aki hisz a tudományban?] a tudomány olyan Istenről beszél, aki egészen más, mint amiről ők beszélnek... Ha tiszteljük a modern tudományos eredményeket, el kell távolodnunk a diktátor vagy tervező Isten fogalmától.*”

Íme, egy klasszikus formája az aposztáziának. Vallja ugyan Isten létét, de akárcsak jezsuita kollégája, Consolmagno, nem a katolikus, mindenható és teremtő Istenben hisz, hanem valami saját maga által alakított istenképe van, ami összefér egyrészt a Darwinizmussal, másrészt pozíciójával, mint a Vatikáni Csillagvizsgáló direktora. Ne a vallás, esetleg a skolasztikus filozófia, hanem a tudomány és a fenomenologus filozófia mondja meg, ki vagy mi is az Isten!

Ugyanakkor Schönborn Bíboros hite a teremtésben, amit Coyne támadott, abszolút ortodox, azaz hiszi a katolikus, bibliai tanokat.

Itt meg kell jegyezni, hogy a nyugati jezsuiták közt sokkal rombolóbb hatása volt a korai 20. században élő jezsuita Teilhard de Chardin francia paleontológusnak, mint Magyarországon. Míg nálunk a jezsuiták az ortodoxia védőbástyája voltak, ahogy azt Szent Ignác tervezte, nyugaton ők a liberalizmus zászlóvivői. Nem tartom lehetetlennek, hogy a Jézus és a katolicizmusnak a zsidóságba való *re-integrálásában* a jezsuita rendbe, mint az Egyház elit szerzetesrendjébe való befurakodás illetve annak megrontása is szerepet játszott.¹⁴⁹

De Chardin odáig ment, hogy tagja volt a csoportnak, amely egy hamisított csont kollekciót, az u. n. Piltdown Man-t „fedezett fel,” tanulmányozott és népszerűsített, hogy előmozdítsa a Darwinizmus elfogadását az Egyházon belül is. De Chardin neve is szerepel a gyanúsítottak közt.¹⁵⁰ Mivel de Chardin tagadta a bibliai teremtéstörténetet, az Egyház annak idején szigorúan megfenyítette. Consolmagno és Coyne sokkal tovább mennek, mint de Chardin, vagy akár Galileo ment, és mégis fontos pozíciókat töltöttek be egy egyházi intézményben. Legalább is, amíg Benedek pápa, a Schönborn cikket támadó írása után kb. egy évvel, Coyne-t le nem váltotta.

II. János Pál pápa egy franciául elmondott beszédében volt egy rövid rész, amelyet utána hónapokig vitattak. Az eredeti fordítást a lapok így közölték: “az evolúció több, mint egy hipotézis.” Ez persze nagy port vert fel, mire a Vatikán kiadott egy másik fordítást, “az evolúció

¹⁴⁹ E sorok írása idején közölték a lapok, hogy az egyik amerikai Jezsuita Tartomány, 40-50 évre visszamenően 166 millió dollárt fizetett ki kártérítésként közel ötszáz indián kislány és kisfiú meegbecstelenítéséért indián iskolákban, amiket a jezsuiták vezettek. Két éve pedig 200 személynek fizettek kártérítést. Az áldozatok közt voltak 6-7 éves gyermekek is (AP, márc. 26, 2011).

¹⁵⁰ http://en.wikipedia.org/wiki/Piltdown_Man

elméletben több, mint **egy** hipotézis van,” azaz többféleképp magyarázzák a feltételezett fejlődést (de persze egyik magyarázat sem bizonyítható). Majd tovább firtatták, és a francia anyanyelvűek szerint az eredeti fordítás a helyes. Erre jöttek, hogy a pápa nem francia, tehát rosszul fejezhette ki magát, és a második fordításban adott jelentést akarta kifejezni. 151 Így a vita eldöntetlen, 0:0, vagy ha akarjuk, 1:1.

De ne higgyük, hogy a Vatikántól földrajzilag távol eső, arizóniai Vatikán Csillagvizsgáló intézet kivétel, vagy a pápa beszédének fordítása körüli vita félreértésen vagy a pápa gyenge francia tudásán alapszik. Ha a lengyel nyelvű pápa franciául mond el egy fontos beszédet, és nem nézeti át született franciákkal, akkor az nagy mulasztás lenne. Én ha angolul írok valami fontosat, átnézetem valakivel, sőt, még ha magyarul is, hogy biztosan azt mondjam, vagy írjam, amit ki akarok fejezni.

A már említett, Vatikánban székelő, így a pápához földrajzilag is közel eső, Pápai Tudományos Akadémia közvetlenül a pápa felügyelete alatt működik, mint a pápa tanácsadója tudományos kérdésekben. Könnyen el tudjuk dönteni, hogy az evolúció kérdésében hol állt a pápa az Akadémiára való kinevezéseiből. Nézzük meg, kiket, illetve milyen meggyőződésű tudósokat nevezett ki a Pápai Tudományos Akadémiára.

2008-ban egy nyugdíjas lengyel katolikus genetika professzornak sikerült meghívatni magát az Akadémia évi, október 31-november 4-i ülésére. Azzal a feltétellel hívták meg, hogy nem szólalhat fel. Tapasztalata így is érdekes. Kétoldalas beszámolóját Robert Sungenis, egy amerikai apológéta, feltette az internetre.¹⁵² Professzor Maciej Giertych, aki EU képviselő is, megállapította, hogy sajnos, sok Akadémia tag ateista, és mindenki, kivétel nélkül, evolucionista! Az ülésen beszélők közül egyedül Schönborn bíboros, aki nem Akadémia tag, beszélt a teremtésről, és ezt megengedték, mert ő nem tudományosan kritizálta a fejlődélméletet, hanem vallási alapokon. Ezt pedig egyszerűen elintézik egy kézlegyintéssel, hogy fundamentalista, tehát méltóságukon alul lenne, ha reagálnának rá. Egyébként őt is csak azért engedték beszélni, mert tudták, hogy jó barátja a pápának.

Az egyedüli vita az ateista és az istenhívő, azaz deista evolucionisták közt volt, hogy kell-e, illetve van-e isteni beavatkozás az evolúciós folyamatban. Az evolúció maga elfogadott dogma köztük.

Giertych azzal fejezi be a beszámolót, hogy megérti, ha a pápák tudni akarják, mi megy végbe a tudományokban. Azonban egy ilyen egyoldalú, kizárólag evolucionista és nagy részében ateista tagokból álló szervezet nem tudja ezt a feladatot tárgyilagosan ellátni. Azonkívül a jelen Akadémián nem érvényesül XI Piusz célja, hogy t. i. a tudósok „teljes szabadsággal” informálhassák a Pápát. A „teljes vélemény szabadság” csak a fejlődélmélet híveire vonatkozik, nem azokra, akik hisznek a teremtésben. Itt csak egy megoldás segítene: feloszlatni a jelen akadémiát és egy újat létrehozni, ahol, ha lenne világnézeti monopólium, az a katolikus hit, és legfeljebb a skolasztikus filozófia kell, hogy legyen. De ezt sajnos, nem várhatjuk el az aposztata Vatikántól. Vagy legalább be kellene tenni néhány skolasztikus és újskolasztikus filozófust, elvégre az egyház hivatalos filozófiája a Szent Tamási skolasztika (volt?).

¹⁵¹ <http://www.cin.org/users/james/files/whatsaid.htm>

¹⁵² <http://catholicintl.com/articles/PROOFT-1.PDF>

Sajnos, azonban még a Katekizmus sem teljesen egyértelmű ebben a kérdésében. Míg a 283-as paragrafus nagyon óvatosan körüljárja a kérdést és elfogadni látszik az evolúciót, 286-289 pontok vallják a teremtést, amit a fenti két jezsuita egyértelműen tagadott.

Most akkor megválaszolhatunk az előbbi kérdésre. II. János Pál pápa nem nevezett ki egyetlen olyan tagot az Akadémiába, aki hisz az Egyház által kétezer éve vallott teremtésben.

Egyébként az Akadémia jelenlegi elnöke Nobel laureát Werner Arber, egy protestáns mikrobiológus, akit Benedek pápa nevezett ki. Arber tagja volt az akadémiának 1981 óta, tehát őt is II. János Pál nevezte ki az akadémiai tagságra, és Maciej Giertych beszámolója alapján feltételezhető, hogy ő is evolucionista.

Ezzel kapcsolatban érdekes felvetni a kérdést, hogy II János Pál valóban megérdemli-e a Boldog címet, valóban a mennyországban van-e, csoda ide, csoda oda.¹⁵³ Főleg ha figyelembe vesszük a Tridenti Zsinat határozatát a püspökök kinevezéséről. A Zsinat szerint üdvösségével játszik, aki rossz püspökök kinevezésében bűnös.¹⁵⁴ Ez ugyan a kinevezést javasló személyekre, azaz bíborosokra és pápai nunciusokra vonatkozik, de ha a pápa tudva és akarva rossz püspököket nevez ki, nem az Egyház érdekeit tartva szem előtt, hanem mondjuk követve a Moszkvával vagy Budapesttel kötött paktumokat, nem hiszem, hogy ő enyhébb elbírálást érdemelne. Egyébként a szentté avatott, a Katekizmus szerint, „közbenjáró és modell”¹⁵⁵ és II János Pál lehetett szentéletű személy, de semmiképp egy modell pápa!

Hogy milyen sikertelenül lavírozott II. János Pál a két oldal közt az is mutatja, hogy engedett a liberális és hitehagyott aposztatáknak a Szent X. Piusz Társaság kiközösítésében. A kiközösítést utódja, XVI Benedek függesztett fel, a tárgyalások lehetővé tételére.

Így az is érthetőbb, hogy János Pál miért volt népszerűbb a sajtóval és a tömegekkel, mint utódja.

¹⁵³ Megjegyzendő, hogy a boldoggáavatás nem tévedhetetlen tette a pápának, míg a szenttéavatás igen! Egyébként egyesek szerint az elfogadott csoda is „mondva-csinált” csoda, és a betegség állítólag azóta visszajött.

¹⁵⁴ Tridenti Zsinat, XXIV, I fej. (CHAPTER I), 206 old, Püspökök és bíborosok creálása. Lásd <http://history.hanover.edu/texts/trent/ct24.html>

¹⁵⁵ Katekizmus, 828.

IV. AZ UTOLSÓ IDŐK

Ha tehát Jézus, Szent Pál és a Katekizmus szerint az aposztázia megelőzi az Antikrisztust, legalább is ez az egy feltétel meg van. Azonban ha megnézzük, a többi feltétel is közel van a megvalósuláshoz. A globalizmus megteremtette az alapokat egy globális hatalom létrehozására. A modern fegyverek lehetővé teszik az egész világ leigázását. A technológia, a legújabb, Watsonnak nevezett számítógép, aki egy fél óra alatt híres lett sikeres bemutatkozásával az amerikai Jeopardy TV programon, lehetővé teszi minden ember kartotékolását, és végül a "chip" technológia kifejlesztése lehetővé teszi, hogy a Jövendölések könyvében megjósolt információs chipet beoperálják minden ember homlokára vagy kézfejére. Jelen írásnak nem célja a politikai helyzet elemzése, azonban a sorozatos forradalmak az arab világban elvezethetnek a híres, szimbolikusan a bibliai Armageddon nevével kapcsolatos háborúhoz, ahol a pro Izraeli hatalmak megküzdének az arab világgal és szövetségeseikkel.

IV-1 AZ ANTIKRISZTUS

Mint láttuk, az ószövetségi jövendölések két külön szabadítóról, két Messiásról szólnak, ahogy Dulles bíboros is gondolta. Egyiknek az országa evilági lesz, ahogy a farizeusok várták, és akit az Egyház az Antikrisztusnak tekint, a másikat az országa nem e világból való, és a kettőt könnyű összetéveszteni, ha az ember nem áll szilárdan a kinyilatkoztatás alapján, és nem érti a próféciák helyes értelmezését.

Egy amerikai protestáns teológus szerint az Antikrisztus már élhet a földön, de nem ismerjük fel, mert közönséges emberként születik és él köztünk, amíg halálos sebbel (vagy betegségben) halál közeli tapasztalata lesz, és a sátán életre kelti. Elképzelhető, hogy a nem a mennyországot látja, hanem a sátán ezt az alkalmat használja ki, hogy Jézushoz hasonlóan, őt is megkísértse, és hatalmat, gazdagságot és anyagi jólétet ígérjen neki. A szerencsétlen ember, Jézussal ellentétben, nem áll ellen a kísértésnek, és hajlandó eladni lelkét a Gonosznak. Lehetséges tehát, hogy így jelenik meg az Antikrisztus.¹⁵⁶

Érdekes, hogy mikor a Katekizmus ismerteti az utolsó időket, az Antikrisztust az Egyház illetve a hívek megpróbáltatásával, majd az Egyház húsvétjával, azaz feltámadásával köti össze:

675 Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételen, mely sokak hitét meg fogja ingatni. [639] Az üldözés, mely kíséri az Egyház földi zarándokútját, [640] fölfedi a "gonoszság misztériumát" egy vallási megtévesztés formájában, mely az embereknek problémáik látszólagos megoldását kínálja föl cserében azért, hogy elpártolnak az igazságtól. A legnagyobb vallási megtévesztés az Antikrisztusé, azaz egy ál-messianizmusé, amelyben az ember önmagát dicsőíti Isten és az Ő testben eljött Messiása helyett. [641]

676 Ez az antikrisztusi megtévesztés a világban mindannyiszor föltűnik, amikor a messiási reménységet a történelemben akarják beteljesíteni, ami csak a történelmen túl, az

¹⁵⁶ "The Late Great Cosmic Countdown: Hal Lindsey on the Future," *Eternity* (January 1977), 80.
<http://www.preteristsite.com/plain/demaralive.html>

eszkatologikus ítélet által teljesebben; az Egyház az eljövendő ország ezen meghamisítását "millenarizmusnak" nevezett enyhébb formájában is, [642] és főként a "belsőleg romlott" szekularizált messianizmus politikai formájában elutasította. [643]

677 Az Egyház az Ország dicsőségébe csak ezen utolsó Húsvéton át léphet be, melyben követi Urát halálában és föltámadásában. [644] Az Ország tehát nem az Egyház történelmi diadala által fog beteljesedni [645] állandóan növekvő fejlődés útján, hanem Istennek a gonosz utolsó támadása fölötti győzelme által, [646] melynek következtében Menyasszonya alá fog szállni a mennyből. [647] Istennek a gonosz fölforgatása fölötti győzelme az Utolsó Ítélet formáját fogja öltetni [648] e mulandó világ végső, kozmikus összeomlása után. [649]

Itt meg kell állni egy pillanatra. A Judeó-kereszténység, a farizeusokhoz hasonlóan, az üdvözülést e világon látszik keresni, és például a szentmisében a hívek könyörgéseiben gyakran nem Isten országáért, bűneink bocsánatáért, vagy Jézus második eljövételéért imádkozik, hanem a békéért, vagy, hogy politikusaink megvalósítsanak egy fajta társadalmi igazságosságot, vagy egy fajta zöld környezetvédő program megvalósulásáért, azaz Isten országának evilági, politikai és szociális programok által való megvalósulásáért. Úgy tűnik, mintha e-világi, társadalmi és politikai üdvözülést várnánk a politikusoktól. Lehet, hogy ez is az Egyház megpróbáltatásával kapcsolatos, és a hierarchia nagy része bukásra áll ezen a próbatételen is.

A Katekizmus az Egyház hivatalos tanítását foglalja össze, azonban nem minden részének van azonos tekintélye. Vannak benn tévedhetetlen dogmák, amelyeket minden hívőnek el kell fogadnia, és vannak tanok, amelyek nem egyenrangúak a dogmával. Ha akad olyan állítás, amely szemben áll a hagyománnyal és a szentírással, azokat lehet megkérdőjelezni, és komoly okkal kritizálni. Sajnos, a 675 és 676-os pontokban úgy tűnik, hogy minden magyarázat vagy érvelés nélkül, az Antikrisztussal kapcsolatos hagyományos tant, miszerint az Antikrisztus egy élő, egyedi személy, Jézus Krisztus ellen-párja, megváltoztatták, mint majd kimutatjuk.

Visszatérve a jövődölések értelmezésére, például Szof 3,8-9 szavai, „Igen, akkor majd tiszta ajkat adok a népeknek, hogy mindannyian segítségül hívhassák az Úr nevét, és egy szívvel szolgáljanak neki,” vonatkozhatnak a Második Eljövételre is. Dan 7,27-t, „Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt lévő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének; az ő országa örökkévaló ország, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmessékedik” vonatkozhatjuk mindkét, még meg nem történt eseményre. A zsidók könnyen tekinthetik magukat a „magasságos egek szentei népének.” Így az egész üdvtörténetben legalább három megjövendőlt esemény lesz: az első és a második eljövétel, és a kettő közt az Antikrisztus eljött, hogy ideiglenesen átvegye a világ felett a hatalmat. A próféciák mindhárom eseményt, prófétai látomásban, megjósolták. Negyedik megjövendőlt eseménynek hozzá vehetjük a maradék zsidóság megtérését, amit többek közt Pál is megjósolt, és amiről még beszélünk.

Ezt látszik igazolni Jézus is, mikor ezt mondta: „Ne gondoljátok, hogy megszüntetni jöttem a törvényt vagy a prófétákat. Nem megszüntetni jöttem, hanem teljessé tenni”¹⁸ Bizony mondom nektek, míg ég és föld el nem múlik, egy i betű vagy egy vesszőcske sem vész el a törvényből, hanem minden beteljesedik.”¹⁵⁷ Ahogy Dulles bíboros is írta, a megjövendőlt dolgok mind beteljesednek, és egy olyan magyarázatrendszerre van szükség, ami mindent

¹⁵⁷ Mt 5,17-20.

magába foglal és megmagyaráz. A Kovenant négy részre bontása megfelel ennek a követelménynek.

Az nyilvánvaló, hogy Jézus nem szüntette meg a törvényt, de az homályosabb, hogy nem szüntette meg a próféciákat. Azok egy részét beteljesítette életével, de a próféciáknak vannak olyan részei, amelyek még nem teljeselek be, és csak az Antikrisztus, és utána Jézus második eljövételével teljeselek be.

Így a próféciák tovább élnek, és két vagy esetleg három eseményre is vonatkozhatnak. Az igazságot csak a tények megtörténte után látták meg világosan még az apostolok és evangélisták is. És az igazság lehet, hogy nem lesz mindig politikailag helyes, de Isten igazsága a politika és politikai helyesség felett áll.

Itt érdekes Heller Ágnes magyar szociológus megjegyzését megemlíteni. Tihanyi Péterrel készült interjúban Heller Ágnes a zsidókérdésről és a zsidók kiválasztottságáról beszélt.

„– Nemrég arról beszélt valahol, hogy a zsidóság identitásképzése nem az etnikum, hanem az igazság körül forog. Tulajdonképpen mi az úgynevezett zsidókérdés lényege?

– A leglényegesebb kérdés az, hogy mi őrizte meg a zsidókat hosszú évezredek át egészen a mai napig? Hol volt, hol nem volt, volt egy hatalmas keleti civilizáció, amely ötezer esztendeig élt, és ebből a civilizációból minden nép elpusztult, egyes- egyedül a zsidó nép nem. Aztán jöttek újabb világbirodalmak, újabb civilizációk, amelyek mára teljesen eltűntek, és szintén csak a zsidók maradtak meg. Na, ez a zsidókérdés.

– Azaz?

– Azaz a vak is látja, hogy a megmaradásuk egy Istennel kötött különleges viszonynak, szövetségnek köszönhető. Egy olyan speciális szövetségnek, amelybe Isten egyetlen más népet sem hívott. Ez a mai napig is tart. Ráadásul kiválasztottságuk nem saját érdemükből, tehetségükből vagy kiválóságukból fakad. Ez aztán az igazi botrány.

– *Ki, mikor és hogyan fogja hitelesíteni, hogy végül is kinek, melyik egyháznak, melyik vallásnak van igaza?*

– Ha jól emlékszem, Martin Buber fogalmazott meg egy első hallásra cinikusnak tűnő választ erre a kérdésre. Azt mondta, hogy amikor majd eljön a Messiás, meg fogjuk kérdezni tőle, hogy először jött el, vagy másodszor. Csak akkor fog kiderülni, hogy a keresztényeknek vagy a zsidóknak van igazuk. Hogy a Krisztus Messiás, vagy sem, csak az üdvtörténet egy későbbi szakaszában lesz eldönthető. Ma még nem az. A döntés a két – vagy esetleg több – igazság között végül is Isten kezében van.”¹⁵⁸

Heller kérdésére tulajdonképpen már megválaszoltunk a zsidó azaz az ószövetségi próféciák elemzésénél, itt csak annyit kell megállapítani, hogy az Antikrisztus bizonyára azt mondaná, hogy ő az első, de az Antikrisztus a hazugság embere, így nem lehet hinni neki. Viszont ha a másodszor eljövő igazi Messiást kérdeznénk meg, ő nyilván elismerné, hogy ez a második eljövetele. A próféciák helyes értelmezéséből mindez nyilvánvaló.

¹⁵⁸ Tihanyi Péter, Heller Ágnes az újraéledő antiszemitizmusról, más ordas eszmékről, s az erre adott válaszokról, Hol a testvéred, Káin? HETEK 2005. 05. 20. http://www.hetek.hu/interju/200505/hol_a_testvered_kain

Ebből az is következik, hogy a „közös lelki örökség” a kereszténység és zsidóság közt, sokkal gyengébb mint azt Nostra Aetate nyilatkozat, a Zsinati Atyák, és a Zsinatot követő pápák feltételezték. A Katolikus Egyház zsidó azaz ábrahámi lelki öröksége, a Tíz Parancsolat kivételével, Jézussal véget ért, és amit azóta hisznek a zsidók, főleg a Talmud, azzal semmi közös nincs. Legfeljebb a judeó-keresztényeknek van közös elképzelésük velük. A zsidók a Messiást várják, akiben mi az Antikrisztust látjuk. Még az üdvösség fogalma is alapjában különbözik!

A Nostra Aetate tehát téves premisszából téves következtetést von le: „*Mivel tehát ... nagy a keresztények és a zsidók közös lelki öröksége, e Szent Zsinat ajánlja és támogatja a kölcsönös¹⁵⁹ megismerést és megbecsülést, melyet főleg a Szentírás tanulmányozásával, s teológiai és testvéri párbeszédekkel lehet elérni.*

A Zsinat szerint szükség van a kölcsönös megismerésre, tehát kezdjük a megismerést a zsidók által várt üdvözüléssel. A fentiekben körvonalaztuk a szentírási alapokat, amelyre lehet, és kell, a zsidó-keresztény viszonyt építeni.

Ha van egyáltalán közös lelki örökség, az inkább a közös forrásban mutatkozik meg, mint a célban. Az egyik célja a jövődölések alapján egy evilági birodalom megvalósítása, zsidó vezetéssel, a másoknak a célja pedig az egyének eljuttatása a mennyországba, Isten nagyobb dicsőségére. Így a „testvéri” viszony nem édestestvéri, hanem legfeljebb féltestvéri, vagy inkább mostohatestvéri viszony.

II János Pál pápa 2000 tavaszán (March 21-26) tartott izraeli látogatásán a Siratófalban a következő imát helyezte el: *"Atyám, te kiválasztottad Ábrahámot, és az ő leszármazottait, hogy elvigyék Nevedet a nemzetekhez. Mélységesen elszomorít bennünket azoknak a viselkedése, akik a történelem folyamán szenvedéseket okoztak a Te gyermekeidnek, és bocsánatodat kérve elkötelezzük magunkat a szövetség népével való igazi testvériségre."*¹⁶⁰

¹⁵⁹ A Vatikáni Dokumentumok egyik Amerikai kiadása (Abbott, *The Documents of Vatican II*, 665 oldal) 20. lábjegyzete szerint Ruffini bíboros, Palermo érseke, követelte, hogy a Zsinat vegye be, hogy „a keresztények szeressék a zsidókat, de a zsidók is mondják ki, hogy nem gyűlölik a keresztényeket, és követeljük egyes sértő kifejezések kihagyását a Talmudból.” Azonban a követelés helyett, a Talmud említése nélkül, a Zsinat annyit volt hajlandó bevenni, hogy a Zsinat „*ajánlja és támogatja a kölcsönös megismerést és megbecsülést ... és párbeszédet.*”

¹⁶⁰ <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/anti-semitism/jp.html>

Az ima, amit a Szentatya a Siratófalba elhelyezett, a két vallás közti viszony teljes elferdítése. Még az sem teljesen igaz, hogy Isten *Ábrahámot, és az ő leszármazottait* választotta ki, hogy „*elvigyék Nevedet a nemzetekhez.*” Ábrahám kiválasztottsága csupán a Megváltó származásával és az egyistenhit ébrentartásával kapcsolatos. A zsidóság nagyon zárt közösség volt, és az ma is, ami a vallást illeti. Még Szent Pál is csak a damaszkuszi jelenés UTÁN lett a „nemzetek apostola.”

Ami a kölcsönös megismerést és testvéri párbeszédet illeti, az több mint 40 év és számos Vatikáni dokumentum, próbálkozás és engedménytétel után még mindig várat magára. Nem csak a párbeszéd vagy a Talmud megtisztítása a keresztényellenes kifejezésektől maradt el, hanem a kölcsönös megbecsülés és a párbeszéd helyett zsidó oldalról egyik követelés vagy támadás a másikat követi.

Ezért a NOSTRA AETATE zsidókra vonatkozó tanítását újra át kell gondolni, és átértelmezni. A Zsinati Atyák ezt írták:

„A Szentírás tanúsága szerint Jeruzsálem nem ismerte föl látogatásának idejét, és a zsidók többsége nem fogadta el az evangéliumot, sőt néhányan szembeszálltak terjedésével. Mindazonáltal az Apostol szerint a zsidók az atyák miatt nagyon kedvesek Istennek, aki nem bánja meg ajándékait és hívását. A prófétákkal és ugyanazzal az apostollal együtt az Egyház várja az egyedül Isten által tudott napot, melyen az összes nép egy hangon fogja segítségül hívni az Urat, "és válllvetve fognak szolgálni neki." (Szof 3,9)”

A gyakran idézett Szent Páli szöveg így hangzik: „28. Ők az evangéliumot tekintve ellenségek, a ti javatokra, de a kiválasztás szerint kedvesek, az ősökért. 29. Isten ugyanis nem bánja meg kegyelmi adományát és meghívását.”¹⁶¹ Ez Szent Pál egyik legbonyolultabb mondata.

Ahogy Szent Pál is tette, egy fontos megkülönböztetést kell tenni. Ez vonatkozhat a próféciaik azon részére, ami a zsidók evilági megszabadítására és az evilági szabadító eljövételére vonatkozik, azaz azokra, amelyek Jézus keresztalálával, feltámadásával és az Egyház alapításával nem valósultak meg, de nem vonatkozik azokra a próféciaikra, amelyek az Egyház alapításával beteljesedtek. Jézus halála után a farizeusi zsidó vallás, mint olyan, csak az evilági megszabadításra vonatkozva jelenthet “üdvözülést,” mert az egyéni, természetfeletti üdvözülés útja Jézuson, a keresztségen, és az Egyházon keresztül vezet, a zsidók számára is.

Itt segít megkülönböztetni a zsidó egyén, és a zsidóság mint kollektív csoport között. A zsidóság, azaz a zsidók, akik nem térnek át, a próféciaik szerint, megkapják a várt messiásukat, és ebben az értelemben a választottságuk megmaradt.¹⁶² Azonban a zsidók, mint egyének, elfogadhatják Jézust, és ezzel elérhetik egyéni üdvözülésüket, vagy elfogadják és uralkodnak majd a várt messiásukkal, aki számunkra az Antikrisztus lesz, de ezzel elvetik az örök élet lehetőségét.

Ez persze nem jelenti, hogy a zsidók automatikusan a pokolba kerülnek. A keresztény dogmatika szerint a mennyországba jutás, azaz Isten közvetlen látása, a tetteken kívül, elsősorban a keresztség szentsége által a lelkünkön hagyott eltörölhetetlen jelhez, mint belépő

¹⁶¹ Rom 11,28-29. Érdekes megjegyezni, hogy Pál szerint a zsidók az evangéliumi szellem ellenségei. Egyébként Pálnak a zsidókkal kapcsolatos nézetei nagyon érdekesek.

¹⁶² Ez az értelmezés jól összefér azzal, amit Szent Pál ír a Rómaiakhoz és a Zsidókhöz írt leveleiben

gyehez van kötve. A zsidókkal kapcsolatban három lehetőség van. A vízzel való keresztséget ha el is mulasztják, a vágykereszttség által még mindig üdvözülhetnek. Isten mindenkit egyénileg ítél meg, és ha őszintén akarták Isten akaratát követni, ahogy ők látták, és esetleg az egyháziak mulasztása, azaz a térítő munka hiánya vagy elégtelensége miatt nem lettek megkeresztelve, Isten megjutalmazhatja őket a vágykereszttség szentségével. Másik lehetőség, hogy az alább ismertett jövendölések szerint az utolsó időkben az akkor élő zsidók, Illés próféta szavára tömegesen megtérnek, végül, akik nem érdemlik ki viselkedésükkel a poklot, lehetséges, hogy bár nem kerülnek Isten közvetlen közelébe, mint a megkeresztelt szentek, elkerülik a poklot is. Az ilyenek halhatatlan lelkei valami természetes állapotban tölthetik az örökkévalóságot, amiről a Szentírás nem beszél, de tudományosan feltételezhető. De ez már egy másik kérdés, amit filozófusok és teológusok kell, hogy megválaszoljanak és kidolgozzanak.

Az ószövetség szerinti, azaz evilági üdvözüléshez persze a zsidóknak nem kell keresztség, így ennyiben a judeó-kereszténység következetes mikor megtiltja a térítést a zsidók közt. Amerikában például 2002-ben volt egy tanácskozás a katolikus oldalról az Amerikai Püspöki Kar Ökumenikus Bizottsága és a másiktól a Zsidó Nemzeti Tanács közt.¹⁶³ A Záró Irat lényege katolikus oldalról az volt, hogy bár van párbeszéd a két vallás közt, nincs katolikus missziós intézmény vagy iroda, amely zsidók megtérítésével foglalkozna, mert "az Egyház hite szerint Isten visszavonhatatlan kovenantja szerint annak betartása elég az üdvözüléshez." Technikailag ez igaz, mert a visszavonhatatlan kovenant, ami még ma is érvényben van számukra, az evilági ígéretekre vonatkozik, amelyek majd az Antikrisztus alatt teljeseznek be, és ezekhez valóban nem kell a keresztség. Azonban a természetfeletti üdvözüléshez, Isten színről színre való látásához, a keresztség elengedhetetlen!

Ezt a Záró Iratot egyes katolikus papok úgy értelmezték, hogy nem csak a térítés tilos, hanem az áttérni akaró zsidók megkeresztelése is tilos. Ezért hét évvel később, 2009. június 22-én az Amerikai Püspöki Kar kiadott egy körlevelet¹⁶⁴, amiben két tény tisztázott. A körlevél szerint a Mózesi kovenant Jézussal beteljesedett, és ezért megtérő zsidót mindig szívesen látja az Egyház.

Bár nem tudjuk sem a napot, sem az órát, azonban lesznek bizonyos jelek, amelyekből tudunk következtetni, hogy közel van az idő. Márk evangéliuma szerint,³² *... azt a napot vagy órát senki sem tudja, az ég angyalai sem, sőt még a Fiú sem, csak az Atya.*³³ *Vigyázzatok, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az idő.*³⁴ *Éppen úgy, mint az idegenbe készülő ember, aki otthagyja házáat és szolgálóira bizza vezetését, mindegyiknek kijelöli a maga feladatát, a kapusnak is megparancsolja, hogy virrasszon.*³⁵ *Legyetek hát éberek! Nem tudjátok ugyanis, mikor érkezik meg a ház ura: lehet, hogy este, lehet, hogy éjjélkor, vagy kakasszóra, vagy reggel.*³⁶ *Ne találjon alva, ha váratlanul megérkezik!*³⁷ *Amit nektek mondom, mindenkinek mondom: Legyetek éberek!"*

A fügefáról mondott példabeszéd célja felhívni figyelmünket a vég időket jelző jelekre. Az Atya, aki egyedül tudja a napot vagy órát. Nagy mulasztás lenne nem figyelembe venni a jeleket. Ha az idő felkészületlenül ér bennünket, mert a szolgálta hitvány volt, nem vette

¹⁶³ "Reflections on Covenant and Mission," Consultation of the National Council of Synagogues and the Bishops Committee for Ecumenical and Interreligious Affairs, August 12, 2002. <http://www.jcrelations.net/en/?item=966>

¹⁶⁴USCCB Clarifies Key Points From Reflections On Covenant And Mission Statement (2002)

figyelembe a jeleket, és nem készítette elő a híveket a végre, „kegyetlenül megbünteti és a képmutatók sorsára juttatja. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.¹⁶⁵

A fentebb idézett Máté 24., és Lukács 21. fejezeteiben is vázolt jelek közül több beteljesülőben van. Az aposztázia, illetve a hit krízise, folyamatban van. Földrengések, cunámik,¹⁶⁶ egyéb természeti csapások példa nélküli mértéket öltöttek. Az Amerikai Űrkutató Iroda (NASA) egy Elenin nevű, más naprendszerhez tartozó bolygót fedezett fel,¹⁶⁷ amely még az idén nap illetve földközelségre kerül, és az eddig okozott négy földrengésen (Chile, Új Zeland, Haiti, és Japán) túlmenően, még nagyobb károkat is okozhat. A jövődölések nem mondják, hogy ezek természetes földrengések lesznek, lehetnek emberek által, mint pl. az Alaszkában telepített HAARP program, okozottak.

A közel keleten háborúk vannak, amelyeknek eszkatológikus jellege valószínű. Az erkölcstelenség hivatalosan elfogadott norma lett. Így tehát nézzük meg, mi történhet a (talán közel) jövőben?

Ez a globális és mondhatnánk, totális krízis is része a tervnek. Krisztus előtt a római megszállás okozta sanyarúság idézte elő az akkori megváltás-várást, most a Sátán így hoz létre egy messiási elvárást, valakit, aki kivezet ebből a helyzetből. Ez lesz az Antikrisztus. Mivel földi szabadítót várnak, még a judeó-keresztények is, csak kevesen, akik várják, ismerik fel az új, földi szabadulást és jólétet ígérő, evilági politikusban az Antikrisztust.

IV-2 A ZSIDÓK VÉGSŐ MEGTÉRÉSE

Az utolsó idöket és az Antikrisztus személyét és hátterét több mint száz évvel ezelött ismertette Föt. Pascal Huchede Antikrisztus¹⁶⁸ cím alatt, és ma is ez a legjobb összefoglaló errö a témáról. Huchede szerint Szent Pál kifejezetten megígéri, régebbi jövődölésekre hivatkozva,¹⁶⁹ hogy a megmaradt zsidók az utolsó idökben megtérnek. Íme, ez is segít megérteni Szent Pál jövődöléseit, ha azokat az utolsó idökre vonatkoztatjuk.

Ez egybevág Szent Jánosnak a Jelenések Könyvében írottakkal is.¹⁷⁰

Ezen az alapon, írja Huchede, szent Ágoston és Szent Gergely véleménye szerint a zsidók végső megtérése hittétel. Majd ezt írja, „Míg a korai Egyházban Péter küldetése volt a zsidók közt téríteni, Pál feladata a nemzetek közt térítés, az utolsó idökben két új apostol jelenik meg, a világot evangelizálni. Henoch, aki a nem zsidóknak hirdeti majd az ígét,¹⁷¹ és Illés, aki zsidónak született, és akinek a feladata a zsidók¹⁷² megtérítése lesz.”

A Magyar Katolikus Lexikon szerint „**Hénoch**, *Hénok* (a kánaániak nyelvén 'vazallus'): Káin fiainak listáján (*Ter 4,17-24*) Káin fia és Irad apja, Szet fiainak listáján (5) Jared fia és Metuselach apja. Miután a szetita ~ 365 évig „járt Isten színe előtt”, egyszer csak „nem volt többé, mert Isten elvitte” (5,23-25; vö. *Sir 44,16; 49,14; Lk 3,37; →[menybevitel](#)*). Nagy

¹⁶⁵ Mt 24,51.

¹⁶⁶ A Wikipedia szerint, a cunami „Az egyik legpusztítóbb természeti katasztrófa, ám igen ritkán fordul elő, és még ritkábban szed áldozatokat, bár ha magas szökőár éri el a partokat, hatalmas pusztításra képes. A [2004-es indiai-óceáni szökőár](#) és a [2011-es tóhokui földrengés és szökőár](#) egészen kivételes események.

¹⁶⁷ Lásd <http://blog.imva.info/world-affairs/bad-news-nasa>

¹⁶⁸ <http://theantichristhuchede.blogspot.com/> IX. Conversion of the Jews

¹⁶⁹ Rom 11,25-26; lásd még Dan. 12,1, Os 3,4-5, Deut. 4,30, és Oz 2,25; 1,9.

¹⁷⁰ Jel 11,3-6

¹⁷¹ Sir 44,16

¹⁷² Sir 49,10

szerepet játszott a későbbi zsidó legendában, Kumránban is (1QapGn 1,19-26). Ennek nyomai az ÚSz-ben is fellelhetők. A Zsid 11,5, ahol a szerző hitéért dicséri ~ot, a →[Hénoch könyve](#) (etióp változat) hatását mutatja. Júd 14 idézi ~ egy bölcs mondását, amely valójában részlet a ~ kv-éből (etióp változat 60,8).”

Illésről pedig ezt írja a Lexikon: **Illés** (héb. Élija, 'az Úr az én Istenem'): a próféták atyja, az egyik legnagyobb ószövetségi szent személyiség, akit a zsidók, a keresztények és a muszlimok (→[iszlám](#)) egyaránt tisztelnek....Népszerűségét legendás elemekkel átszótt történetek sora tanúsítja; csodáinak történetét a Kir őrizte meg. ...Nagy hatással volt a későbbi korokra is (vö. Sir 48,1-12), elsősorban titokzatos mennybevétele révén (2Kir 2,11; Sir 48,9,12), s mert Malakiás az elragadott próféta újraeljövetelét jövendölte (Mal 3,1, angyal = Illés; 3,23). A próféta újraeljövetelének várását Sir 48,10-12 is tükrözi. Csaknem messiási személynek, az ítéletre érkező Isten előfutárának, majd a Messiás előhírnökének tekintik ... rá ruházzák az Isten szolgájára váró feladatok egyikét, ...Újraeljövetelének hite a zsidók körében élt ... a végső idők főpapját látták benne...

Malakiás próféta könyvében állítólag ezt meg is jövendöli :

«Meglátjátok, elküldöm Illést mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja. És ő az atyák szívét a fiak felé fordítja, és a fiúk szívét az atyák felé, hogy ne jöjjenek és megbüntessem a földet egy esküvel.»¹⁷³

Hogy küldetésük eredményes legyen, írja Huchede, a két pátriárkát Isten különleges hatalommal látja el,¹⁷⁴ és itt idézi a Jelenések könyvét ahol Szent János leírja, hogy tűz jön ki a szájukból.¹⁷⁵

³"Két tanúmnak meghagyom, hogy szőrzsákba öltözve ezerkétszázhatvan napig hirdessenek bűnbánatot." ⁴Ők a két olajfa és a két gyertyatartó, amely a föld Urának színe előtt áll. ⁵Ha valaki ártani akar nekik, tűz csap ki szájukból, és elpusztítja ellenségeiket. Mert aki ártani akar nekik, annak így kell elpusztulnia. ⁶Hatalmuk van, hogy bezárják az eget, hogy küldetésük idején ne essen az eső. Hatalmuk van arra is, hogy a vizet vérré változtassák, és annyi csapással sújtsák a földet, amennyivel csak akarják. ⁷Amikor befejezik tanúságtételüket, a vadállat feljön a mélységből, harcra kel ellenük, legyőzi és megöli őket. ⁸Holttestük ott hever majd a nagyváros utcáján, amelyet átvitt értelemben Szodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol Urukát is keresztre feszítették. ⁹Holttestüket sokan fogják nézni a népek, törzsek, nyelvek és nemzetek közül három és fél napon át, nem engedik, hogy tetemüket sírba tegyék. ¹⁰Ezen a föld lakói ujjonganak és vigadnak, és örömben ajándékot küldenek egymásnak, hiszen ez a két próféta gyötrelmére volt a föld lakóinak. ¹¹De három és fél nap elteltével az Istentől az élet lehelete szállt beléjük, és talpra álltak. Akik látták őket, azokat nagy félelem fogta el. ¹²Az égből hangos szózat hallatszott: "Gyertek fel ide!" S ellenségeik szeme láttára egy felhőn fölszálltak az égbe.

¹⁷³ Mal 4,5-6. Azért "állítólag," mert a Magyar bibliakiadásokban csak három fejezete van Malakiás könyvének. Azonban mivel két megbízható angol nyelvű forrás (Zonderwal Pictorial Bible History, és The Guidepost Family Concordance) is hivatkozott rá, végre megtaláltam a negyedik fejezetet az interneten az angolnyelvű King James fordításban: <http://quod.lib.umich.edu/cgi/k/kjv/kjv-idx?type=DIV1&byte=3529350>

¹⁷⁴ Huchede, X. Miracles and Combats of the Two Patriarchs

¹⁷⁵ Jel 11,3-12

Ezzel beteljesednek a próféciáknak egy része, hogy Isten nem hagyja el választott népét az utolsó időkig. A kiválasztás napjainkban ezt jelenti, és nem azt, hogy a zsidó vallás egymagában üdvözítő vallás, ahogy a judeó-kereszténység hiszi.

IV-3 AZ ANTIKRISZTUS URALMA

Általánosan elfogadott vélemény, hogy nagyon sok hasonlatosság lesz Krisztus és az Antikrisztus eljövetele, viselkedése, és munkája közt. Ha a zsidók lesznek hatalomban és minden nemzet őket szolgálja, ahogy a még be nem teljesedett próféciák megjövedölték, lehet rá számítani, hogy a Talmud minden szigorát használni fogják a goyok ellen. Ez az Antikrisztus idején fog eljönni, és az igazak üldözését farizeusokhoz hasonlóan, az igaz hit védelmében, a Talmud alapján igazolják, mintha Isten akarata lenne, pedig csak az Antikrisztus uralmát erősítik.

Huchede lényegében a bibliai jövendöléseket és a Hagyományt követi, ezért pontról pontra követjük ezt a tanulmányt. 176

Mint fentebb láttuk, a messiásvárásnak fontos szerepe volt az üdvtörténetben. Ez azt is jelenti, hogy különböző elvárások alapján, másként ítéljük meg az eseményeket. Huchede szerint az Antikrisztust csak a Szentírás által felvilágosított kortársai ismerik fel, azaz akik várják. Azonban akiben a zsidók az ígért messiást fogják látni, az a keresztényeknek az Antikrisztus lesz, és akik nem ismerik vagy nem hiszik el a Szentírás vonatkozó részeit, azok csak vagy egy hatalomra törő diktátort látnak majd benn, akit politikai eszközökkel el lehet mozdítani, vagy egy államfőt, aki egy világkormány élén békét hoz a világnak, és megoldja a világ problémáit.

Először is, ki lesz az Antikrisztus? Huchede szerint „Csak a Szentírás által felvilágosított kortársai tudják megállapítani,” ahogy Jézussal is történt.¹⁷⁷ Tehát előre csak sejteni lehet. Annyira azonban bizonyosnak tűnik, hogy egy meghatározott személy lesz. Bár a történelem folyamán sokan támadták Jézust, ezeket lehet Krisztus ellenesnek, Anti-Krisztusnak nevezni, de az igazi Antikrisztus Jézuséhoz hasonló szerepet tölt be, ellenkező előjellel. Krisztus megváltotta az emberiséget, az Antikrisztus el akarja veszejteni őket.

Az Antikrisztus a kereszténységet és az egyházi tekintélyt mind intellektuális, mind erkölcsi téren aláássa. A dogmákat mint mítosz, állítja be, és az erkölcsi normákat diktatórikusnak nevezi. Szabadság neve alatt szabadosságot vezet be, és mindenkinek joga lesz kormányozni önmagát. A Sátán egyetemes emancipációt vezet be. Modern szabadgondolkodók és félelmetes erkölcstelenség kora lesz ez.

Az Antikrisztus által való üldözés súlyosabb lesz, mint bármelyik eddigi üldözés. Krisztus eddigi ellenségei csak az Antikrisztus előfutárai voltak.

Szavakkal nem lehet kifejezni a szörnyű hatását az üldözésnek. Az Egyház gyermekei óriási számokban aposztatálnak, és az Egyház felkiált, ahogy Jézus tette, „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem.” A papokat üldözik, elválasztják a hívektől, és megölik. Föglein szerint „a keresztények kivégzése a világ minden részén általános lesz, különösen

¹⁷⁶ <http://theantichristhuchede.blogspot.com/>

¹⁷⁷ U. o., 2. Who is Antichrist

miután az Antikrisztus megölte Henochot és Illést. Ahogy „Hitler a zsidókat okolta országának minden problémájáért, az Antikrisztus a keresztényeket okolja minden rosszért, ami sújtja a világot.”¹⁷⁸ II János Pál, ha akaratlanul is, de sorozatos bocsánatkéréseivel előkészítette a talajt az Antikrisztusnak, hogy a katolikusokat okolják sok problémáért, amiben az Egyháznak vagy katolikusoknak semmi szerepe nem volt. A hithű keresztények tömeges kivégzése pedig „logikus megoldás lesz a túlnépesedés megoldására”¹⁷⁹ is.

Ha a jeleket nézzük, gyorsan sodródunk egy fajta globális politikai egységbe, amely minden nemzetet magába foglal. Sokan feltételezik, hogy az Antikrisztus hatalomra jutása nagyon gyors folyamat lesz, az egész világra kiterjed, és hatalma három és fél évig tart. A három év alatt a katolikus Egyház „sivár” lesz, de legyőzhetetlen, a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Lesznek hősök, aki Isten kegyelmével, győznek a Luciferrel való küzdelemben. A kegyelem minden nagyságában és hatékonyságában fog mutatkozni. Isten nem hagyja Egyházát védtelenül ilyen félelmetes ellenséggel szemben. Isten használ majd látható és láthatatlan eszközöket.

Isten jobban megvilágosítja hű szolgálóinak elméjét, megerősíti akaratukat, és ad nekik türelmet. Dániel próféta szerint „sok lesz kiválasztva és a tűzben kipróbálva, és a gonosz gonoszul cselekszik, és a gonosz nem fogja megérteni.”¹⁸⁰ Isten soha nem mulasztotta el, hogy az idők kívánalmainak megfelelő embereket küldjön – buzgóságtól égő apostolokat, megfélemlíthetetlen mártírokat, doktorokat, akiknek tudása az igazság minden gyönyörét megmutatja. Isten küld ebben a kritikus időben sok rendkívüli embert, díszítve az előző korok összes szentjeinek nemes erényeivel. „Kik vagyunk mi, kiáltott Szent Ágoston, azokhoz a hívőkhöz és szentekhez képest az utolsó időkben, akik hivatva lesznek, hogy ellenálljanak az láncait levetett ellenségnek, akinek még megláncolva is nehezen tudunk ellenállni.” Hippolitus szerint „boldogok azok, akik ellen tudnak állni ilyen kegyetlen zsarnoknak. Ők bizonyára híresebbek lesznek, mint hitbeli atyáik, akiknek csak a démonok küldötteivel kellett megvívniuk, míg emezek az Elkárhozás Fia felett lesznek győztesek. Micsoda dicséret, micsoda koronát kapnak ezek az Úrtól!”

Ha az Egyházat lehet egy hadsereghez hasonlítani, azt hihetjük, hogy Jézus, a sereg kapitánya, a tartalékból előhozná legjobb katonáit, akik készek a legrettenetesebb támadásra. Azok, akik ismerik és szolgálják az igaz élő Istent, nyerni fognak.

Érdekes, ahogy Huchede először lefesti a nehézségeket, majd buzdítja az olvasót, hogy nem lesz egyedül. Kis csapat lesz, de ezek a hadsereg színe javát teszik ki, és érdemes lesz kitartani, mert a jutalom annál nagyobb, minél nehezebb csatában állunk helyt.

De még ez az elit csapat sem lesz egyedül. Az angyalok is, Szent Mihály vezetésével, harcba szállnak a Kereszt zászlaja alatt az Egyháznak ebben a nagy megpróbáltatásában. Huchede a Jelenések könyvének egyes részeit úgy értelmezi, hogy Isten elrejt majd egyeseket, akik hisznek ugyan, de nem elég erősek hitük megvallásához.

Az Antikrisztus uralmának Jézus Urunk vet véget, második eljövételével. Most tehát az üdvtörténetnek a következő két szakaszával kell foglalkoznunk.

IV-4 ISTEN ORSZÁGA, A MÁSODIK ELJÖVETEL ÉS AZ ÚJ JERUZSÁLEM

¹⁷⁸ Föglein, 165. o.

¹⁷⁹ Föglein, 168. o.

¹⁸⁰ Dan 12,10.

Bár üdvtörténetileg Jézus második eljövetele a csúcspont, pasztorálisan jelenleg az azt megelőző eseményekre, az aposztáziára és az Antikrisztus kísértésére való felkészítés fontosabb. Ezért annak világossá tételének itt az ideje, ahogy Dániel próféta megjósolta, így arra több időt áldoztunk. Ha megálljuk a próbát, nincs miért félnünk megjelenni Krisztus ítélőszéke előtt.

Ami pedig Isten országát illeti, itt három különböző állapotról lehet szó, és bár mindegyiknek vannak különleges ismertetőjelei, ami a részleteket jelenti, sok próféciaát csak utólag, vagy amikor annak eljön az ideje, tudunk megfelelően értelmezni. A Magisztérium sem látta időszerűnek eddig hivatalos véleményt adni, vagy a különböző nézeteket elítélni, kivéve a *millenarizmust, amely egy „eszkatológikus eretnység Krisztus ezeréves uralmáról, amelyet még a világ vége előtt megvalósít a földön azokkal, akiket már föltámasztott az örök életre.”*¹⁸¹

Az első állapot a halál utáni, túlvilági állapot, mikor a szentek a mennyországba jutnak. Bár a judeó-keresztény papok mostanában nem beszélnek róla, az itteni élet talán legismertebb a hívek körében, mivel a halál és –legalább is a hívők közt– a túlvilági állapot mindenkit érint,

Joseph Ianuzzi, OSJ, a Szent József Asti Oblátus rend tagja, foglalkozik az utolsó időkkel, és a Jelenések Könyve próféciai alapján a Második Eljövétel után, még két időszakot, vagy kort ír le. Miután eljön az Emberfia „a felhőkön, hatalommal és dicsóséggel,” először lesz egy „időbeli királyság,” Temporal Kingdom,¹⁸² ami ezer évig tart, majd jön az Új Jeruzsálem, amit Szent János részletesen leír, és ami „örökkön örökké” tart.¹⁸³

Itt egy fontos kérdést kell tisztázni, ami egy újabb tanulmányt igényel. Mi lesz a fizika törvényeivel, hogyan tud az egész emberiség, azaz a szentek, akik eddig éltek a világ kezdetétől, elférni ezen a földön, és elegendő termékeket termelni, az igények kielégítésére. Lehetséges, hogy a természet is megváltozik, és egész más törvények szerint élünk majd?

Az Új Jeruzsálemmel bezárul a kör, nem csak hogy visszajutunk ez eredetileg teremtett állapotba, de „a Paradicsom újra benépesedik, és szebb lesz, mint valamikor.” A világ visszatér az eredeti bűn előtti állapotba.

¹⁸¹ „**kiliazmus,**” Katolikus Lexikon.

¹⁸² Joseph Ianuzzi, OSJ, THE TRIUMPH OF GOD'S KINGDOM IN THE MILLENIUM AND END TIMES, 1999. (Isten Királyságának a győzelme a milleniumban és a végső idők – a helyes hit a Szentírásból és az Egyház tanításából.)

¹⁸³ Jel 21,9-22,5.

V. ÜDVTÖRTÉNETI ÖSSZEFOGLALÓ

Ádám és Éva elkövezték az első bűnt, Isten kiűzte őket a Paradicsomból, azonban megígért egy szabadítót, aki újra megnyitja a mennyei paradicsom kapuját. Egyik fiuk, Ábel, mártír lett, akit Káin irigységből, az Istennek jobban tetsző áldozat miatt ölt meg.

Így az üdvtörténet Ádámmal, vagy egyesek szerint Ábellel, és nem Ábrahámmal kezdődik.

Sokak szerint, mint például Főt. Zakar András, Serédi Jusztinián és Mindszenty Bíboros Urak titkára, a Paradicsomból való kiűzés után Isten tartotta a kapcsolat pap-királyok, táltosok, sámánok és próféták révén az emberiséggel magán-kinyilatkoztatásokkal. Ezek közt is voltak, akik a Biblia tanúsága szerint, mint pl. Melkizedek, vagy Bálaám,¹⁸⁴ még jövendöléseket is közvetítettek. Sok írásbeli nyoma van ezeknek az Istennel való kapcsolatoknak, amelyek közül sokat egy csokorba gyűjtött a sumer irodalomból Zakar, a Sumér Hitvilág és a Biblia, valamint a Melkizedek című munkáiban.

Majd az idők folyamán Isten kiválasztotta Ur-beli Ábrámot egy feladatra, előkészíteni a Megváltó eljövételét. Azonban ha a próféciákat a prófétai látomás szabályai szerint értelmezzük, akkor az Ábrahámmal kötött kovenantnak lehet két, esetleg több része is, ahogy Dulles bíboros gondolta. Eszerint két vagy több feladatot is kaphattak a zsidók: Krisztus első eljövételét előkészíteni, amelyik nem ezen a világon való királyságot azaz a keresztény hitet a természetfeletti világban, és az Egyházat vezeti be, ami már megtörtént. A másik feladat előkészíteni a farizeusok által még mindig várt e világi Szabadítónak, azaz az Antikrisztusnak eljöttét, ami megelőzi az utolsó ítéletet illetve a Második Eljövételt. Ez a feladat magába foglalja az Egyházi aposztázia előkészítését is. Ezt a többes feladatot illetve több szintű kovenant felfogást Szent Pál is alátámasztja (Apcsel 26,6-7).

Ezen kívül van a kovenantnak egy másik része, amiről Szent Pál ír: Isten megígérte a zsidók végső megtérését (Rom 11,26), és ezek vele maradnak a Második Eljövétel utáni időkben. Így tehát a kovenantnak, illetve a kiválasztottságnak ezek a részei, az Antikrisztus uralmának előkészítése, a maradék zsidóság megtérése, és a Második Eljövétel, még mindig érvényben vannak, de nem úgy, ahogy azt az Aetate Nostra jelzi.

Ez azt is jelenti, hogy a zsidók, köztük Saul is, annak idején joggal várhattak egy evilági szabadítót, mivel a próféciák és az üdvözülés fogalma nem volt egyértelmű. Erre is vonatkozhatnak Jézus szavai az apostolokhoz, „aki megöl titeket, azt hiszi, hogy szolgálatot tesz vele az Istennek.”¹⁸⁵ szerint a farizeusok viselkedése részben Isten terve szerint történt.

Az üdvtörténetben jelentős fordulat volt az u. n. pálfordulás, azaz Pál látomása és megtérése, amennyiben felismerte Jézusban a második Ádámot. Pál írásai egyértelműen igazolják, hogy az ószövetségi jövendöléseknek csak egy része teljesedett be, míg sok más a jövőben van. Ilyen értelemben a kiválasztottság még mindig érvényben van.

A Második eljövétel előtti krízis-sorozatok megoldására a Sátán, a látható Antikrisztus alatt létesít egy globális, e világi királyságot, amiben a még be nem teljesedett, ide vonatkozó jövendölések megvalósulnak, ami az Izraelnek ígért e-világi hatalmat és birodalmat illeti, és egyben nagyszabású Egyházüldözés lesz. Az Antikrisztus mint egy Isten Ostora bünteti majd az

¹⁸⁴ Szám 22-24

¹⁸⁵ Jn 16,2

aposztata Egyházat, mg a hívők közt mártírokat teremt. Abban az időben majd Enoch és Éliás próféta eljön megtéríteni illetve megmenteni a pogányokat és a zsidóság egy részét, akik nem szolgálták ki az Antikrisztust. Így a prófeciáknak ez a része is beteljesedik annak idején. A választott nép nagy része megkapja végül is a jutalmát, vagy így, vagy úgy: vagy az evilági hatalom birtokosaként, vagy Isten Országában.

Még az Antikrisztus eljövele előtt meg kell történnie a nagy aposztáziának. Az Antikrisztus uralma alatt az Egyház és a hívők üldözése tisztító, utolsó megpróbáltatás lesz, és aki kiállja a próbát, azok üdvözülnek. Minden jel arra mutat, hogy jelenleg az aposztázia korát éljük.

Egy amerikai katolikus folyóiratban nemrég olvastam, hogy az egész üdvtörténetet lehet egy regény cselekményéhez hasonlítani. Szerintem még érdekesebb dióhéjban összefoglalni, mintha az emberiség egy gyümölcsöskert lenne.

Szent Pál érdekesen használja a pogányok meghívásának magyarázatára a nemes olajfába való oltást.¹⁸⁶ Pál a helyzet illusztrálására megfordítva alkalmazza a beoltással való nemesítést példájában. Normálisan a vad alanyt oltják be a nemesített ággal. Itt azonban az Egyház a nemes fa, ami a zsidó gyökérbe, azaz a régi kovenantba az új kovenant beoltásával jött létre. Az apostolok, és ebben az esetben Pál, ebbe a nemesített fába oltják be áganként a vad pogányokat, akik így megnemesednek. Botanikailag ez helytelen, de üdvtörténeti szempontból jól magyarázza az akkori helyzetet.

Erre a példára, a folyamat visszafordításával, azaz a biológiailag helyes sorrendbe véve, meg lehet magyarázni az egész üdvösségtörténetet.

Ezt a hasonlatot használva, a Paradicsom ideális világa, ahogy Isten eredetileg teremtette, és a kígyó által megrontott Ádám és Éva a vad fa, amelyet a bűnbeesés után Isten kitett a Paradicsomból, de az eredeti, ős kovenanttal ígért nekik egy messiást, aki megváltást hoz Ádám leszármazottainak, azaz az egész emberiségnek. A vad fa magjai által szaporodott a pusztaságban, míg Isten a vadon növő cserjéből egy vad alanyt, Ábrámot, illetve Ábrahámot, egy új kovenanttal ki nem választotta, hogy azt nemesítse. A kiválasztott cserjét Isten nagy gondnal növelte, táplálta, metszette, hogy egy alkalmas alanyt készítsen a nemes ág befogadására, de a beoltatlan Izrael mindig is vad alany volt, és maradt..

Isten persze a többi cserjét sem hagyta kiszáradni, azokat is locsolgatta fentről jövő esővel, üzenetekkel és prófétákkal, de azokat hagyta vadon nőni. Mikor eljött az idők teljessége, Jézus az új kovenanttal a kereszténységet az Ábrahámotól származó zsidó fa törzsébe oltotta. Ha a vad alanyba nemes szemet oltanak, akkor miután a szem megered, az eredeti vad törzset visszavágják, mert az csak elszívja a táplálékot a nemes ágtól, ha csak nincs valami más cél vele.¹⁸⁷ A megmaradt zsidóság, mint a beoltatlan és levágtatlan eredeti vad, azaz nem nemesített törzs megmaradt, mert Istennek nyilván volt célja velük. Szent Pál erről a nemesített alanyról, a kereszténységről, ír, amelybe a vad cserje, illetve a pogányok hivatottak beoltódni, illetve, amelyeket a keresztény oltó ággal kell beoltani, hogy vad cserjéből a nemesített fák kertjébe, a kereszténységbe beilleszkedjenek.

¹⁸⁶ Rom 11,17-24

¹⁸⁷ Szent Pál szerint ez a pogányok érdekében történt, mert ha a zsidóság egésze megtér, magukkal hozták volna a kereszténységbe a régi törvényeket, amit a megtért pogányokra is kötelezővé tettek volna. Másrészt szükség volt a továbbra is messiásváró zsidóságra, akik annak idején elkészítik az Atikrisztus megjelenését.

A judeó-kereszténység mint a vad Izrael törzséről vágott szem visszaoltása a nemes ágba, és gyengíti a nemes ágat. Az így eredendő vad ágban megmarad a keresztény keret, de zsidó tanokkal van töltve. Ez az aposztázia. Az aposztata judeó-kereszténység az üdvözülést a farizeusokhoz hasonlóan, ebben a világban képzelel el, és a még be nem teljesedett jövendölések szerint. A zsidóságnak a még be nem teljesedett jövendölések alapján a világhatalomra segítése, vagy legalább is Izrael állam erősítése és annak idején a Temple újraépítése a céljuk, vagy legalább is erre látszanak helyezni a hangsúlyt.

Ezért, a judeó-kereszténység is inkább mint egy vadhajtás képzelhető el a kereszténységen, amely keveri az üdvözülés farizeusi fogalmát a keresztény külsőségekkel és retorikával, így egy fajta szinkretizmus. Persze a jó kertész nem oltaná be a vad alanyból vett szemet a nemes ágba. Azonban a sátán nem jó kertész hanem imposztor, ezért az evilági-messiásváró szellemet újra becsempészte a keresztény vallásba, és ezzel megfertőzte a tiszta Jézusi tanítást és szellemet, aposztáziát okozott, és sok léleknek a kárhozát okozza. A visszaoltott judeó-keresztény vad ágat csak Jézus, a jó kertész vágja vissza majd az utolsó ítéletnél.

Az ítélet és Krisztus miléniumi, megtisztító uralma után jön az Új Jeruzsálem, amit inkább Új Paradicsomnak lehetne nevezni, mert visszaáll a természet, és maga az ember is, eredeti természetében, és a Sátán örökre le lesz láncolva. Ezzel az üdvözülés folyamata bezárul, Jézus királysága és Mária királynői hatalma az igazak fölött örökkön örökké tart.

A keresztény ágnak, azaz a hithű maradéknak a feladata addig is minél több jó, nemesített gyümölcsöt teremni, és minél több lelket megmenteni a judeó-keresztény fertőzéstől. Ami a maradék zsidókat illeti, azoknak egy része az Antikrisztus oldalára áll, aki a vad fának a vad gyümölcse, a többit pedig Jézusnak, az isteni Kertésznek segítője, Illés próféta menti meg, nemesíti, oltja be Jézus misztikus testébe az idők végén. Ekkor lesz a nagy szüretelés a nemesített termőfákról, és a nagy szüreti ünnep, ahol Jézus a Világ Királya, és Mária, a Királynő, lesznek a vendéglátók. A meddő, vagy a vad fák pedig kivágattatnak, és elégettetnek.

BEFEJEZÉS

Végül, mint szociológus, hadd jegyezzem meg, hogy a fenti fejtegetésnek nem volt szándéka bármelyik, keresztény vagy nem keresztény vallást kritizálni. Mint vallás, minden egyén, így a zsidók, arabok, vagy éppen az ortodox oroszok is teljes vallásszabadságot kell, hogy élvezzenek a társadalom és az állam részéről, amíg az nem sérti mások jogait és szabadságát. A megtérés szabad emberi döntésből kell, hogy történjen. Ez csupán az egyén Istenhez való viszonyát illeti.

A zsidók közt is van sok, pl. a Neturei Karta szellemében beolvadni vagy a keresztény társadalomba integrálódni akaró személy, zsidó vallásának megtartásával, akiket a társadalom szívesen fogad, mivel és amíg a nem zsidók jogait tiszteletben tartják. Viszont a nemzet jólétét veszélyeztető, nemzeti értékek rombolására és szuverenitásunk megsértésére irányuló tevékenység eddig is törvénybe ütközött, vagy törvénybe kellett volna, hogy ütközzék. Minden államnak és nemzetnek joga és kötelessége az önvédelem és a nemzet tagjainak a védelme. Ezért az ezeket megsértők ellen, vallásra vagy nemzetiségre való tekintet nélkül, az állam kötelessége erélyesen fellépni.

Mint látjuk tehát, Isten terve részletesen fel lett tárva az emberiség előtt az Ó és az Új Szövetségi próféciákban, de amíg nem jött el az ideje, ez mind sötétségben maradt, ahogy az Úr

megmondta Dánielnek.¹⁸⁸ Azonban most itt az ideje, hogy a hitben megmaradt papjaink és püspökeink a háztetőkről is kiabáljanak, figyelmeztessék a hívőket, hogy az üldözés ne érje készületlenül őket.

Vegyük tudomásul, hogy Isten Országá, amit építenünk kell nem ebben a világban van, és az evilági országot a sátán veszi át.

Itt az ideje tudomásul venni a Szűzanya Don Gobbinak adott üzenetét: *„Isten szent Egyházának püspökei és papjai, milyen nagy a ti felelősségetek ma!*

Az Úr készül számon kérni tőletek, hogyan gondoztatok szőlőjét.

Tartsatok bűnbánatot, kérjetek bocsánatot, engeszteljetek és főleg váljatok a rátok bízott feladathoz ismét hűségessé!”

A Fatimai üzenet szerint nagy szükség van a bűnbánatra és az engesztelésre. Ne felejtjük el, hogy az eljövendő megpróbáltatásokat és szenvedéseket, Istenkáromlás helyett, ajánljuk fel engesztelésül saját és mások bűneiért, amelyekkel Istent megbántottuk. Minél nagyobb a szenvedés, annál több értéket tudunk gyűjteni a békében túrt és felajánlott szenvedéssel.

Mert bár nem tudjuk sem a napot, sem az órát, de a jelekből annyi biztos, hogy az óra közel van. Persze a közel jelenthet éveket, talán még évtizedeket is, tehát ez a figyelmeztetés nem azt jelenti, hogy hagyjunk mindent abba, gubózzuk be magunkat, és várjuk a világ végét. Az élet megy tovább, a politika folytatódik, az egyedüli változás a valláson belül kell, hogy legyen. Vegyük komolyan a túlvilágot, a bibliai jövendöléseket, a sátán létét, az ima és az engesztelés fontosságát, és erősítsük magunkat a hitben, hogy mikor a sátán vagy az Antikrisztus kísért bennünket, azt felismerjük és ellen tudjunk állni! Imádkozzunk mintha minden Istenen múlna, és dolgozzunk, mintha minden rajtunk múlna!

Főleg imádkozzunk a Szentatyáért és a hithű főpásztorokért és pásztorokért, hogy a hithez hűen tudják vezetni a rájuk bízott nyájukat az örök életre, és előkészíteni őket az esetleges vértanúságra.

Ámen

¹⁸⁸ Dan 12., főleg 12,9

VI. FÜGGELÉK.
VI-1AZ EGYHÁZ TITKAINAK RÓZSAFÜZÉRE

Bevezető titkok:

1. Aki a szentségek által az egyház közösségébe felvesz minket.
2. Aki a szentségek által az egyház közösségében megerősít minket.
3. Aki a szentségek által az egyház közösségében üdvözít minket.

1. Aki az Egyházat alapította mikor Péter mint sziklát tette meg utódjává. (Mt 16,18)
2. Aki az Egyházat fenn tartja mint sarokkő. (Mt 22,42)
3. Aki az Egyházzal van a világ végezetéig (Mt 28,20).
4. Aki az Egyházat megvédi a pokol torkától (Mt 16,18).
5. Aki az Egyházat az angyalok hangos harsonaszózatával megdicsőíti (Mt 24,31)

ROSARY OF THE SECRET OF THE CHURCH

1. Who accepts us into his Mystical Body by Baptism,
 2. Who confirms us in his Mystical Body,
 3. Who saves us in his Mystical Body
-
- 1 Jesus, who founded the Church, when you appointed Peter as head of the Church (Mt 16, 18)
 2. Jesus, who are the Church's corner stone (Mt 22,42)
 3. Jesus, who are with the Church until the end of the world (Mt 28,20)
 4. Jesus, who protect the Church: "and the jaws of death shall not prevail against it (Mt 16,18)
 5. Jesus, who shall "dispatch His angels with the mighty trumpet" to glorify the Church (Mt 24,31)

VI-2 MI AZ AZ ÜDVÖZÜLÉS?

Forrás: http://www.gyakorikerdesek.hu/kultura-es-kozosseg_vallas_574789-mi-az-az-udvozuless; A web oldal ezt Herbert Haag: Bibliai Lexikon, Szent István Társulat, 1989-ből vette át-

üdvösség:

I. A fogalom.

A héb. Bibliában az 'üdvösség' értelmet a jesa, jesuah, tesuah szavak hordozzák (a jasa többől, amely a. m. 'tágas', 'tágassá tenni', 'megszabadítani, megmenteni'); a LXX-ban szótéria, szótérion (a szódzó 'meggyógyítani, megmenteni, megőrizni' jelentésű többől) a Vg-ban salus, salutare, amely eredetileg katonai fogalmat jelölt: 'valaki számára teret biztosítani, az elnyomót fegyverrel elűzve, valakit az ellenség hatalmából kiszabadítani'. Ebben az értelemben Izr. bírái közül némelyek 'szabadító' címet viselnek (mósiá: Bír 3,9.15; vö. 12,3; MTörv 22,27; 1Sám 11,3; 2Kir 13,5) és így a kivívott győzelem is 'üdv', 'üdvösség' (Bír 15,18; 1Sám 11,9.13; 19,5; 2Sám 19,3; 23,10.12; Zsolt 20,7.10; 21,4; 44,4.8; 144,10; 1Mak 5,62). De ugyanígy nevezik Izr. fiai a más bajból, veszedelemből való szabadulást és az ehhez nyújtott segítséget is. A Bibliában természetesen Isten különleges módon is szabadító, üdvözítő. Nemcsak akkor bizonyult annak, amikor kiszabadította népét (kivonulás Egyiptomból; Kiv 14,30; 15,2; MTörv 32,15; Zsolt 106,21; ApCsel 7,25), hanem Izr. fiai meg voltak róla győződve, hogy valójában az emberek által kivívott szabadulás is Jahve győzelme (Bír 6,36; 1Sám 11,13; 19,5; 2Sám 23,10.12; 2Kir 5,1; 13,17; 1Krón 11,14). De Jahve nemcsak a nép egészének adott üdvösséget, szabadulást, hanem gyakran azok javára is közbelép, akik erre kérik. Ha ilyenkor v. hasonló esetekben arról van szó, hogy valamely konkrét történelmi helyzetbe nyúl Isten bele szabadulást szerezve, akkor ez sok helyen úgy szerepel a szövegekben, mint átfogó, egyetemes üdvösség, v. amikor a tört. végén bekövetkező végérvényes üdvösségről van szó, akkor eszkatologikus (eszkatológia), ill. amikor arról van szó, hogy Isten a Messiás által adja, akkor messiási üdvösség (messiásvárás). Ez az üdvösség Izr. fiai üdvösségvárásának voltaképpen tárgya, és gyakran úgy találkozunk vele, hogy 'Isten üdvössége, ill. az (én) üdvösségem v. az üdvösség' (Ter 49,18; Iz 45,8; 49,8; 51,5 kk. 8; 56,1; Zsolt 12,6; 50,23; 67,3; 91,16; 119,123.166.174; Lk 1,77; Jn 4,22; ApCsel 4,12; 16,17; Róm 11,11; 2Kor 6,2). Tágabb értelemben felfogható ez az üdvösségvárás az eljövendő boldogság idejeként is, amire Izr. várákozott, de szűkebb értelemben úgy is, mint a jövő várásának az a formája, amikor a boldogság idejének elérkezte Isten győzelmének gyümölcse; ez a győzelem jelenthet szabadulást az elnyomástól, az ellenség hatalmából, valamilyen nyomorúságból és a bűnből. Rokont értelmű az üdvösséggel a megváltás, de ez egy kissé jogi színezetű; az (örök) élet is felfogható az üdvösséggel rokon értelműnek, ha ez utóbbi a minden gondtól, bajtól mentes, örökké tartó lét teljessége. –

II. Az üdvösség kibontakozása a szó szorosabb értelmében. –

A) Az ÓSz-ben.

1. A legrégebbi szövegek, amelyek arról szólnak, hogy Jahve üdvösséget szerzett Izr.-nek, Izr. tört.-ének olyan kiemelkedő eseményeire vonatkoznak, mint az Egyiptomból való kivonulás (Kiv 15,2; Oz 13,4), a fosztogató midianita csapatok kiűzése (Bír 6,37; 7,2.7; 10,12), a filiszteusok igájának lerázása (15,18; 1Sám 9,16; 19,5; 2Sám 23,10.12). Így ismerte meg a választott nép Jahvéban szabadító Istenét, ezért magasztalja a MTörv 33,29 Izr.-t Jahve által megszabadított népként, s ezért tekintik Izr. fiai üdvösségük sziklájának Istent (32,15; 1Sám

14,23?; Zsolt 68,20; stb. Iz 17,10; Mik 7,7). Épp ez adja a próf.-knak a reményt, hogy Jahve – még ha megbünteti is Júdát, akkor is – könyörületes lesz. Csak Szof 3,17 (Oz 1,7 későbbi glossza!) kapcsolja hozzá az üdvösség terminológiájához az eljövendő boldogságot, amellyel Isten, „az erős Szabadító” ajándékozta majd meg a választott népet, miután végrehajtja az ítéletet és haragja lecsillapul. Kifejezett üdvösségvárással először csak Jeremiásnál találkozunk. A próf., akit mélységesen áthatott a meggyőződés, hogy nem a bálványok (Jer 2,27 kk.; 11,12), hanem Jahve Izrael üdvössége (3,23; 14,8 kk.), nem csupán személyes üdvösséget várt Jahvétól (15,20; 17,14), nem is csak Júdának az akkor épp régóta tartó és éhínséget okozó aszálytól való megmentését (15,20; 17,14) v. pedig – föltéve, hogy a nép megtér – az É-ről fenyegető veszedelemtől való megszabadítását remélte, hanem a messiási ország megszilárdulását is, amelyben egy új Dávid uralma alatt jog és igazságosság uralkodik. Ennek kezdetét az üdvösség képében mutatja be a próf.: megszabadul Júda (23,6 = 33,16). A 31,7: szintén eszkatologikus értelme van az üdvösségnek, de már a maradéknak jut csak osztályrészül; 30,10 kk. = 46,27: itt a fogságból való szabadulást jelenti a szintén eszkatologikus értelemben vett üdvösség. Hab 3: itt az üdvösség katonai értelme kerül előtérbe (vö. 3,8 kk. 11 kk.); szemléletesen leírja, hogyan szabadítja meg Jahve az elnyomott népet a kivonulásra és a sinai szövetségkötésre emlékeztető teofániában (vö. 3,8.13.19). – Ezekieltől szintén nem állt távol az üdvösség gondolata, jóllehet nála a restauráció gondolata állt inkább előtérben. De kiemelendő, hogy ő az üdvösségvárás transzponálta, nála az üdvösség már nem politikai értelemben vett szabadulás (vö. Ez 34,22), hanem elsősorban a nép kiszabadítását jelenti az elnyomónak tekintett bűn, tisztátalanság hatalmából (36,29; 37,23). – [*megj. A 2. pont hiányzik az eredetiből*]

3. Deutero-Izajásnál az ósz-i üdvösségvárás (más témákkal összekapcsolódva), mint Isten igazságossága (Iz 45,21: *justitia salvifica*) és a megváltás: Isten Izr. megváltója (43,3.11–14; vö. 41,14; 44,24; 47,4) eléri tetőpontját, amelyet már a gyakori szóhasználat is jelez (21-szer kerül szóba az üdvösség fogalma). Jóllehet az üdvösség terminológiájával nem találkozunk a szövegekben, amelyek a Bábelből való visszatérést úgy állítják elénk, mint egy második Egyiptomból való kivonulást (41,17–20; 43,16–21; 48,20 kk.), Deutero-Izajás üdvösségvárását ebben a megvilágításban kell szemlélnünk. Ezenkívül az új teremtés gondolata (41,20; 45,8; 48,7) is jellemzi ezt az üdvösségvárás, mert Izr. üdvösségét egy rendkívüli kegyelemnek tulajdonítja, amely Isten irgalmának köszönhető (46,13): váratlan ajándék (51,5). Ebből a hitből a népnek olyan bizalmat kell merítenie, hogy minden nehézségen felülemelkedhessen (43,3 kk.). Ennek az üdvösségvárásnak nem csupán a fogságból való szabadulás és Izr. újraegyesítése a tárgya (49,6), nem is Izr. elnyomónak megbüntetése (49,25 kk.; vö. Szof 3,9), az ország (Iz 49,8) és a város (52,1.8 kk.; vö. 60,16.18; 62,1.11) helyreállítása, hanem elsősorban Jahve országának (52,7) megalapítása; egy ilyen üdvösségvárás foglal magában Jahve törv.-einek ismerete, amely most nem kőtáblán, hanem az isteni igazságosság (51,4) tényeként áll Izr. fiai előtt; ez olyan gondolat, mint amelyet a szív törv.-ével (Jer 31,33) analóg módon kell érteni. Jellegzetes ennek az üdvösségvárásnak az egyetemessége (Iz 45,22; 49,6; 51,5), amely itt sokkal határozottabb megfogalmazású, mint pl. az 51,5-tel rokon 4,3 esetében, ahol még Sion a központ, ahova minden népnek föl kell vonulnia. Végül: a várt üdvösség örök üdvösség (45,17; 51,6.8). –

4. A restauráció során az üdvösségvárás válságba került. Zakariás azt remélte, hogy az üdvösség ideje még az ő életében megkezdődik (Zak 8,7.13) és Izajás is meg volt róla győződve, hogy az üdvösség közel van (Iz 56,1); mintha egy kis csalódás ért volna némelyeket, hogy ez nem következett be (59,1). Ezért a próf.-k hangsúlyozták, hogy ennek okát nem Jahvéban kell keresni, hanem a nép bűneiben (59,2–14). Ez alapul szolgált a harag, az igazságszolgáltatás

napjának várásához (59,15–20; 63,1–6), amely a bűnösöknek bűnhődést hoz, de akik „megtérnek gonoszságukból”, azoknak üdvösséget. Izajás apokalipszisében még egy új mozzanat is járul az eddigiekhez: a halál végérvényesen eltűnik (25,7 kk.), de burkoltan már 45,17 és 51,6.8 is tartalmazza ezt a gondolatot. –

5. Érthető, hogy Izr. üdvösségvárása a zsoltárokból is kifejeződik. A várt üdvösség olykor itt is katonai értelemben véve (= mint felszabadítás) fogalmazódik meg (Zsolt 76,10; 108,7; 118,25; vö. 20,7; 106,47), s az elhurcoltak összegyűjtését és hazatelepítését (14,7; 106,47), Jeruzsálemnek és Júda lerombolt városainak újra fölépítését (69,36; 80; 85,5) és az ebből fakadó örömet, boldogságot (132,14–18) jelenti. A 65,5; 67,3 kk.; 98 Deutero-Izajásra emlékeztet. Mint Mikeás próf. (Mik 7,7), a zsoltárosok is a nép üdvözítő Istenében látják szabadulásuk biztosítékát, akár személyes ellenségeik kezéből való megszabadulásról (Zsolt 7,2; 12,6; 17,7; 22,21 kk.; 31,2 kk. 17; 54,3; 69; 71,2 kk.; 86,2.16; 109,26.31; 138,7 stb.), akár valamely betegségben (6,5; 9,14 kk.) v. más bajban (69,2) kapott segítségről van szó; ezeket sokszor személyes bűneik büntetésének tekintették. Minthogy az üdvösség, a szabadulás föltételezi ezeknek a bűnösöknek a megbocsátását, a szóban forgó személyes üdvösség e helyeken szellemibb színezetű. 91,16: itt az üdvösségvárás összekapcsolódik a hosszú élettel; vö. 68,20 kk., ahol az üdvösséghez az a gondolat kapcsolódik hozzá, hogy Jahve a halál kapujának ura: megóv a haláltól. Határozatlanabb, ezért szuggesztívebb az üdvösségvárás a következő helyeken: 50,23; 51,14; 62; 70,5 kk.; 119,123.166.174. Hogy a zsoltárosok tudatában voltak az üdvösségvárás erkölcsi alapjának, az abból a meggyőződésükből következik, hogy csak az alázatos és megtört szívűek nevezhetik Jahvét szabadítójuknak, üdvözítőjüknek (18,28; 24,4 kk.; 34,19; 37,39–40; 116,6; 119,155; 145,18 kk.; 149,4). –

B) Az ÚSz-ben. Az ÚSz szerzőinek meggyőződése, hogy a Názáreti Jézus az ósz-i üdvösség beteljesedése. Ez már abban kifejeződik, ahogy Simeon – Deutero-Izajás hatására – a kis Jézust köszöntötte (Lk 2,29–32; vö. ApCsel 4,12). Ezért az ÚSz Istenen kívül (Lk 1,47; 1Tim 1,1; 2,3; 4,10; Tit 1,3; Júd 25) Jézust is – kifejezetten – Üdvözítőnek, Megváltónak (szótér) nevezi (Lk 2,11; Jn 4,42; ApCsel 5,31; 13,23; Ef 5,23; Fil 3,20; 2Tim 1,10; Tit 2,13; 2Pét 1,1.11; 1Jn 4,14). Jóllehet Lk 1,71 kk. némileg még az ósz-i felfogást tükrözi (az ellenség kezéből kiszabadulva szolgálni Istennek), Mt 1,21 Jézus nevének magyarázatakor már sokkal határozottabban érzékelteti, mint az ÓSz, hogy az üdvösségvárás negatív értelemben a büntől való szabadulást jelenti (vö. Lk 1,77; 7,49 kk.; 1Tim 1,15), amely más helyeken úgy szerepel, mint szabadulás az Isten (eszkatologikus) haragjától és az ítélettől (Róm 5,9; Jn 12,47; vö. 1Kor 5,5; 1Tesz 1,10; 5,9), megmenekülés a kárhozattól (Fil 1,28; vö. Mt 18,11; Lk 6,9; 19,10; 2Kor 2,15; Jak 4,12), az (örök) haláltól (5,20; vö. 2Kor 7,10), a tüztől (Júd 23), v. pedig kimenekülés „ebből a romlott nemzedékből” (ApCsel 2,40; eón). Pozitív értelemben az úsz-i üdvösségvárás tárgya mindenekelőtt az élet; a boldogság a. m. átkerülni a halál országából az élet országába (Ef 2,5), Isten mennyei országába (2Tim 4,18), aminek eredményeképpen az ember részesévé válik Isten dicsőségének (2,10). Jól lehet ez az élet eszkatologikus és a boldogságunk még csak „reménybeli” (Róm 5,10; 8,24; 13,11; Mt 10,22; 24,13; Mk 13,13; 1Kor 1,18; 1Tesz 5,8 kk.; Zsid 1,14; 9,28; 1Pét 1,5), bizonyos értelemben mégis adva van (elővételezett eszkatológia: Ef 2,5.8), mert az üdvösség folyamatosan fakad abból az életből, amely Krisztus feltámadásával elkezdődött (Róm 5,10). Az ember kegyelemből kapja (ApCsel 15,11; Ef 2,5.8; Tit 3,5) a Jézusban való hit által (Lk 8,47 kk.; ApCsel 16,30 kk.; Róm 10,9; 1Kor 1,21); ezt a hitet valljuk meg a keresztségben (Mk 16,16; Tit 3,5; 1Pét 3,21). Vannak nehézségek, amelyeket le kell győzni; az örök üdvösségért le kell mondani az ideig való javokról (Mt 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24). Az emberiség üdvösségének nagy ellensége a Sátán (8,12). Bár az ÚSz kifejezetten soha nem

említi, hogy az üdvösség a Sátán hatalmából való kiszabadulás, ez mégis félreérthetetlenül következik olyan szövegekből, mint Mk 3,23–27 és ApCsel 26,18. Ez az üdvösség elsősorban Izr.-nek szól (Lk 1,69.77; 2,11; 19,9; Jn 4,22; ApCsel 13,23), de miután Izr. vonakodik elfogadni, a pogányok részesednek belőle (Róm 11,11), mert Istennek az az akarata, hogy minden ember üdvözljön (1Tim 2,4; 4,10; vö. Lk 3,6; Jn 3,17; 12,47; ApCsel 28,28; Tit 2,11); ezért Jézus a világ üdvözítője (Jn 4,42; 1Jn 4,14), a kapu, amelyen át eljutunk az üdvösségre (Jn 10,9).+